COMANDO

AMB

PIET LEGAY

Au fost șaisprezece

TULBURĂTOR . . . HALUCINANT . . . PLIN DE SUSPANS

Noiembrie 1942, tabăra engleză de la Farafra. Plutonul 'M for Mike' numără în rândurile sale pe toți căpățânoșii Regimentului 43 Royal Infantry, *durii* scăpați de Curtea Marțială sau din arest, dar și din luptele de la Sidi Barani, El Agheila și Marsa Matruh . . .

Ei vor porni într-o misiune sinucigașă de traversare a deșertului libian. Țintă : un obiectiv în legătură directă cu cartierul general al Feldmarschall-ului Rommel . . .

Întoarcerea la bază : imposibilă !

PIET LEGAY

AU FOST ȘAISPREZECE

Pur și simplu, fascinant . . . Piet Legay ne face să participăm, parcă aievea, la această misiune de coșmar, alături de ceilalți membri ai comandoului !

Paul MacDonald

ISBN 973-47-0032-4

700 LEI

Un roman excepţional

AU FOST ŞAISPREZECE

de

PIET LEGAY

După ce a parcurs nouă sute de kilometri prin deşert, un comando format din şaisprezece oameni are misiunea de a distruge un obiectiv de importanţă majoră în desfăşurarea războiului, obiectiv apărat de două sute zece soldaţi germani din Afrikakorps.

Şanse de reuşită : minime.

Şanse de supravieţuire : zero.

PIET LEGAY

Au fost șaisprezece

traducere de Pavel Popescu

Editura AMB

Colecția COMANDO

AU FOST ȘAISPREZECE
de PIET LEGAY
Editura AMB

ILS ÉTAIENT SEIZE — PIET LEGAY
© Fleuve Noir
Tous droits réservés

© 1993, Editura AMB
Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română
aparțin Editurii AMB

Editura AMB s.r.l., CP. 45-1, București, ROMÂNIA
Editor: Aurel Maria Baros
Traducător: Pavel Popescu
Redactor: Ștefan Dumitru
Coperta: Valentin Tănase
Corectura: Yanna Nicolae

ISBN 973-47-0030-8

Tiparul executat sub comanda 30 700
REGIA AUTONOMĂ A IMPRIMERIILOR
Imprimeria „CORESI"
București

CAPITOLUL I

Soarele scăpăra în sîrma ghimpată care împrejmuia tabăra de la Farafra. Sîrmă nouă, întinsă săptămîna trecută. Cei din Regimentul 43 *Royal Infantery** o priveau cu un aer batjocoritor și blazat; nu flecuștețul ăstă avea să-l oprească pe feldmareșalul Rommel care tocmai o făcea pe piratul de cursă lungă, într-un raid de o mie două sute de kilometri, silindu-l pe generalul Auchinleck să se replieze și mai la est decît linia pe care se fixase după retragerea din aprilie!

Dar iată că ciulinii de fier crescuseră, lugubru maidan, paznici derizorii la porțile deșertului libian.

În interiorul „centurii fortificate" cei din *43* își desăvîrșeau instrucția militară, adică se plictiseau de moarte șmotruiți de instructorii, la rîndul lor obosiți să tot îndruge aceleași chestii, știute și răsștiute de toți cei care scăpaseră teferi din luptele de la Sidi Barrani, El Agheila și Marsa Matruh.

Un șir de soldați prăfuiți traversă tabăra dintr-un cap într-altul, tîrîndu-și bocancii și plictisul spre avanposturi.

Era schimbul, botezat pompos „protecție sporită de noapte".

Locotenentul Richardson le aruncă o căutătură apatică peste umărul ostașului pe care-l interoga. În fiecare zi, la aceeași oră, vedea trecînd aceiași soldați către aceeași poziție. Sfîrșise prin a-i integra peisajului și dacă, prin absurd,

* Infanterie Regală; toate tipurile de arme din Marea Britanie aparțin Coroanei: Royal Navy, Royal Air Force, Royal Armoured etc. (N.T.).

într-o seară coloana n-ar fi trecut, el ar fi putut jura pe toți dumnezeii din cer c-a văzut-o tîrîndu-se fix la ora stabilită.

Tînărul ostaș tresări și strivi cu palma o muscă ce i se așezase pe frunte. Era neras, îmbrăcat într-o uniformă decolorată, prea largă pentru el, și-și privea șeful cu o căutătură ursuză.

Richardson reciti „motivarea" depusă pe birou: „Atitudine de flagrantă obrăznicie față de un subofițer".

Privirea îi alunecă pe rîndul următor:

Expunerea faptelor: „Pe data de 3 noiembrie 1942, ostașul Mac Tornton din compania *Able** se afla..."

Richardson își împinse îndărăt scaunul.

– Ce ai de spus în apărarea dumitale, Tornton?

Omul șovăi o clipă, apoi păru că-și revine. Un rînjet sarcastic îi despică obrazul înnegrit de o barbă de două zile.

– La ce mi-ar folosi, ai? Tariful dumneavoastră e opt zile pentru început cu o porție de șmotru ca supliment dacă moaca mea vă face să rîgîiți. De șase luni, ăsta-i programul! Așa că, ori c-aș avea ceva de zis, ori ba...

– Destul! i-o reteză, pe un ton sec, Richardson. Moaca dumitale mă face într-adevăr să rîgîi, soldat Tornton. Opt zile de arest, cu raport de sporire a pedepsei și de încarcerare la închisoarea regimentară. Stînga-mprejur!

Omul dădu din umeri după o metodă verificată, adică îndeajuns pentru ca gestul să fie remarcat, dar nu într-atît încît superiorul să poată fi sigur.

– Mi s-a cam făcut lehamite să te tot văd în biroul meu, Tornton. Dacă nu greșesc cumva, e pentru a patra oară: întîi refuz de a munci la întinsul sîrmei ghimpate, apoi, nu mai știu cînd, absență nemotivată, altă dată stare de ebrietate avansată, iar acum obrăznicie! Cînd ai de gînd să te oprești?

* În armata britanică, subunitățile (companie, pluton) poartă fie numele comandantului lor, fie au drept indicativ o literă a alfabetului (N.T.).

Tornton strînse din dinți. Îl cunoștea prea bine pe comandantul plutonului *M* ca să ignore faptul că acesta era un fanatic al sancțiunilor.

Dealtfel, plutonul *M for Mike* număra în rîndurile sale pe toți căpățînoșii regimentului. Fără s-o declare ca atare, comandantul făcuse din el un soi de subunitate disciplinară, unde diverșii comandanți își expediau elementele indezirabile. De prisos să mai spunem că însuși comandantul acesteia era un ofițer prost cotat din pricina unei retrageri mult prea precipitate pentru gustul superiorilor săi și care, scăpînd de Curtea Marțială, efectua aici un stagiu de pedeapsă.

Richardson era departe de a fi un tandru; dimpotrivă, făcea parte din acei ofițeri despre care se spune că-s „dați în mă-sa". Iar dacă retragerea sa a fost cam rapidă, explicația consta, pur și simplu, în faptul că unitatea sa o șterse, lăsîndu-l mască. Richardson nu-și iubise niciodată oamenii, dar nici ei pe el. Lucrurile nu stăteau altfel nici aici, la *M for Mike*, cu atît mai mult cu cît sancțiunea primită nu făcuse decît să sporească și mai mult brutalitatea și morga ofițerului.

– Stînga-mprejur! puse el punct discuției cu glas surd. O să-ți aduci aminte de mine, Mac Tornton! (articulă numele cu dezgust de parcă ar fi fost un cuvînt porcos). Crede-mă că peste tot pe unde am trecut, ultimul cuvînt l-am avut tot eu. O să te frec pînă o să faci clăbuci la cur. Marș!

Tornton se acoperi cu un gest dezinvolt, se răsuci pe călcîie și ieși urmat de sergentul Sharp.

De îndată ce fu sigur că nu mai poate fi auzit de Richardson, ostașul întoarse capul spre Sharp.

– Va să zică m-am căptușit de cinșpe zile cu alea opt pe care le capăt de la colonel. Da' scap de șmotru, ș-oricum, tot e ceva, nu?

Sharp dădu imperceptibil din cap, încercînd să se țină după pașii largi ai lui Tornton care, în virtutea obișnuinței, se îndrepta direct spre baraca închisorii.

Cu un gest rapid, ostașul aprinse o țigară.

– Stinge-o, dracului, vrei să urle iar Richardson? exclamă, îngrozit, Sharp.

– Parcă n-ai fi obişnuit cu asta! Nu eşti tu confidentul lui?

Sharp tăcu mîlc.

Acum doi ani, înaintea retragerii, nimeni nu i-ar fi vorbit vreodată pe un asemenea ton. Ce-i drept, pe atunci făcea parte dintr-o unitate clasa-ntîi şi nu din bălegarul ăsta în uniformă. Acum însă, dezgustat, blazat, descurajat, închidea ochii. Neputînd dobîndi stima şefului, căutase să cîştige încrederea oamenilor. Era însă gradat şi la *M for Mike* lucrul acesta echivala cu un cazier judiciar.

Sharp rămăsese, aşadar, singur, de unde şi un resentiment profund pentru tot ce însemna armată.

Cu un gest maşinal deschise uşa de tablă ondulată a închisorii.

– Nu mă percheziţionezi? analiză Tornton, în timp ce un zîmbet ironic i se desena în colţul buzelor.

– Nu, e inutil. Mi se rupe-n paişpe dacă fumezi. Slăbeşte-mă!

– Păi, dacă Richardson mă vede fumînd, te bagă şi pe tine la zdup!

– Ţi-ar plăcea, ai, secătură, să mă vezi băgat la pîrnaie?

Zîmbetul lui Torton se şterse, lăsînd loc unei expresii aproape ameninţătoare.

– Nu, sfîrşi el prin a spune, prea am pierde un mare fraier!

Uşa pocni pe hohotul de rîs al soldatului. Sharp vîrî inelul cu chei în buzunarul de la piept şi traversă în diagonală curtea.

Acum soarele se înclina spre asfinţit şi dunele deşertului se colorau în vioriu. Ici, colo, se aprindeau focuri. Dinspre sat veneau sunetele unei tamburine. Vîntul, încă fierbinte, al sudului, purta notele ascuţite ale unei trişce arabe.

Sharp se simţi şi mai singur, şi mai nefericit decît în alte zile. Se lăsă pe vine şi plin de lehamite se apucă să desfacă şiretul de la intrarea cortului.

O bufnitură surdă venită din spatele latrinelor îi atrase atenţia. Se ridică fără grabă. Urechea prinse un gîfîit precipitat punctat de strigăte înfundate.

Sharp se puse în mişcare. Bocancii săi nu făceau nici un zgomot pe nisipul moale. Ocoli construcţia de tablă şi se opri brusc: era o încăierare. Doi inşi se băteau cu sălbăticie. Unul din ei, vizibil mai mic, o lua pe coajă. Faţa-i şiroia de sînge. Se clătina, năucit de croşeurile rapide care, toate, îl atingeau în tîmpla stîngă. O ultimă lovitură îl rostogoli la pămînt.

Învingătorul se pregătea să-i sară în cîrcă, cînd îl observă pe sergent, nemişcat, la zece metri de ei.

– Ce-i, Lonsdale, ne exersăm pumnii?

– Ce-i, *sarge**, ne uităm prin gaura cheii? răspunse prompt cel interpelat.

Sharp încasă. Se obişnuise şi cu asta.

– Atenţie: fără cuţite! îi preveni el înainte de a se îndepărta.

La urma urmei, încăierarea asta nu-l interesa. Nu văzuse nimic şi basta. Dacă toate abaterile care se petreceau la *M for Mike* ar fi trebuit sancţionate, cel mai simplu ar fi fost ca întregul pluton să fie încolonat şi băgat în bloc la „mititica".

Sharp se lungi pe păturile zgrunţuroase aşternute pe jos în cort. Cu privirea ţintă în tavanul minusculului său adăpost, sergentul îşi puse pentru a suta oară aceeaşi întrebare: cîte zile de arest i-ar da Richardson dacă şi-ar prezenta raportul de transfer? Şi cît de tare l-ar încondeia în fişa sa personală.

Oftă adînc trăgînd totodată cu urechea la uruitul îndepărtat şi surd al bombardierelor. **Luftwaffe**** se anunţa

* Sarge: diminutiv peiorativ pentru sergent (N.A.).

** În germană: aviaţie militară (N.T.).

punctuală ca-n fiecare seară. Pentru cei din linia întîi, balul avea să înceapă.

Din fericire *M for Mike* se găsea la zece kilometri în spatele frontului. O înțeleaptă precauție a comandantului.

*

John Rockaway își purta fără grijă tresele de locotenent. Făcea parte din acele vechi familii pentru care armata începe abia de la gradul de aspirant, tot restul nefiind decît o adunătură vulgară de răcani.

Dar trei ani de deșert, petrecuți împărțind cu acești răcani, grijile, munițiile și spaimele lor, îl făcuseră să se lepede progresiv de aceste frumoase principii.

Știuse, dintotdeauna, să se facă respectat; mai tîrziu învățase să se facă și iubit.

Deși ofițer rezervist, Rockaway își cunoștea perfect seria. Superiorii îl apreciau în special pentru că, fără să abandoneze un aer de impasibilitate, bine studiat, știa să se integreze în masa subordonaților săi, schimbînd fără efort – caz destul de rar – cravașa* pe grenadă.

Ca înfățișare, John Rockaway arăta, evident fără voia lui, ca un viking în care s-a pompat sînge saxon. Pe cît de lung, pe atît de slab, el evoca destul de exact aventurierul simpatic, impresie întărită de părul său de un roșu aprins și de pistruii abundent presărați pe un obraz voluntar. Doi ochi albaștri, adînc implantați în orbite, dădeau privirii o intensitate aproape stînjenitoare.

În momentul de față, Rockaway se găsea la treizeci de picioare sub pămînt, într-un adăpost situat în centrul dispozitivului retranșat al regimentului *43*.

Instalat pe o lădiță care conținuse cîndva pansamente individuale, se întreba de ce dracu' colonelul T. F. Priwitt

* În armata britanică ofițerii și subofițerii purtau în permanență o cravașă ținută la subțioara stîngă (N.T.).

(*D.S.O. and bar*)* îl chemase direct, trecînd peste comandantul său de companie, lucru care nu intra defel în obiceiurile colonelului, personaj ce trecea ca avînd regulamentul în sînge. Neliniștit, și totodată curios, Rockaway își punea o întrebare după alta.

În fața intrării în adăpost, un planton se învîrtea de colo pînă colo, în vreme ce o lampă cu ulei împrăștia o lumină săracă proiectînd umbre mișcătoare pe scîndurile care căptușeau pereții. În vreme ce afară temperatura era aproape de nesuportat, aici, la zece metri sub pămînt, era aproximativ răcoare, sau mai exact, pentru cîteva momente sudoarea înceta să se prelingă pe după gulerul prea strîns al uniformei.

Brusc, Rockaway se gîndi la Helen și își mușcă buzele. Colonelul știa că-i aici și, pesemne, treaba asta îl înfuriase. Regulamentul era categoric: nici un militar nu avea dreptul să-și aducă soția pe front, mai ales aici, unde bilanțul operațiunilor număra mai mulți dispăruți, decît morți. Înaintea plecării sale de la Cairo semnase și el de luare la cunoștință.

Un bătrîn sergent major cu o privire blîndă de miop scoase un cap ciufulit de după prelata ce servea drept ușă „biroului" lui Priwitt. Rockaway se ridică fără grabă, presimțind că este rost de scărmăneală.

Pătrunse într-un soi de cavernă artificială, cu pereții tapisați de hărți multicolore, în fundul căreia trona un personaj corpolent, arborînd un aer de falsă jovialitate.

– Locotenentul J. Rockaway s-a prezentat la raportul dumneavoastră, sir!

Priwitt dădu vag din cap.

– În regulă. Repaos, debută el șovăitor, de parcă și-ar fi căutat cuvintele.

Rockaway nu-l slăbea din ochi, încercînd să-și ghicească sentința înainte ca ea să fie rostită.

* Distinguished Service Order – ordin britanic decernat pentru merite militare speciale; în cazul de față, cu barete (N.T.).

Priwitt încruntă sprîncenele și-și scărpină, cu mîna dolofană, țeasta pe trei sferturi pleșuvă.

– În urmă cu două zile am fost chemat la Cairo. Ești la curent, nu?

Rockaway dădu din cap, gîndindu-se plictisit că judecînd după turnura pe care o luaseră lucrurile în ultimele cincisprezece zile, șeful nu fusese chemat pentru felicitări.

– Batalionul nostru a fost trimis în rezervă ca să-și perfecteze instrucția, insuficientă pînă în prezent. Războiul însă continuă. **Luftwaffe** nu șomează. Rommel, așijderi...

În sinea sa, Rockaway scoase un imens suspin de ușurare. Nu era, deci, vorba de ceea ce se temuse el atît de tare, ci doar de o misiune, în fond, încă una în plus. Helen scăpase de data asta.

– ...În ceea ce ne privește, nu stăm nici noi cu mîinile în sîn. *Frițiii* au fost opriți. Ne pregătim de ofensivă, continuă colonelul cu un mic zîmbet forțat, de parcă n-ar mai fi crezut în așa ceva. Preventiv, armata execută în spatele liniilor inamice anumite misiuni speciale. Înțelegi cam despre ce-i vorba?

– Fără-ndoială, de L.R.D.G.*

Priwitt se scotoci prin buzunare și extrase de acolo o tabacheră din piele, patinată de o îndelungată folosință. Apoi, mîinile sale dolofane se întinseră spre dulia de aramă a unui proiectil ce-i slujea drept suport de pipă.

– Ei da, L.R.D.G., sau altele. De pildă, noi. Voi fi sincer cu dumneata, Rockaway. Am șovăit mult înainte de a alege pe careva. Pînă la urmă m-am oprit la dumneata din cauza felului în care comanzi oamenii. În momentul de față – și e probabil unica ocazie din cariera dumitale – poți spune nu. Accepți să execuți misiunea?

Rockaway ezită, pironindu-și privirea în cea a șefului său.

* Long Range Desert Group: unitate specială de comando, utilizată în acțiuni de sabotaj, informare și diversiune duse în spatele frontului inamic (N.A.).

– Despre ce-i vorba?

Priwitt aprinse un chibrit și pentru o clipă păru absorbit de contemplarea fumului care se înălța din pipă. Rockaway nu se lăsă înșelat de stînjeneala șefului său, cu atît mai mult, cu cît, în general, acesta din urmă nu era dintre cei sfioși.

– Uite, tocmai aici e buba. Din momentul în care o să-ți spun despre ce-i vorba, intri în „carantină" și nu mai ești liber să refuzi. Atunci va fi prea tîrziu, Rockaway.

Locotenentul se lăsă de pe un picior pe altul. Încrederea șefului său era, firește, măgulitoare, dar modul în care acesta îi prezenta problema îl făcea să nu se simtă prea în largul lui.

– E pesemne una din acele misiuni în care șansele de a scăpa cu viață sînt nule sau extrem de reduse, nu-i așa? întrebă el pe un ton voit detașat.

Priwitt își întinse mîinile cu palmele înainte.

– Da' de unde! Lasă, băiete, ideile astea. Sigur, e vorba de o misiune grea, dar odată îndeplinită ai mai multe șanse să scapi cu viață, decît continuînd să rămîi pînă la sfîrșitul războiului la actuala dumitale unitate.

Rockaway închise ochii: să accepte? În sfîrșit, i se lăsa și lui o dată dreptul de a alege. Să spună nu? Ar fi însemnat să dea îndărăt. Desigur, Priwitt era mult prea cinstit ca să-i poarte pică, însă el, Rockaway, n-ar mai fi fost niciodată capabil să-l privească în ochi. Și-n plus, propriul său orgoliu era prea mare ca să poată spune nu.

– Accept!

Rostise cuvîntul cu glas înăbușit de parcă i-ar fi fost teamă. Preț de o clipă, obrazul lui Priwitt încremeni. Privirea deveni dură, pierdută în depărtare, ca și cum, străpungîndu-l pe ofițerul din față, ar fi urmărit ceva, dincolo de el.

– Bine, Rockaway. Sper doar că n-o să regreți. E o misiune cu un caracter destul de special: rază lungă de acțiune. Realizezi cam ce vreau să zic?

– Am doi ani de deșert. Din punctul de vedere al orientării...

– Nu, locotenente. Întoarcerea nu figurează în plan. Asta voiam să spun.

Rockaway se așteptase la orice, numai la așa ceva nu. Cîteva clipe se holbă, cu un aer tîmp, la șeful său, de parcă s-ar fi temut că n-a înțeles el ceva. Clipi, apoi înălță, curajos, fruntea.

– Păi... Mi-ați spus...

Priwitt ridică o mînă.

– Stai așa. Am zis doar că întoarcere nu există. Asta înseamnă că vei acționa atît de departe de bazele noastre, încît recuperarea dumitale va fi practic imposibilă. Am studiat problema sub toate aspectele: imposibilă.

Fraza căzu ca un cuțit de ghilotină. Cu coada ochiului, colonelul îi pîndea reacțiile. Fu însă decepționat. Locotenentul își revenise perfect.

– Îmi permiteți o întrebare?

Priwitt oftă. Se temuse, pînă-n ultima clipă, de o răbufnire de revoltă din partea acestui om pe care-l condamna. Lăsă în jos pleoapele, în semn de asentiment.

– Presupun că nu mai pot da îndărăt, nu-i așa? articulă, cu gura uscată, Rockaway.

Priwitt încuviință din cap.

– Regret.

– Atunci, de ce eu?

– Ți-am mai spus, ripostă Priwitt, aproape brutal ca să mascheze jena pe care o simțea crescînd în el. Din cauza felului dumitale de a comanda. Deși nu ești ofițer de carieră, te numeri printre puținii de aici care au darul să se facă ascultați orice s-ar întîmpla. Crede-mă, ceea ce-ți dau, nu-i un cadou: toate unitățile de care dispun intră în sistemul defensiv al C.R.*-ului. Toate, exceptînd doar una: plutonul *M* din compania *Able*.

* Centru de rezistență. Efectiv: un batalion întărit (N.A.).

– *M for Mike*? exclamă, îngrozit, Rockaway. Dar nu-i un soi de pluton semi-disciplinar unde sînt expediați toți căpățînoșii de care alți comandanți vor să scape?

– Exact, locotenente. Iar dumneata vei avea nevoie tocmai de acești „căpățînoși", cum le zici. În plus, e singura subunitate pe care ți-o pot da. Preiei imediat comanda. *Scout-car*-ul* meu te va conduce la Farafra.

* Vehicul de comandament și de recunoaștere, ușor blindat, apt să circule pe orice teren (N.T.).

CAPITOLUL II

Era cinci după-amiază. Ostașii se smulgeau cu greu din copleșitoarea toropeală ce-i năucise în tot timpul zilei. Dinspre Farafra răzbăteau primele zgomote.

Trompetul sunase sfîrșitul siestei de mai bine de douăzeci de minute, dar era limpede că oamenii nu păreau cîtuși de puțin grăbiți să se adune pentru corvoada de întins sîrmă ghimpată.

În mijlocul curții, orbitoare de lumină, sergentul Sharp aștepta, cu fluierul la gură, ca plutonul *M* să se decidă să iasă din corturi.

La rîndul său, Richardson turba la el în birou.

Toate acestea îl lăsau perfect indiferent pe soldatul Dean Morton care, împreună cu Tweeny, sufletul său damnat, reușiseră să-l ducă de nas pe doctor; șmecheria cu termometrul frecat ușurel de pătură în momentul în care infirmierul e, deliberat, cu spatele la tine, nu dădea rateu niciodată.

Cei doi inseparabili fuseseră, așadar, puși „sub observație" pe opt zile. Termenul expira mîine și Tweeny se gîndea cu scîrbă că va trebui din nou să întindă această sîrmă ghimpată inutilă sub un soare de plumb topit.

Tweeny agită cana, cu aerul c-ar vrea s-o arunce pe pătură. Zarurile se rostogoliră de-a curmezișul priciului.

– Brelan, anunță el, cam nemulțumit.

Dean Morton recuperă micile cuburi de lemn, grosolan cioplite, și, după o rapidă aruncătură de ochi prin salon menită să-l asigure că Sharp nu-și vîră nasul pe acolo, scuturâ, la rîndul său, cana cu zaruri, rînjind totodată la auzul strigătelor care veneau din fundul curții.

Dean Morton era soldatul care totaliza cele mai multe zile de închisoare din tot regimentul. Reușise performanța de a se face detestat succesiv, de către toți comandanții săi de unitate. Nici mutările în lanț, nici schimbarea batalionului, nimic nu reușise să-l încovoaie pe incorigibilul Dean Morton. Într-o zi, unul din comandanții săi de pluton, se apucase să facă bilanțul pedepselor primite. Totalul astronomic obținut l-a înspăimîntat într-atît, încît a înaintat imediat un raport. Dean Morton sfîrși prin a da peste un colonel care poseda perfect arta de a utiliza omul potrivit la locul potrivit. Cum însă Dean nu era potrivit nicăieri, colonelul îl expedie la *M for Mike*.

Ca înfățișare, era mai curînd scund; în prezent, fața sa arsă de soare și tăbăcită de vînt nu-l mai diferența de camarazii săi, dar altădată fusese de ajuns ca oricine să-și dea seama că avea de-a face cu un ex-marinar.

Deosebit de puternic și suplu, era un bătăuș înnăscut. Boxase la un moment dat în echipa companiei din care făcea parte, dar căpitanul comandant fusese nevoit să pună rapid capăt ardoarei combative a noului său recrut.

Aparent, nimic n-ar fi putut apropia pe acești doi ostași; cu toate astea, se înțelegeau de minune. Tweeny era înalt, solid, cu umeri largi. În ciuda tunsorii monacale impuse de regulament, părul său blond reușea să se onduleze, dîndu-i aerul unui heruvim rubensian. Cînd rîdea, își mușca buza de jos și multe femei se lăsaseră, probabil, prinse de acest zîmbet fermecător.

Tweeny era ghinionistul bandei. Dealtfel, nimeni nu știa de ce nimerise la „disciplinari". Zgîrcit la vorbă, nu avea la *M for Mike* ca prieten decît pe Morton. Se ținea retras și se putea afirma, fără riscul de a greși, că Richardson nu-l văzuse nici o dată prin biroul său.

Cu o mișcare bruscă acoperi zarurile care se rostogoliseră pe cuvertură și le făcu să dispară la iuțeală. Nisipul din fața intrării cortului scîrțîise sub pași.

Morton se și aruncase pe pat și gemea de ți se rupea inima.

Prelata de la intrare se dădu la o parte, făcînd loc soldatului Mac Tornton.

– Imposibil! Te pomenești că vidanjează pîrnaia! ricană Dean.

Tornton clipea, deprinzîndu-se cu penumbra. Recunoscu glasul batjocoritor al lui Morton.

– Eram tocmai pe punctul de a mă coace în cutia aia de tablă, cînd Goofy a venit și mi-a deschis. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Tipul n-a suflat o vorbă.

Tornton localiză un pat gol și-și aruncă păturile pe el. Tweeny se ridicase și-și aprinse o țigară, privind distrat plutonul care se îndepărta pe drumul prăfuit ce ducea la linia a treia.

Dean Morton căzuse pe gînduri.

– Richardson te-a primit la dînsu-n birou? se interesă el cu glas suav.

Tornton dădu din cap.

– Nu, pesemne își băuse berica și acum o lasă să se pritocească!

Din toate cusururile pe care le avea Richardson, singurul care-i lipsea cu desăvîrșire era tocmai acela al băutului. Cum însă transpira din belșug, Dean profitase ca să lanseze acest zvon, adoptat imediat de întregul pluton.

– Se pare că avem un nou domn și stăpîn?

– Ei nu! Ce zici Sharp?

– Află, mă, cap de muscă, că de azi de la prînz Goofy nu mai suflă o vorbuliță.

– Și cum e noul locotenent?

– L-am văzut doar o clipă, azi dimineață, cînd a sărit jos dintr-un scout-car. Un roșcovan, slab ca un țîr și cu o mutră ce-ar face și o maimuță să lepede.

Dean clătină din cap cu aerul cuiva care știe ce știe.

– E limpede, vrea să ne ia maul cu duhul blîndeții: d-aia te-a și eliberat. N-ar fi trebuit să ieși.

– Cee? Ascultă, bă, știi ce temperatură e la nămiază în cutia aia de tablă? Parcă ai trage foc pe gură. Noaptea în schimb, faci cuie peste cuie. S-am pardon, dar cînd mi-au deschis ușa, am roit-o în galop!

– Ba ai și mulțumit, nu?

Tornton dădu din umeri.

– Ascultă, urmă Dean, n-ar trebui să le spui ălorlalți c-ai fost scos pe de-a moaca... O să te ia de muhaia, ba chiar o să creadă că între noul stăpîn și tine... Te prinzi, nu? Zici pur și simplu că șeful ăl mare a respins motivul pedepsei. Nu-i mai mișto așa?

Tornton șovăi o clipă. Era îndeajuns de orgolios și nu-i displăcea ideea să treacă drept autorul unui meci nul cu Richardson. Dean îi cunoștea vanitatea și lovise exact unde trebuia.

Tornton se îndepărtă, urmărit de zîmbetul batjocoritor al lui Dean.

Tweeny se desprinse de la fereastră.

– Greșești, murmură el printre dinți. Greșești, Dean, vrînd mereu s-o faci pe șeful.

– Mai prost ca aici tot nu pot să pic. Ce, nu-i așa?

– Ba tocmai că poți! Habar n-ai ce-i aia o adevărată unitate disciplinară.

– Da' ce, tu știi?

– Fii atent. Primul lucru pe care-l va face noul comandant, va fi să se informeze. Dacă am reușit să-i punem cu botul pe labe pe Sharp și pe Richardson, e că nu se înghițeau între ei. Dar dacă ăsta, noul, îl cîștigă pe Sharp... Nu uita, Goofy ne știe pe fiecare, ca pe niște cai breji; primul care o s-o încaseze, vei fi tu.

Dean nu accepta niciodată un sfat. Doar cînd acesta venea de la Tweeny mai catadixea să-și plece urechea. De data asta însă, gura i se crispă imperceptibil.

– Ia te uită, exclamă pe neașteptate Tornton, băieții revin!

Tweeny și Dean se apropiară de o ferestruică și, pitindu-se din obișnuință, îi văzură pe cei din *M for Mike*, cum se întorceau din drum, întinși pe mai bine de jumătate de kilometru. Sharp pășea în frunte. Ostașii îl urmau în grupuri de trei, patru, zbierînd tot soiul de cîntecele porcoase.

Pentru prima dată, Dean simți că-l încearcă o vagă neliniște.

Oamenii pătrunseră în incinta taberei, vociferînd după cum le era obiceiul. Sharp îi conduse pînă în centrul curții și, de bine, de rău, îi alinie pe trei rînduri în fața P.C.-ului. Ostașii sfîrșiră prin a tăcea, bănuitori și deja nemulțumiți. Tweeny și Dean nu pierdeau o mișcare.

– Drepți! răcni Sharp, postîndu-se în flancul drept și ducînd fulgerător mîna la vizieră.

Rockaway se ivise, strîns într-o uniformă de campanie, ajustată pe el. Își pusese toate decorațiile și ținea sub brațul stîng o cravașă din lemn de abanos.

Toate privirile se ațintiră spre el. Încet, fără grabă, ofițerul trecu prin fața fiecărui om, apoi se retrase zece pași interzicîndu-și să vadă aspectul lamentabil și neglijent al trupei.

– Domnilor, începu el, mă numesc Rockaway. Locotenent John Rockaway și începînd de azi de la amiază sînt noul vostru comandant. Sergentul Sharp își păstrează funcția sa de adjunct. Aștept de la voi o supunere absolută și o ținută impecabilă. Pînă-n prezent, n-am auzit decît lucruri rele despre voi. Orice ați fi făcut în trecut, șterg cu buretele. Obișnuiesc să judec ostașul după comportarea sa în luptă. Și la ora actuală, e singurul lucru important!

În fața acestor oameni care fixau cu încăpățînare bocancii lor de marș, Rockaway încercă un ușor sentiment de ridicol. Zărise ivindu-se în dosul unei ferestre de cort trei mutre. Ăia, barem rînjeau pe față. Brusc îi veni pofta să le strige-n față tot dezgustul de-ai avea sub comanda sa, tot

disprețul pentru banda asta de brute indisciplinate cu care armata nu mai știa ce să facă. Își aminti de vechea sa companie, de toți băieții aceia curajoși, al căror sînge îl supsese nisipul în timpul retragerii. Fuseseră oameni, oameni adevărați...

– ...Sînt convins că ne vom înțelege de minune. Veți dovedi, sub comanda mea, că sînteți tot atît de buni soldați ca și toți ceilalți. Dacă nu chiar mai buni. Contez pe voi.

Mai țeapăn ca oricînd, Rockaway îl salută pe Sharp trecîndu-i astfel comanda, se răsuci pe călcîie și intră în cortul P.C.-ului. Aici, zvîrli furios cascheta pe biroul de fier și-și trecu, mașinal, mîna prin părul său de culoarea focului. Plutonul rupsese rîndurile. Însoțiți de hohote de rîs, oamenii se grăbeau să se adăpostească de razele piezișe ale soarelui. Sharp pătrunse la rîndul său în cort și ațintì asupra ofițerului o privire întrebătoare.

– Ce părere ai de toate astea, sergent?

Subofițerul avu o strîmbătură care nu lăsa loc la iluzii.

– Ceea ce le trebuie, continuă Rockaway, este să li se restituie demnitatea, mîndria lor de oameni. Luni de-a rîndul, întreaga armată și-a bătut joc de ei. Nu mai au prieteni. S-au închircit în ei înșiși și au trăit într-un soi de surghiun. Ar fi trebuit să li se întindă o mînă prietenească, dar nimeni n-a făcut-o.

Rockaway făcu doi pași către deschizătura cortului. Ochii i se opriră la santinelă. Așezat pe jos, în nisip, ostașul se juca absent cu pușca.

Fața ofițerului rămase impasibilă.

– ...Trebuie să li se creeze impresia că sînt chiar mai buni decît alții. Vor să se joace de-a „durii". Ei bine, o să le găsim o joacă pe măsură. Ce crezi dumneata?

Sharp se legăna de pe un picior pe altul, privindu-l fix pe locotenent, de parcă abia acum descoperea un șef demn de stimat.

– Pînă acum nimeni n-a vrut să-i trateze ca pe niște soldați, făcu el pe un ton plin de reproș. Nimeni nu s-a interesat de ei, altfel decît ca să-i pedepsească. Corvezi,

închisoare, iată tot ce cunosc ei de șase luni încoace. Mă tem că au fost definitiv stricați. Cu atît mai mult, cu cît unii dintre ei au venit aici cu o notă de plată al dracului de încărcată!

– Perfect, zise Rockaway. De azi, gata cu corvezile. Am primit ordin să reiau instrucția. Pentru început, de mîine, portul, căștii se suprimă. Vreau să se socotească diferiți de ceilalți... în bine dacă se poate.

Se răsuci brusc, scrutînd intens chipul osos al lui Sharp, de parcă ar fi pîndit o aprobare; singura expresie fu un scepticism abia voalat.

– Te îndoiești, nu?

Subofițerul scoase un oftat.

– Încep să-i știu. Mulți dintre ei sînt incurabili... iar ceilalți, departe de niște îngeri...

– Am să mă uit prin livretele lor, ca să-i cunosc mai bine, însă am nevoie de dumneata, Sharp. Fă-mi un raport despre fiecare dintre ei; spune-mi cîte parale fac, ce-au în burtă, care-i moralul, într-un cuvînt, tot ce nu-i trecut în fișa lor, adică esențialul.

Sharp simți cum i se pune un soi de nod în gît. Avea în fața sa un șef care-i cerea în sfîrșit ceva, un șef care nu-l mai considera doar ca pe un vechil de profesie.

– La ordinele dumneavoastră, domnule locotenent, avu el surpriza să se audă îngăimînd.

Era o formulă pe care, în șase luni de zile, izbutise să facă în așa fel încît să n-o adreseze, niciodată, lui Richardson.

Rockaway rămase singur, pradă celei mai adînci descurajări. Nu făcuse decît să joace o comedie, iar acum căpătase certitudinea că *M for Mike* era o subunitate ce nu putea fi comandată și de care armata voia să se descotorosească, fie chiar sacrificînd-o. Iar el, Rockaway, urma să prezideze acest sacrificiu.

A doua zi dimineața, trompetul sună la ora reglementară. Oamenii se adunară, surprinși că nu trebuiau să ia ca-

sca. Trei soldați lipseau la apel. Rockaway primi raportul. Părea și mai slab, așa cum era, în echipament de luptă.

– Ați vrut să cunoașteți care va fi reacția mea la cele întîmplate. Foarte simplu: fără pedepse. Pedepsele sînt inutile. Veți executa, însă, un marș de antrenament. Vă îmbarcați în trei autocamioane care vă lasă în deșert la patruzeci de kilometri de aici. Trebuie să fiți îndărăt pînă la căderea nopții. Acum, echipați-vă! Voi merge împreună cu voi. Sergentul Sharp încheie coloana.

Glasul plesni, sec, în zorii ce se nășteau.

Ostașii schimbară între ei priviri consternate și rupseră, parcă în silă, rîndurile. Un murmur furios parcurse cantonamentul.

Sharp se apropie de Rockaway care, impasibil, rămăsese în mijlocul curții.

– E ceva în neregulă, sergent?

– Absenții...

– Ce-i cu absenții?

– N-a apărut nici unul și deci nu vor lua parte la marș. Or, tocmai ei sînt vinovații!

– Exact, ripostă Rockaway. Există aici două blocuri: acela al gradaților, adică dumneata și cu mine, și acela al soldaților. Tipul clasic al unei proaste unități. Blocul lor trebuie sfărîmat. Ce crezi că se va întîmpla diseară, cînd băieții se vor întoarce frînți și-i vor găsi pe cei trei, proaspeți ca niște zambile?

– Cred că îi vor lua la bătaie... și că vă vor urî de moarte.

– Perfect, Sharp. Dacă se bat, fă-te că nu vezi.

Rockaway avea dreptate.

Cînd, după nouă ceasuri de marș în plin soare, prin nisipul dogoritor, oamenii se prăbușiră pe paturile lor și-i văzură pe cei trei vinovați, întregul pluton explodă de furie.

O oră mai tîrziu, un tînăr ostaș se prezentă, clătinîndu-se pe picioare la biroul lui Rockaway ca să-și ceară mutarea într-o altă unitate.

– De ce vrei să pleci? îl întrebă locotenentul.

Ostaşul, aproape un băieţandru, fusese expediat la *M for Mike* pentru o poveste cam încîlcită, cu o întîrziere dintr-o permisie.

– Aş vrea să mă întorc la vechea mea unitate, răspunse flăcăul, răsucind între degete bereta sa kaki. Domnul locotenent Richardson refuza regulat cererile noastre.

– Am să văd ce se poate face. Înaintează-mi un raport reglementar, răspunse Rockaway, cu intenţia fermă de a nu da curs cererii.

Ostaşul pocni din călcîie şi ieşi.

Rockaway se întoarse către Sharp cu care ostaşul venise la raport.

– În sfîrşit, un băiat de ispravă. Încep să iasă la iveală. Cum ai zis că-l cheamă?

– Cunning. A fost vărsat de la *28 Pionieri.*

– Pe băiatul ăsta trebuie să-l păstrăm aici, Sharp, adăugă Rockaway, conştient de mortala nedreptate pe care o săvîrşea. Dialogul între ei şi noi prinde să se lege. Acum voi putea da niţeluş bice antrenamentului.

Sharp încruntă din sprîncene, ceea ce îl făcu să semene cu o mumie pergamentoasă.

– Oamenii sînt la pămînt. Poate c-ar fi bine să le lăsaţi mîine o zi de odihnă... o jumătate de zi?

– Nu, Sharp. Trebuie luaţi tare de la început. Împiedicaţi să gîndească. Mîine, deşteptarea la cinci. Nici un fel de repaus, pînă la noi ordine.

*

Tweeny mărşăluia de patru ore sub dogoarea soarelui, cînd auzi primele detunături. Ai fi zis un tunet surd şi difuz ce părea să ricoşeze dintr-o dună într-alta.

Ochii lui arşi de reverberaţie încearcă să desopere de unde provenea zgomotul, fără să reuşească însă. Atunci continuă să înainteze de-a lungul pistei prăfuite. În urma lui se tîra Dean Morton. Jumătate de drum înjurase şi blestemase, dar acum era mult prea vlăguit ca s-o mai facă.

Treizeci de kilometri străbătuţi într-o dimineaţă, după ce în ajun fuseseră parcurşi patruzeci, iată o treabă de natură să-l descurajeze chiar şi pe cel mai călit om.

– Uite-i! anunţă pe neaşteptate Tweeny cu glas sleit.

– Oh, Dumnezeule, asta mai lipsea! gemu Dean descoperind spectacolul.

În mijlocul deşertului, Rockaway improvizase un poligon de tir de o factură oarecum specială. Sharp aştepta în drum, controlînd sosirile. Apoi, în grup de cîte cinci, după ce primiseră în prealabil cîte un pistol mitralieră *Sten*, ostaşii erau îndreptaţi către o dună. Aici, Rockaway le ordona să se culce de-a lungul unei linii marcate cu alb, după care, la un semnal dat cu fluierul, oamenii porneau să se tîrască spre creasta dunei.

– Să mor dacă porcul ăsta nu trage în ei! exclamă Dean observînd cum locotenentul dusese fulgerător o *303** la ochi, slobozind un foc în direcţia unui codaş.

Nici n-apucă nisipul spulberat de glonte să se aşeze, că cel vizat îşi şi ajunsese camarazii.

– Acum văd cu cine am de-a face, scrîşni Dean printre dinţi. Cu un nebun! Un maniac al trăgaciului! Genul de individ care îşi cîştigă decoraţiile cu sîngele unor amăriţi ca noi... Simt eu că între mine şi el n-o să domnească pacea prea multă vreme!

Tweeny îşi stăpîni un zîmbet şi porni mai departe, urmat de camaradul său care spumega de ciudă.

Ajunşi la piciorul dunei, primiră de la Sharp cîte un *Sten* fără încărcător. Dean aproape că-i smulse din mînă tija de oţel** a patului.

– Ticălosule! scrîşni el abia mişcîndu-şi buzele şi îndeajuns de încet ca să nu fie auzit de Sharp. Ai prins glas s-ar zice...

---

* Puşcă semiautomată sistem Lee-Enfield cal. 303 (7,7 mm) reputată pentru remarcabila sa precizie (N.T.).

** Pistoalele mitralieră Sten aveau în chip de pat o tijă metalică rabatabilă prevăzută la extremitate cu tălpică (N.T.).

– Termină, Morton! i-o tăie Sharp. Ia-ți locul lîngă ceilalți.

– Avem spatele asigurat, nu-i așa, Goofy? Las' că te prind eu într-una din seri, să vedem atunci dacă te ții tot atît de țeapăn!

– Destul, Morton! Întinde-o!

Dean fu nevoit să se supună și să se culce pe nisipul arzător alături de camarazii săi. Bubui un foc de armă și cei cinci porniră să se tîrască, cu sudoarea șiroindu-le pe obraz și pe spinare. Țesătura aspră a uniformelor li se lipea de piele, impregnîndu-se de nisip.

Tweeny se tîra conștiincios, zicîndu-și că dacă ai intrat în horă trebuie să joci. Privirea nu părăsea creasta dunei ce părea că n-o să se mai apropie niciodată. La un moment dat, trecu pe lîngă Rockaway care, cu un genunchi la pămînt și arma rezemată de șold, nu-i acordă însă nici o atenție. Ochii ofițerului, adînc înfundați în orbite, ardeau cu o strălucire insuportabilă.

Brusc, arma zvîcni și, înainte chiar ca patul să fi atins umărul, glontele percuta nisipul la treizeci de centimetri de nasul lui Dean. Acesta strînse pleoapele ca să nu fie orbit, simțind totodată cum îi scîrțîie nisipul în gură.

– Las' că te belesc eu! scrîșni el drept răspuns. Îmi pică și mie, într-o zi, o armă pe mînă. Jigodie!

Ceea ce nu-l împiedică însă să accelereze tîrîșul și să-l ajungă pe Tweeny care, suflînd din greu, tocmai atinsese creasta.

Bocancii lui Rockaway se plantară în fața ochilor lui Dean.

– Nici dumneavoastră, domnilor, nu știți să vă tîrîți. Să vedem dacă stați mai bine cu tirul. Luați fiecare din lada asta cîte un încărcător. La semnal, foc de voie, în serii scurte.

Supuși, cei cinci împinseră încărcătoarele în lăcașurile lor și traseră, simultan, tijele de armare ale închizătoarelor.

– Douăzeci de pași îndărăt! Alinierea!

Țintele apărură. Erau niște bucăți de carton avînd vag forma unei siluete omenești; fuseseră plantate la piciorul dunei, astfel încît, trase de sus, gloanțele să se împlînte în pămînt, fără riscul de a ricoșa.

Strident, fluierul despică aerul supraîncălzit. Cei cinci proptiră în șold pistoalele lor mitralieră și, îndoiți puțin de mijloc, striviră sub deget trăgacele. Rafalele detunară cîteva secunde, apoi un nou fluierat reînnoi vacarmul, și așa într-una pînă ce se goliră încărcătoarele. O pulbere fină plutea la piciorul dunei.

„Cel puțin n-au uitat chiar totul" gîndi, în sinea sa, Rockaway.

– Trageți ca niște mameluci! răcni el cu glasul său ascuțit. Acum, la grenade! Luați-o la stînga!

Mult prea vlăguiți ca să mai gîndească la ceva, oamenii porniră aidoma unor automate ca să descopere o grămăjoară de grenade de manevră. Pe versantul vestic al dunei fuseseră trase cu var cinci cercuri albe. Cu brațele îngreuiate și capul golit de gînduri, fiecare dintre ei lansă cîte zece grenade. Prea puține, însă, căzură la o distanță eficace de ținte.

În spatele lor, mereu atent, Rockaway aștepta, mai imobil decît o statuie. De sub beretă, părul său roșu izbucnea ca o flacără. Nu lăsa să-i scape nici unul din gesturile, nici una din privirile oamenilor care-i treceau prin față; selecția viitorului comandou începuse.

– Perfect! anunță el după ce soldații terminară cu lansarea grenadelor. Sînteți ultima grupă și întrucît v-ați mocăit cel mai mult ca să parcurgeți cei douăzeci de kilometri, e normal să nu aveți repaus. (Glasul locotenentului deveni pe neașteptate brutal.) Porniți imediat. Direcția: pista. La zece kilometri de aici se găsesc patru camioane care vă așteaptă.

Rockaway se răsuci pe călcîie, urmărit de căutăturile încărcate de furie ale celor cinci ostași. Dean trase o înjurătură și cîntări în palmă bidonul său gol. Începea să crape de sete. Își privi pe rînd camarazii și în fața chipurilor lor

dure înțelese că nimeni nu-i va da din apa sa. Dealtminteri, unul cobora deja, clătinîndu-se, panta. Ceilalți îl imitară. Dean scuipă în direcția lui Rockaway, ocupat acum să discute cu Sharp, după care porni și el către pistă. Ca să-și prindă din urmă camarazii fu nevoit să lungească zdravăn pasul, astfel că ajunse în dreptul lor gîfîind. Pînă și Tweeny plecase înaintea lui.

– N-ar fi trebuit să beau atîta bere, bombănea careva sughițînd. Acum, crăp de sete!

– Setea face parte din antrenament, comentă cu amărăciune Dean. Porcul ăsta se pregătește să ne frîngă scoțînd untul din noi. Nu-i așa, Tweeny?

– În orice caz, de transpirat, transpirăm.

Morton se îndreptă de șale. Simțea că auditorul său e gata să se lase impregnat de cuvintele sale.

– Și toate astea, pentru ce, mă rog? Numai și numai fiindcă nimeni nu vrea să ridice un deget. Uite, eu o să mă duc și-o să-i spun prăjinii ăsteia ce cred despre el.

– Mersi frumos, mîrîi careva. Ieri, tot pentru o tîmpenie ca asta, a trebuit să facem patruzeci de kilometri. N-am chef să repet figura.

Morton strînse din buze, conștient de surda ostilitate care începea să se nască în sînul plutonului.

– Eu unul, nu merg. Individual, o să ne frîngă, unul după altul. Dacă facem bloc, n-o să ne poată face nimic. Să treacă numai o dată cu vederea ceva și gata, are mîinile legate. Să rămînem aici. N-o să aibă încotro și o să vină să ne caute. Sîntem cinci, nu poate să ne bage pe toți la pîrnaie.

Cei patru continuau însă să înainteze, cu capul plecat și răsuflarea șuierătoare. Sudoarea amestecată cu nisip pusese pe chipurile lor o mască. Tweeny trecu grăbit limba peste buzele-i uscate, evitînd să răspundă. Printre pleoapele mijite vedea doar îngustul triunghi al pistei, al cărui vîrf se pierdea undeva, la orizont.

– Băieți, hai să ne așezăm aici. Doar n-o să continuăm în ritmul ăsta! strigă Dean.

Singurul răspuns fu scrîșnetul tălpilor pe nisip.

– Ei, sînteți țicniți? Crăpăm, dacă o ținem tot așa! făcu el cu glas sugrumat.

Ceilalți nici nu întoarseră capul, văzîndu-și de drum. Morton se trezi singur, undeva în urmă.

– Așteptați-mă, băieți, așteptați-mă! răcni el.

I se păru că ceilalți grăbesc și mai mult pasul. Îi veni prostește să plîngă de ciudă și furie.

– Bandă de dezumflați, lași, vînduți! urlă el, oprindu-se, crăcănat, în mijlocul pistei prăfoase.

Dar nimeni nu se întoarse spre jalnica siluetă care oscila pe nisipul în fuziune, beată de oboseală și furie.

– Tweeny! răcni deoadată Dean. Tweeny, așteaptă-mă!

Tweeny era însă acum prea departe. Nu auzi apelul camaradului său și continuă să înainteze, cu ochii plecați și capul vîjîind.

Dean rămase singur în urmă. Se așeză ca să mai prindă ceva puteri, dar fierbințeala solului îl făcu rapid să sară în picioare.

– Tot o să trebuiască să mă așteptați la cap de linie, bandă de trădători!

Își aminti de Rockaway și, furios, dădu cu pistolul mitralieră de pămînt. Ar fi vrut să-l calce în picioare, dar își aminti că tot el va trebui, cu siguranță, să-l curețe înainte de a-l preda la magazie și atunci îl ridică, frigîndu-se de închizător.

– De acord! șuieră el. Primul set e al tău. De acu', bizuie-te pe mine; o să ai ceva insomnii!

Din pricină că se oprise, fiecare pas îi provoca dureri insuportabile în mușchii picioarelor. Scîntei aurii jucau prin fața ochilor. Limba era aspră, ca de pisică.

După două ceasuri, Tweeny și grupul său sosiră la camioane. Toți ceilalți veniseră de mult și stăteau culcați sub prelate ca să se adăpostească de dogoarea de cuptor, care se ridica din pămînt.

Lîngă un jeep, Rockaway discuta cu Sharp; îndată ce-l zări pe Tweeny, acesta se întrerupse.

– Lipsește unul, murmură el. Nu-s decît patru.

– Care a rămas de căruță? urlă Rockaway, al cărui obraz se schimonosi.

– Dean Morton, dom' locotenent. Vine din urmă, făcu unul din ostași, prăvălindu-se într-un colț umbrit.

Rockaway se întoarse către Sharp care se clătina de oboseală, rezemat de bara de protecție a jeep-ului.

– Dean Morton... nu-i cumva cel de care mi-ai vorbit azi dimineață?

Sharp afirmă, dînd din cap.

– Păcat. Din dosarul lui reiese că-i un excelent cercetaș. Mai adineaori a tras tot încărcătorul numai în nisip... perfect și asta... Bun, se va întoarce pe jos.

Rockaway se urni din loc.

– Îmbarcarea! răcni el.

Oamenii nu se lăsară rugați de două ori. Motoarele mugiră și, unul după altul, cele trei camioane demarară pe pistă îndepărtîndu-se în direcția Farafra. Rockaway le urmări cum pleacă, apoi se îndreptă spre jeep-ul său.

Sharp se și afla la volan.

– Ascultați, domnule locotenent, de acord, Dean e un tip infect. Dar ieri a făcut patruzeci de kilometri, iar azi dimineață încă treizeci. Alți treizeci n-o să mai poată face, mai ales că, aproape sigur, nu mai are nici apă. În total sînt o sută de kilometri în două zile și în plin deșert.

– Și ce propui? replică Rockaway pe tonul cel mai sec.

– Să-l așteptăm.

– Trebuie să știi ce vrei. În momentul de față, între ei și mine se dispută un soi de meci: care pe care. Toți au ochii pe Morton și pe noi doi. Îmi trebuie un exemplu. Morton va fi acela. Demarează!

Motorul mugi, două lungi jerbe de nisip țîșniră de sub roțile din spate și jeep-ul fu catapultat în mijlocul pistei. Sharp nimeri într-un făgaș, derapă ușor, apoi înscrise mașina pe axul drumului.

– De acord, strigă Rockaway în bătaia fierbinte a vîntului. Acum e douăsprezece. Dacă pînă diseară, la nouă, Morton nu s-a întors, mă anunți și mergem să-l căutăm.

Oricum, chiar și fără apă, pînă mîine seară tot nu riscă nimic. Cel mult, o insolație.

Rockaway se pricepea să judece o trupă. Știa să evalueze momentul „de rupere". *M for Mike*, care de șase luni nu făcuse cinci kilometri pe jos, ajunsese la stadiul cînd oboseala riscă să fie mai puternică decît disciplina.

Ca atare, după-amiaza se scurse în inspectarea ținutei și a armamentului și în exerciții tactice pe o machetă modelată la repezeală în nisipul din curte.

Așezați în cerc, oamenii îl ascultau pe Sharp analizînd rolul cercetașului de vîrf în cadrul unei patrule de recunoaștere. Îndurară ședința de la un cap la altul, fără să scoată un singur murmur.

Rockaway imaginase acest curs cu scopul de a reconsidera autoritatea celui care avea să-i devină secund.

La ora opt și treizeci, o rumoare parcurse cantonamentul. Rockaway se apropie de deschizătura cortului. Imobili, toți ostașii aveau privirile îndreptate către intrare. O siluetă micuță se apropia, tremurătoare, în văzduhul vibrînd de căldură. Era Morton. Pășea împleticit, nesigur, clătinîndu-se uneori. Abia își mai ridica picioarele și urmele pe care le lăsa în nisip păreau a fi făcute de o pereche de schiuri.

Cîțiva i se adresară cu jumătate de glas. Nici nu catadixi să răspundă, ci se apropie de cortul lui Rockaway. O clipă cei doi se priviră, imobili.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o împăcare, fu de fapt o înfruntare. Dean Morton nu se da bătut. Dimpotrivă, chiar și în stadiul de extremă oboseală în care se afla, mica văpaie ce ardea în fundul pupilelor sale întunecate rămînea mai departe amenințătoare .

– Ei bine, Morton, iată-te ajuns. Nu-i așa că n-a fost chiar atît de greu? Mă bizui pe dumneata că n-o să recidivezi. Știu că poți fi unul din cei mai buni ostași ai plutonului. Nu mă decepționa.

Morton își încleștă fălcile. Simțea cum începe să clocotească de furie. Vru să-l cravașeze pe ofițer cu o frază ustu-

rătoare, dar se reținu la timp. Înspăimîntătoarele marșuri făcute în aceste două zile îi reveniră în memorie. Știa că n-ar mai fi în stare să reînceapă, nici măcar pe cinci sute de metri.

– Bine, dom'le locotenent, articulă el cu voce spartă, după ce-și trecu peste buzele spuzite o limbă umflată.

– Ești liber.

Soldatul se întoarse cu încetineală, sprijinindu-se de peretele de pînză.

– Morton!

Tresări, rămînînd cu spatele la ofițer.

– Data viitoare cînd ți se dă o armă, străduiește-te să tragi la țintă!

Rockaway văzu silueta soldatului gheboșindu-se ușor, de parcă vorbele sale i-ar fi percutat ceafa.

Morton se îndepărtă, traversă curtea și pătrunse la el în cort. Nimeni nu-i spuse o vorbă. Dar nici el nu mai avu forța să realizeze că rămăsese singur și că-și pierduse obișnuitul său auditoriu. Ajuns lîngă pat, se prăbuși greoi pe el.

Tweeny îi luă din mînă pistolul mitralieră și-i întinse un bidon. Morton bău cu înghițituri lungi, apoi închise ochii cufundîndu-se fără tranziție într-un somn de vită.

*

Rockaway conducea repede. Probabil ca să-și astîmpere nervii. Lăsase plutonul să se odihnească două zile – sîmbătă și duminică – și profita ca să facă un rapid salt pînă la Baharieh unde cantona vechea sa unitate.

Jeep-ul gonea împroșcînd în urma sa două lungi jerbe de nisip roșcat. Arabi călărind țanțoși pe măgărușii scheletici, cu răni deschise acoperite de muște, îi adresau saluturi ample și slugarnice.

Rockaway oftă descurajat. Cei de sus voiau, pur și simplu să se descotorosească de *M for Mike* și el fusese ales

să-i ducă pe oameni la moarte. Halal mulțumire pentru toate misiunile de ariergardă efectuate în timpul retragerii din aprilie!

Primise ordinul să-i pregătească pe băieți pentru luptă ca să nu semene prea tare că sînt trimiși direct la abator. Și, natural, totul urma să fie secret. Trebuia să-i aleagă pe cei mai buni, fără ca ei s-o știe, de parcă celor de la comandament le-ar fi fost teamă să mărturisească la ce îi condamnă. Ca și cum victimele n-ar fi avut dreptul să știe că destinul îi pecetluise.

Rockaway avea sentimentul dezgustător că-i înșela pe oamenii săi. Lealitatea sa înnăscută era adînc rănită și-l detesta pe Priwitt pentru rolul la care-l obligase.

Împlîntate în vîrful dunelor, aidoma unor pumnale, se iviră cele trei minarete ale Bahariehului, apoi orașul oglindindu-se în apele Kankossei.

Ofițerul evită, prompt, un tanc *Grant* care urca, zăngănind, și se năpusti, ca la curse, pe pantă în jos.

Și apoi, mai era și Helen... Iar Priwitt știa de asta.

Mîinile excesiv de lungi și osoase ale lui Rockaway se încleștară și mai strîns pe volan.

În fond, Priwitt n-avea ce să-i reproșeze. Helen era infirmieră în cadrul W.A.A.C.*, avînd același grad de locotenent ca și el. Ceruse să fie trimisă pe frontul de sud – fapt care, iarăși, n-avea nimic reprobabil în sine, chiar dacă era nevasta unui obscur locotenent care, întîmplător, lupta exact pe același front.

Sfîrșiseră prin a se întîlni. La început pe fugă, între două misiuni. Ea era la Cairo, el se juca de-a v-ați ascunselea cu **Afrika Korps**. Apoi – numai Dumnezeu știe cum! – Helen fusese afectată la spitalul divizionar din Baharieh... Evident, treaba asta suscitase destule invidii...

---

* Women's Auxiliary Army Corps: Auxiliare feminine ale Armatei Terestre spre deosebire de WRENS (marină) și WAAFS (aviație) – (N.T.).

Rockaway își încleștă și mai tare fălcile.

În mod cert, Priwitt voia să dea un exemplu. Dar n-ar fi fost, oare, mai abil s-o mute pe Helen la Londra? Nu, Priwitt gîndea ca un militar. Avea nevoie de un exemplu... și reușise din plin!

Fu nevoit să încetinească, cedînd trecerea unui convoi de artilerie care se grăbea să părăsească localitatea. Rede-mară în spatele unei cotige prăpădite și stopă, în fine, lîngă sordida casă de chirpici pe care reușise s-o descopere cînd Helen venise aici și pe care un sirian i-o închiria la un preț exorbitant.

Tăie contactul și închise pentru o clipă ochii. Nu trebuia să-i spună nimic. Absolut nimic. Chiar dacă aveau să se vadă pentru ultima oară.

– Oh, John, ești frînt!

Era în ușă, cu pletele sale blonde revărsate peste umerii albi. N-o văzuse niciodată atît de frumoasă.

Sări din jeep și-i atinse buzele cu o sărutare rapidă.

– Mi-e îngrozitor de sete! lansă el pe un ton de falsă veselie, prăbușindu-se, totodată, pe o canapea.

Helen dispăru în boxa pe care reușise s-o transforme în chicinetă. Auzi zăngănit de pahare și contemplă, aproape cu milă, sărăcăciosul mobilier pe care reușise să-l adune în șase luni de viață furată regulamentului.

Nu era mare lucru, dar toate împreună reprezentau universul său, fericirea sa. Deseori, luptînd sau crăpînd de sete undeva în deșert, se gîndise la ele și nu rareori, gîndul acesta îl împiedicase să lase totul baltă.

Auzi în spatele său un foșnet de rochie, apoi Helen veni lîngă el pe divan. O strînse în brațe, aproape brutal, și cîteva clipe rămaseră sudați unul de celălalt, perfect imobili, ca și cum ar fi fost o singură ființă.

Helen se degajă prima; o făcu blînd, dar hotărît, și-i întinse paharul de whisky în care clincheneau cîteva cuburi de gheață.

Cînd se aplecă spre el, Rockaway notă figura ei crispată.

– John, murmură ea, nu crezi că-mi datorezi o mică explicație?

Rockaway își goli paharul cu sorbituri lungi. Fruntea îi era îmbrobonată cu picături mari de sudoare. Dintr-o dată, căldura îi păru insuportabilă.

– O explicație?

– Ascultă, John, în timpul retragerii te-ai bătut magnific. O știu. Mi-au spus-o toți băieții care au trecut pe la spital. La întoarcere, urma să preiei compania *Baker*, din regimentul *25*. Priwitt te propusese, chiar, pentru avansare... În loc de toate astea, ți se dă comanda unui pluton, exact ca la ieșirea din Sandhurst*... și încă ce pluton! Se pare că sînt toți bețivanii și dezertorii din regimentul *43*. Așa ceva nu se poate numi o avansare! Ce se întîmplă?... Și pe urmă, de ce în ultimul timp te întorci atît de obosit? Ce faci cu ei?

Ca să mai cîștige timp, Rockaway se întinse cît era de lung, apoi traversă camera ca să-și ia o țigare de pe o măsuță arabă.

Țeapănă, cu mîinile așezate pe genunchii săi rotunzi, Helen nu-l scăpă din ochi. Crispată de așteptare, fața sa era și mai frumoasă.

– Mai întîi, începu el, nu sînt nici bețivani, nici dezertori, ci niște băieți de ispravă cărora nu li s-a oferit niciodată o șansă de reabilitare.

– Iar tu ești acolo ca să le oferi această șansă, nu?

– Dacă așa ceva poate fi numit șansă.

– Nu știam că ai un suflet de bun samaritean!

Rockaway căută un răspuns ca să pună, scurt, capăt discuției, nu-l găsi și se apropie de o fereastră în arcadă, resemnat să îndure cele ce aveau să urmeze.

– Bun... să admitem că-i așa. Dar dacă te-au afectat la plutonul ăla, au făcut-o cu un scop, nu?

---

* Una din cele mai vechi școli de ofițeri din Anglia (N.T.).

– Pe front luptele au încetat aproape complet. În timpul retragerii am pierdut multe unități. Acum ne întoarcem pe dos buzunarele și încercăm să facem foc cu orice surcică.

Trase cu coada ochiului spre Helen. Fixitatea privirii sale îi spuse clar că nu credea o iotă din tot ce-i îndrugase.

– Să știi că nu-s idioată! Și-n primul rînd, de ce plutonul ăsta e autonom?

Rockaway tresări.

– De unde o știi?

– Am la spital răniți din regimentul *43* și ei știu prea bine ce-i cu formația asta.

Tonul era sec, aproape casant. În cameră, tăcerea deveni densă.

Rockaway se uita, fără să-l vadă, la un arab înveșmîntat într-o *djellaba* * slinoasă, care mîna la adăpătoare două cămile. Se răsuci brusc.

Helen plîngea în tăcere și nici prin gînd nu-i trecea să-și ascundă lacrimile.

– Bine, fie! rosti el, hotărîndu-se. Dacă tot vrei să știi... E vorba să pregătesc o misiune specială. Ea ne va duce foarte departe de bazele noastre, probabil adînc în spatele liniilor lui Rommel. Odată plecați, nimeni n-o să mai poată face ceva pentru noi. Cale de întoarcere nu există.

Helen se redresă. Pieptul îi tresări întinzînd pînza subțire a bluzei. Rockaway ridică mîna.

– Te implor, mai cu seamă fără melodramă! Ai vrut să știi. Iată-te acum lămurită.

– N-ai... n-ai să te mai întorci?

– E clar. Imposibil să traversăm încă o dată pe jos deșertul avîndu-i și pe huni agățați de coada noastră. Odată misiunea executată, ordinul e să ne lăsăm capturați.

Helen scoase un imens suspin de ușurare. Un zîmbet stîngaci îi lumină chipul și obrajii i se colorară ușor.

– E minunat, spuse ea cu glas schimbat.

* Un fel de halat larg cu capișon (N.T.).

– Ce-i minunat?

– Păi asta. Ai să nimerești într-un lagăr de prizonieri. Ofițerii sînt bine tratați, știi asta, John? Gata cu războiul, gata cu așteptatul veștilor, gata cu ascultatul, noapte de noapte, a știrilor la radio, gata cu totul! O să te știu prizonier. La urma urmei n-ai făcut destul pînă acum?

Rockaway se încruntă.

– Cum poți spune așa ceva? suflă el consternat. Te-ai zbătut din răsputeri ca să vii aici, lîngă mine, deși, adu-ți aminte, ți-o interzisesem, iar acum te bucuri că o să mă vezi priponit!

– Întocmai! Și am dreptate! S-a terminat cu bătăliile! Vreau un soț viu și nu un erou mort. Doar n-o să țină războiul ăsta douăzeci de ani! Vreau să te știu la adăpost, vreau să te regăsesc într-o zi, să te iubesc cum iubește o femeie un bărbat și nu să contemplu o fotografie, visînd la ceea ce a fost, vreau să simt pe mine mîinile tale și nu ale altcuiva!

Obrazul pistruiat al ofițerului păli ușor. Din doi pași fu lîngă ea.

– Helen, ai înnebunit?

– Nu, strigă ea, dar m-am săturat, auzi, m-am săturat să te văd mereu pe post de erou, în timp ce alții, învîrtiții de pe la diverse servicii, se țin de fusta mea, toți chiulangiii ăștia care n-au văzut un neamț la față și nu se gîndesc decît s-o întindă la Cairo, să danseze și să facă mereu curte la cucoane! La urma urmei, de ce să nu faci și tu ca ei? Cine te împiedică? Dar nu, ceea ce iubești sînt oamenii TĂI, deșertul TĂU, războiul TĂU. Eu nu mai contez!

– Helen, fii cuminte, spune el îmbrățișînd-o.

Ea tăcu brusc, ghemuindu-se, zgîlțîită de plîns, la pieptul lui.

Pentru prima oară n-o mai înțelegea. Se simți dintr-odată victima unei imense nedreptăți și strînse și mai tare în brațe minunatul ei corp. Îl simți însă reticent, aproape rigid. Și brusc avu conștiința că este infinit de singur.

CAPITOLUL III

– Patruzeci de bucăți de fontă care se împrăștie în toate direcțiile, un suflu primejdios pe o rază de trei metri și o schije pe o rază de o sută, iată drăcia pe care o s-o aruncați voi acum, vociferă un instructor, prezentînd cu ochi strălucind de plăcere o grenadă *Mill's*, pe care o tot sălta dintr-o mînă într-alta ca și cînd ar fi fost o minge de golf.

Șapte soldați cu ochii încercănați și uniformele leoarcă de sudoare stăteau în semicerc în fața lui, urmărind nemișcați cum oul de metal sărea între mîinile subofițerului. Judecînd după privirea lor atentă, majoritatea dintre ei nu apreciau cîtuși de puțin dezinvoltura cu care acesta manipula proiectilul mortal.

– Odată cuiul de siguranță smuls, aveți la dispoziție cinci secunde*. După aia, lansezi grenada la minimum treizeci de metri și te aranjezi așa ca să fii culcat.

Instructorul aruncă o privire feroce către soldați de parcă ar fi căutat un voluntar.

– Vom trece acum la partea practică, anunță el cu un aer pofticios, rezemîndu-se cu nonșalanță de sacii cu nisip care slujeau drept parapet.

– Primul serviciu e al meu. Uitați-vă bine înainte de a vă trînti cu burta de pămînt!

Și, petrecîndu-și degetul arătător prin inelul de siguranță, trase de el cu un gest sec. Brațul „sifonului" zvîcni, se auzi un șuierat.

– Acum numărați odată cu mine! Unu!

Grenada fumega plimbată pe sub nasul celor șapte.

* Spre deosebire de multe alte tipuri, la grenadele englezești și americane declanșarea sistemului de aprindere se produce în momentul scoaterii cuiului de siguranță și nu abia după ce a fost liberat și brațul sifonului (N.A.).

– Doi!

Chipurile se contractau progresiv, nimeni nu mai stătea să numere.

– Trei! Să-l păzească sfîntu' pe ăl de-o roiește!

Brusc doi o luară din loc. În aceeași fracțiune de secundă brațul subofițerului descrise un arc de cerc și grenada zbură, oblic, peste parapet. Nimeni nu îndrăzni să-i urmărească traiectoria: cu toții se trîntiră la pămînt.

Grenada explodă în aer, ciupercă veninoasă, brăzdînd cu roșu și negru cerul ca de plumb topit. Detunătura se pierdu în bubuitul ce venea de pe poligonul de trageri alăturat.

Instructorul care îngenunchiase doar în dosul parapetului de saci, se ridică de îndată ce schijele încetară să mai șuiere.

– Asta-i, anunță el satisfăcut. Strict interzis aruncarea înainte de trei secunde. În felul ăsta nu riscați s-o primiți îndărăt peste bot. La treizeci de metri de voi e un țăruș. Ăla-i un neamț. Toleranța permisă: doi metri. Hai primul!

De opt zile o scenă asemănătoare se repetă în fiecare dimineață în plin deșert, la apus de Farafra.

Nimeni nu trebuia să vadă plutonul *M*, atîta timp cît dura antrenamentul. Unii pretindeau că măsura fusese luată ca să evite batjocura altora. Dacă părerea asta fusese cîndva îndreptățită, acum nu mai era; odată plutonul strunit, antrenamentul lui *M for Mike* își pierduse treptat caracterul său punitiv în favoarea unei instrucții intensive.

Rockaway reușise să descopere cîteva bisericuțe și, fidel politicii sale, le desființase sistematic constituind șase echipe a cîte șapte oameni. La început plutonul cam strîmbase din nas, dar amintirea „maratonului" lui Morton îi puse rapid pe băieți cu botul pe labe.

Cîțiva dintre ei începură chiar să-și spună că Rockaway reprezenta pentru ei o reală șansă de a ieși din mocirla în care se înfundaseră. De îndată ce ofițerul simți că-i are pe oameni bine în mînă, stopă marșurile de zi și de noapte și accentuă ritmul instrucției propriu-zise: sculați la patru di-

mineața, ostașii își începeau ziua cu un marș de douăzeci de kilometri, al cărui scop însă era să-i îndepărteze suficient de unitățile învecinate pentru ca acestea să nu prindă de veste de instrucția intensivă la care era supus „plutonul disciplinar".

Această subită schimbare de program, precum și mutarea lui Richardson n-ar fi întîrziat, firește, să trezească diverse curiozități; de aceea Priwitt hotărîse ca *M for Mike* să se antreneze în afara perimetrului defensiv al regimentului.

Rockaway mergea întotdeauna în capul coloanei și imensele sale picioroange îi aduceau pe soldați de-a dreptul la disperare.

Serile erau consacrate ședințelor tehnice. La ora șase, cele trei camioane își făceau apariția pe pistă și oamenii se reintegrau în cantonament, prea sleiți ca să mai facă altceva decît să se prăbușească pe paturile lor pliante.

Priwitt nu se zgîrcise la nimic. Zece instructori fuseseră detașați la *M for Mike*, ceea ce sporise ciuda lui Rockaway, care-și amintea prea bine instrucția făcută la mare sărăcie, pe vremea cînd era la vechea lui unitate. În fața afluxului de muniții, grenade, armament nou, în fața celor trei camioane abia rodate și a celor zece instructori specialiști, totul căpătat pe baza unui simplu apel telefonic, locotenentul nu se putea abține de la gîndul că ori nedreptatea e mare în armată, ori Priwitt încearcă în felul acesta să facă hapul mai lesne de înghițit.

Era mult prea tînăr ca să se poată resemna la comandă.

Dar neașteptata bogăție de mijloace puse la dispoziția sa îi dăduse totodată de gîndit și, uneori, se surprindea zicîndu-și că poate comandamentul nu caută doar să se descotorosească de *M for Mike*.

Nimeni din regimentul *43* nu se putea lăuda cu o asemenea încadrare, mai cu seamă în această etapă a războiului cînd toți comandanții de unități plîngeau după gradați. Totul părea să confirme că lucrurile aveau să se precipite.

Rockaway se văzu nevoit să suprime din program ședințele de *close-combat* *; după părerea lui, un asemenea antrenament ori durează șase luni, ori nici o zi. În schimb, pusese accentul mai întîi pe rezistența fizică, iar apoi pe reflexe. Reluînd de la bază instrucția focului, el obligase pe fiecare ca ore în șir să căpieze golind „foc cu foc", încărcător după încărcător, în niște ținte de carton. După atingerea unui anume nivel, cursantul trecea la etapa următoare: tragerea din mers, iar apoi la cea din fugă asupra unor profile ce apăreau pe măsura înaintării. Oamenii păreau să guste acest din urmă exercițiu.

Aproape nule la început, rezultatele deveniseră, la capătul a opt zile, onorabile. Rockaway voia ca oricare din băieții lui să poată trage în mod reflex, indiferent din ce poziție.

Veneau apoi standurile pentru aruncarea grenadei, cărora Priwitt părea să le acorde o deosebită importanță. Și aici era vorba tot de lansări din mers. Oamenii se antrenau ceasuri la rînd răscolind nisipul dunelor și ciuruind sacii parapetelor.

Doi instructori îi familiarizau cu arta infiltrării, umblînd kilometri întregi printre posturi de pîndă fictive. Alții, îi antrenau să monteze și să demonteze armamentul cu ochii închiși sau contra cronometru. În sfîrșit, o a treia echipă îi învăța cum să se protejeze de aviația inamică. Exercițiul era următorul: oamenii mergeau în flanc cîte unul. Brusc răsuna un fluierat. În aceeași clipă erau cu toții la pămînt și începeau să-și sape cu picioarele o lungă tranșee în nisip. Cu mîinile desfăceau plasa de camuflaj rulată sul deasupra raniței și, strecurîndu-se în șanț, o desfăceau peste ei avînd grijă să elimine orice umbră. ** În douăzeci de secunde echipa dispărea complet din ochii unui eventual pilot venit în observație.

---

* Luptă corp la corp; ostașul învață prize de judo, lovituri de karate, mînuirea pumnalului, strangularea etc. (N.T.).

** Aceast procedeu a fost folosit adesea de trupele staționate în deșert (N.A.).

Standurile funcționau fără întrerupere toată după-amiaza. Echipele făceau turul complet, fiecare din „discipline" avînd rezervată o jumătate de oră.

Rockaway supraveghea totul, parcurgînd în toate sensurile cîmpul de instrucție. Fără întrerupere, ochiul său implacabil elimina, evalua, cîntărea. Nici un gest nu-i trăda gîndurile, dar acum cunoștea pe fiecare din oameni de parcă ar fi făcut întreaga campanie împreună cu ei. Nimic nu-i scăpa: nici cea mai mică greșeală, nici cel mai neînsemnat gest de mînie, nici cel mai vag semn de oboseală.

Ostașii puteau să-l vadă în orice moment, fie în jeep, fie pe jos, escaladînd dunele fără să pară vreodată istovit. Doar puțini dintre ei mai continuau să cîrtească. Singurul care nu dezarma era Morton.

Acum, de pildă, studia cu un ochi critic o grupă care se antrena la înaintarea tîrîș. Instructorul urmărea șirul de ostași pas cu pas, atent la cea mai mică mișcare. Oamenii se tîrau încet, cu fețele șiroind de sudoare și trăsăturile deformate de oboseală.

De pe dună răsună un fluierat. Ostașii se ridicară, unul după altul, desfăcîndu-și centiroanele ca să se scurgă nisipul adunat între piele și uniformă. O altă echipă sosea. Înlocuitorii.

Morton îl reperă imediat pe Tweeny care se scutura de zor și strigă după el.

– Sînt făcut zob! mărturisi acesta de îndată ce fu îndeajuns de aproape ca să se facă auzit în vacarmul provocat de explozii și detunături.

Morton scuturâ din cap cu un aer excedat.

– Asta nu-i încă nimic! Eu unul am dat peste un instructor, un adevărat țăcănit! Mă întreb cum de mai are încă bila întreagă. Să fiu al dracului dacă schija nu mi-a trecut la zece centimetri de muie... Am văzut cum țîșnește nisipul de sub nas... E groasă, ăștia-s adevărate brute, zău așa... Le și dă mîna! Pe front nu-i vezi niciodată pe gagii; e prea mare nevoie de ei în spate, la rezerve!

O lucire malițioasă se aprinse pentru o clipă în ochii cu paiete aurii ai lui Tweeny. Cu o mișcare rapidă își trecu mîna prin păr ca să scuture nisipul adunat, apoi se așeză lîngă Dean.

– Nici tu n-ai prea fost văzut pe-acolo! ricană el.

Tweeny era singurul care-și putea permite o asemenea remarcă față de Morton. Acesta dădu din umeri:

– Așa-i, da' asta fiindcă ștabii au socotit mai isteț să mă bage la pîrnaie de la bun început... Oricum, e de necrezut! Nici o unitate de recruți n-a asudat cît asudăm noi. Uite și tu: tună și detună din toate părțile. Cît despre lăzile cu încărcătoare, ce să mai vorbim! N-apucăm să descărcăm un camion și hop! altul la rînd!

Tweeny se lungi pe spate și-și strecură mîinile sub ceafă. Avea impresia că întregul corp îi protestează împotriva tratamentului la care era supus de mai bine de o săptămînă.

– Rocky vrea să facă din noi cei mai buni dintre cei buni... Atîta i s-a împuiat capul cu isprăvile noastre, încît a hotărît s-o ia de la zero... dar, evident, totul în cinspe zile. Mă întreb, zău așa, ce trăznaie a putut face ca să fie mutat la *M for Mike*?

– Cei mai buni! rînji Morton. Așteaptă tu să dăm de neamț ș-ai să vezi cum îi scapă din mînă toată gașca asta de tîrșeloși. La primul pîrț de iepure, huști! n-a mai rămas nici unul! Sută-n sută!

– Nu cred. Băieții știu ce fac. Altădată, n-aveau decît o singură idee: cum să tragă chiulul. Ia zi, de-o vreme ai mai văzut pe unul făcînd-o pe bolnavul? Nu, pentru mulți Rockaway reprezintă șansa de a deveni curați. Și băiatul a avut deșteptăciunea ca de la bun început să-i facă să înțeleagă lucrul acesta.

Cu o mișcare furioasă, Morton își înfipse o țigară *Camel* în colțul gurii. Fălcile se încleștară adunînd sub pielea obrazului două bulbucături, de parcă omul s-ar fi străduit să rețină în el furia care-l înăbușea.

– Nu, scrîșni el aprinzîndu-și țigara. Îi cunosc eu pe gașperii ăștia; singurul lucru pe care îl vor e să se vorbească de ei în ziare. Iar de plătit, plătim tot noi... Nu, nu, cînd o fi vorba la o adică, nici unul din băieți n-o să-l urmeze.

– Da' tu, ce-ai să faci? întrebă Tweeny, întorcînd către camaradul său un obraz curios.

Morton îi ocoli privirea.

– Nu-ți fă tu griji pentru asta... Nu-ți bate capul!...

Un fluierat îi făcu pe amîndoi să sară în picioare.

– Poftim! Uite-l și pe celălalt cretin că adună echipa...

Nu-i scăpă însă privirea amuzată pe care i-o aruncase Tweeny din pricina vivacității cu care sărise în picioare, așa că se îndepărtă legănîndu-și ostentativ umerii.

De cînd cu nemiloasa sancțiune pe care i-o aplicase Rockaway, Morton observase cum, treptat, treptat, plutonul se separase de el; nefiind prost, pricepuse că de unul singur n-avea cum să învingă, fapt pentru care concepuse o adevărată ură față de locotenent și un profund dispreț față de foștii săi camarazi. Era însă obligat să se țină după ceilalți și, decît să se facă veșnic de rîs clasîndu-se mereu printre codași, ajunse să dorească să ateste că poate fi la fel de bun ca oricare altul, fără să bănuie că în felul acesta devenea, progresiv, unul din cei mai buni ostași ai plutonului... și că astfel își pecetluia singur soarta.

Frumosul Tweeny îl urmări cum se îndepărtează, scuturat de un rîs ușor. Era poate, pentru prima oară cînd îl iubea într-adevăr pe prietenul său, neputîndu-și închipui că ura acestuia era departe de a fi mimată.

La vreo două sute de metri mai încolo, Rockaway ședea pe unul din sacii cu nisip care protejau „depozitul" de grenade. Cu binoclul lipit de ochi, supraveghea diversele standuri, urmărind evoluțiile fiecărei grupe și controlînd orarul riguros pe care li-l impusese. Sharp era alături de el, răsucind în toate părțile capul său de liliac.

O figură se profilă pentru o clipă în vîrful unei dune, după care dispăru ca să apară, o sută de metri mai încolo.

– Cine-i? întrebă Rockaway, luînd binoclul de la ochi.

– Cred că-i micul Jim York..., dar n-aș putea să jur.

– Ce zic oamenii în legătură cu sacul suplimentar?

Sharp mîngîie cu un gest reflex scurta mustăcioară ce-i umbrea buza de sus.

– Nimic, domnule locotenent... nimic peste ce zic ei de obicei.

– Vezi, dumneata, Sharp, aș putea să jur că greutatea acestor saci corespunde întocmai cu cea a bidoanelor...

– A bidoanelor?

Rockaway își mușcă buzele.

– Nu, nimic Sharp... Deci, ce zic oamenii?

– Oamenii nu zic nimic.

– Cum așa, nimic?

– Ai noștri, nu. Dar cei de la regiment, tot văzîndu-ne plecînd în fiecare dimineață încărcați ca niște asini de samar, ne-au găsit o poreclă.

– Ah, interesant! Ce fel de poreclă?

– *M for Monkey*!*

O secundă Rockaway rămase interzis, după care izbucni într-un imens hohot de rîs, care-i cutremură umerii osoși.

– Excelentă!... Zău că le trebuia o poreclă... aveau nevoie!

Privirea ofițerului era pierdută în depărtări, urmărind o furtună de nisip care se apropia venind dinspre nord.

„...Nu va trece mult, și vor dobîndi spiritul de echipă... spiritul echipelor MELE... le voi dovedi că valorează mai mult decît trupele obișnuite."

– Trupele obișnuite?

– Nu, nimic, sergent. Spune-mi, Sharp, știi să te slujești de o busolă?

Sharp aruncă șefului său o privire scandalizată.

– De bună seamă! Așa ceva se învață încă de recrut.

Rockaway vîrî mîna în buzunarul interior al bluzonului său, extrase de acolo o busolă neagră, și-i descoperi cadranul.

---

* Joc de cuvinte: monkey înseamnă în engleză maimuță (N.T.).

– Calculează-mi, te rog, deviația de gisment între pilonul emițătorului radio al batalionului 3 și minaretul din Farafra.

Glasul sunase sec, autoritar.

Sharp ridică instrumentul la înălțimea ochilor și făcu două măsurători succesive, ținînd busola perfect plană în palmă, exact cum fusese învățat.

– Șaptezeci și cinci de grade, domnule locotenent.

– Bine. Dar dacă ți-aș cere să-mi calculezi declinația magnetică existentă în centrul regiunii la... să zicem, 1 ianuarie 1920, ai putea-o face?

– Cred că da.

– Știi să te folosești de o busolă solară?

– Ca cele utilizate de băieții din L.R.D.G.?

– Întocmai, sergent.

– Desigur. Acum doi ani...

– Perfect. Mîine îmi instalezi un stand de orientare și topografie. Vreau ca fiecare din flăcăii noștri să se poată dirija în plin deșert, ziua ca și noaptea, cu sau fără Fritz în cîrcă, în plin simun sau pe vreme liniștită, în teren nisipos sau pe grohotiș. E clar?

Sharp îi aruncă o privire intrigată.

– Vezi dumneata, se grăbi să-i explice ofițerul, s-ar putea ca unul dintre ei să se piardă în cursul unei lupte... iar noi doi n-avem contract cu veșnicia, nu-i așa? Contez pe dumneata, Sharp.

Și Rockaway sări jos de pe parapet.

Un ostaș cobora în goană versantul abrupt al unei dune înalte, zigzagînd printre țintele ce se ridicau la trecerea sa. De cîte ori se afla în linie dreaptă, țeava pistolului său mitralieră se sălta ușor scuipînd scurte flăcări albastre. Aproape de fiecare dată, ținta se prăbușea ciuruită, în timp ce nisipul răscolit de gloanțe se învîrteja la baza ei.

Rockaway urmări cîteva clipe scena, după care sări în jeep și demară brutal pentru a putea smulge roțile din încleștarea ca de smîrc a nisipului.

*

Era duminică. Pentru soldatul aflat în campanie, o asemenea zi nu înseamnă mare lucru, iar pentru cei din plutonul *M*, chiar nimic. Și pe bună dreptate; izolați de șase luni întocmai unor ciumați, ziua Domnului pierduse pentru ei orice semnificație.

Rockaway hotărîse însă ca duminica respectivă să fie o adevărată duminică. Oamenii n-o știau încă și fiecare își vedea de treburile lui.

Pînă una, alta, sosise ceasul prînzului. Ziua fusese dură, punctată de fluierături, rafale de armă automată și obișnuitele gîfîituri. Acum, fiecare se înghesuia în fața bucătăriei de campanie, grăbit să termine și să se poată, în sfîrșit, culca și cufunda într-un somn de brută.

Lîngă mașinile lor de gătit, goi pînă la centură, bucătarii împărțeau mîncarea extrăgînd-o din marmite fumegînde.

Tweeny întinse cu un gest mașinal gamela și se trezi cu o adevărată Niagară de cartofi fierți, peste care ateriză, în vîrful unei furculițe de un stînjen, o bucată de carne friptă. Făcu un pas, un polonic cu vin îi umplu, stropindu-l, cana și flăcăul părăsi rîndul.

De îndată ce fu servit, Morton veni să se instaleze alături.

– Să mor dacă asta nu-i friptură de cămilă! bombăni el. Mai să-mi rup cuțitul în ea.

Tweeny dădu din umeri.

– Avem și noi o dată o haleală care nu-i scoasă direct din cutie și tu faci gură. Eu unul sînt sătul de carnea lor în suc propriu și de ceapa crudă*... Uite, rachete!

Departe, în direcția frontului, trei comete verzi escaladau bolta cerului.

Morton le privi cum se desfac, fastuos, în lumina amurgului; le urmară imediat alte două, de astă dată roșii.

* Autentic. Din pricina supra-alimentării cu conserve, comandamentul britanic obliga trupa să mănînce ceapă crudă pentru a preveni îmbolnăvirile de scorbut (N.A.).

– Cine-i în direcția asta? murmură Tweeny, urmărind cu privirea traiectoria perlelor luminoase.

– Cred că batalionul șase. Pesemne, hunii au trimis o patrulă.

Exceptînd zborurile zilnice ale bombardierelor germane, care-și purtau încărcătura spre Cairo, de mai bine de o lună și ceva, aceasta era prima manifestare războinică în sectorul regimentului *43*.

În curte toată lumea se oprise din treburi, urmărind cum ultima din rachete își termina traiectoria undeva, la orizont. Un convoi trecea, țesînd în urma sa o cortină de praf. Din pricina depărtării, vehiculele păreau să lunece fără zgomot printre dune.

– Trei verzi și două roșii... Ce vor să zică? întrebă Tweeny, băgîndu-și totodată nasul în gamela fumegîndă.

– Lasă-i în pace, mîrîi Morton. Militarii se distrează. Și cînd te gîndești că vom deveni ca ei!...

Pe neașteptate un glob de foc țîșni în fața camionului din capul coloanei; vehiculul cabră brutal, se rostogoli pe pantă-n jos și explodă.

– Dumnezeule! excalmă Morton. Ei, băieți, ia uitați-vă!

Toată lumea încremenise, privind coloana neagră de fum, care urca spre cerul neîntinat. După cîteva secunde se auzi și explozia.

În același moment, Tweeny zări linia fină a aripilor unui avion care zbura razant cu pămîntul. Căscă ochii și mai descoperi două; unul la dreapta, altul la stînga. Vertiginos, umbrele lor săreau de la o dună la alta. Tot atunci izbucni și strigătul temut de toți:

– **Messerschmidt**-uri! **Lufwaffe**!

– În adăposturi! urla Rockaway care țîșnise afară din cortul său, asemenea dracilor pe sîrmă din cutiile-surpriză.

Panica fu generală. Fiecare o luă la goană unde-l duceau picioarele, tîrîndu-se după cea mai mică denivelare de teren sau căutînd să ajungă la tranșeele antiaeriene, săpate la marginea cantonamentului.

Morton și cu Tweeny goneau de parcă i-ar fi avut pe toți diavolii iadului în urmă. Răpăitul sacadat al unei mitraliere domina zgomotul zecilor de picioare. Cei doi accelerară și mai mult, urmăriți de viziunea bolizilor de vînătoare.

Plonjară împreună într-o tranșee gata plină și se lipiră instinctiv de peretele ei.

Acum **Messerschmidt**-urile se aflau la distanță de tir. Careva ateriză drept peste capul lui Morton, stîrnind totodată o avalanșă de nisip fin; orbit, ostașul se frecă la ochi.

Urletul motoarelor devenea, din secundă în secundă, tot mai dantesc. Gloanțele șuierau în toate direcțiile, înfigîndu-se în nisipul moale. Fiecare impact făcea să țîșnească o fulgurantă jerbă de nisip, un șarpe de foc răsucit în văzduh. Cu o fracțiune de secundă înainte de a fi deasupra cantonamentului, **Messerschmidt**-ul din stînga își lansă bomba.

Crispați în tranșeele lor, cei mai curajoși văzură proiectilul cum descrie, scăpărînd în soare, ucigătoarea sa parabolă înainte de a percuta solul la doi metri de o clădire din tablă ondulată, care se volatiliză pur și simplu sub efectul suflului.

Morton simți nisipul vibrînd sub el. Violența exploziei făcu să se năruie bucăți întregi din pereții tranșeei. Nimeni nu scoase o vorbă, fascinați cu toții de răpăitul furibund al tunurilor de 20 mm. Tweeny închise ochii și-și mușca buzele, de parcă ar fi încercat să oprească în el țipătul, în timp ce, fără să-și dea seama, mîinile sale zgîriau nisipul.

Brusc, urletul motoarelor descrescu. În răstimpul unei clipe, Morton, zări ampenajul cruciform al unui avion mascînd cerul.

Cele trei **Messerschmidt**-uri își urmară zborul rectiliniu mitraliind tot ce mișca. Preț de vreo treizeci de secunde nimeni nu clinti, ciulind urechea la sunetul grav și tot mai stins al motoarelor. În depărtare prinse să bubuie antiaeriana. Primele capete se iții deasupra parapetelor, scrutînd cerul cu un aer bănuitor.

În mijlocul curții, bucătăria de campanie ardea, lăsînd motorina din ea să curgă prin sute de găuri. În jurul ei, o mare de flăcări.

– Rămîneți pe locurile voastre! Nu iese nimeni! se auzi urlînd un megafon.

Trebuia așteptat sfîrșitul alarmei aeriene, adică semnalul posturilor de pîndă, care să comunice că avioanele s-au îndepărtat suficient sau că au trecut îndărăt linia frontului.

Morton se rezemă de peretele tranșeei. Se simțea ciudat de calm. De fapt, totul se petrecuse mult prea repede ca cineva să fi putu realiza ceva.

Se săltă puțin și aruncă o privire în curte. Vreo treizeci de gamele străluceau în soare, răspîndindu-și conținutul în nisip.

– Poftim, bodogăni el resemnat. De dat n-au fost în stare să dea alarma la timp, da' acu' ne pun să ne coacem un ceas în gropile astea!

Tweeny dădu ușor din umeri. Un zîmbet trist lumină o clipă obrazul său de băiat frumos, cu priză la fete.

– Cel puțin, de aici încolo, o să știm ce înseamnă trei verzi și două roșii.

– Se pare că nu-i nimeni atins.

– Dovadă că ne prezentăm mai bine... Acu' două săptămîni, jumătate din noi ar fi rămas afară să caște gura.

Dean aprinse o țigară și suflă cu putere fumul pe nări.

– Aiurea! Eu, unul, nu mă las prins de tîmpeniile lui. Toată chestia era să ne adăpostim și asta o știam și fără Rockaway...

– A reușit, totuși, să facă ceva din noi.

– Da, niște sclavi. Pe voi v-a avut! Pe mine, însă, nu, ripostă Morton cu un aer de adîncă convingere. Nu-i decît un negustor de galoane la fel ca ceilalți. Doar că folosește o altă metodă, asta-i totul. Iar voi v-ați lăsat duși de nas!

Zîmbetul lui Tweeny se accentuă.

– Ș-atunci, tu de ce îl asculți?

– Pentru că n-am încotro. Așteaptă tu însă să ajungem pe front... Atunci, fii pe pace, nu mișc pentru el nici degetelul ăl mic.

Rîsul batjocoritor pe care-l stîrni răzbunătoarea sa declarație îl atinse pe Dean în străfundul amorului său propriu.

– Da' tu, tu ai face ceva pentru tîrfa aia a ta? ripostă el vehement.

Chipul lui Tweeny se umbri dintr-o dată. Zîmbetul dispăru și în fundul pupilelor scăpărară fulgere. Timp de o secundă, imaginea lui Susan pluti peste nisipuri. Își încleștă fălcile. Dean lovise exact; ca dealtfel întotdeauna.

Cîteva momente rămase tăcut, mușcîndu-și buzele. Apoi se așeză și nu mai clinti.

Cazanul bucătăriei explodă împroșcînd spre cer bucăți de friptură; hohote de rîs izbucniră mai de pretutindeni.

Țîrîitul intermitent al unui telefon de campanie răzbătu prin duduitul flăcărilor. După cîteva secunde, Rockaway țîșnea afară din birou.

– Sfîrșitul alarmei! strigă el. Adunarea în centrul curții!

Capete ciufulite prinseră să apară de prin nisip. Unul după altul, oamenii părăseau adăposturile și se aliniau în tăcere pe locul de raport.

Sharp prezentă plutonul. Rockaway părea mulțumit; privirea sa ascuțită, de nepătruns, parcurse rîndurile. Apoi, ordonă pe loc repaos și-i adună pe oameni în semicerc în jurul său. Aceștia se executară într-o tăcere surprinzătoare.

– Bun, începu el. În timpul acestor cinci săptămîni, am cerut mult de la voi. Mai mult decît de la o trupă obișnuită. Mă așteptam să fiu dezamăgit. N-am fost. V-ați recîștigat demnitatea de soldat. Nimic nu vă mai deosebește de camarazii voștri din alte unități. Nimic, afară de faptul că, dintr-un pluton așa-zis disciplinar, ați ajuns un pluton de șoc. Socot, așadar, că e normal să beneficiați de aceleași

avantaje ca alții. Sergentul Sharp vă va distribui la fiecare un bilet de voie pentru treizeci și șase de ore. Cele două camioane vor face legătura cu Farafra. Știu că pot avea încredere în voi și că nu va exista nici o lipsă la apel.

Un freamăt de stupefacție parcurse rîndurile.

– Prima serie pleacă într-o oră. Rupeți rîndurile!

Oamenii rămaseră împietriți, neîndrăznind să-și creadă urechilor. Chipurile lor exprimau o perfectă incertitudine. Cum așa, o permisie! Dreptul de a părăsi țarcul de sîrmă ghimpată, de a merge încotro îți cășună, de a bea ceva pe terasa unei cafenele, de a face dragoste cu o femeie...

În cele șase luni de consemn petrecute în acest punct de sprijin, aproape că uitaseră ce înseamnă libertatea relativă a celor cîteva ore smulse războiului. Și-n plus, cine și-ar fi asumat riscul de a-i slobozi pe flăcăii din *M for Mike*, fie chiar și în plin deșert!

Într-un tîrziu se smulseră din năuceală. Dar nu răsunară nici urale și nici nu zburară berete* în aer. Doar un concert de discuții animate. Grupul se destrămă, fiecare pornind spre cortul său.

Morton fu ultimul care se hotărî să se pregătească de ieșire. Un moment, fu chiar decis să refuze ceea ce considera el ca o manifestare suplimentară a șantajului psihologic. Renunță însă, de teamă că toți ceilalți îl vor lua peste picior.

Cînd își desfăcu sacul său de marinar, Tweeny se și apucase să se radă. Dean îi aruncă o privire înciudată.

– Te duci la Farafra?

– Auzi întrebare! Păi, îți dai tu seama ce-i aia să n-ai treabă cu nimeni treizeci și șase de ore! Să dormi fără santinele, s-o faci pe turistul!

Morton îi contemplă cu un dispreț prefăcut pe camarazii săi aferați în jurul paturilor lor pliante, după care capitulă.

* Trupele terestre britanice (exceptînd anumite unități din colonii) poartă berete în loc de bonete (N.T.).

– Cred c-o să uit cu desăvîrșire ce-i aia armata. Gagicilor, fiți gata! Trei luni de soldă, de prăpădit în două zile. O să-i ard un chef de-o să trăznească! Pe brancardă mă aduceți îndărăt. Jur!

În biroul său, Rockaway își ștergea cu o batistă palmele năclăite de sudoare. Sharp stătea în fața lui cu teancul de bilete de voie în mînă.

– Să ai grijă ca fiecare din ei să fie în uniformă de ieșire. Mergi cu ei. În sat, fără patrule, dar nu-i scăpa din ochi. Contez pe dumneata. În caz de scandal, evită intervenția poliției militare. Priwitt nu mă acoperă.

Sharp rînji, în timp ce privirea îi scăpăra.

– Nici o primejdie! Sînt prea storși de vlagă. Dacă nu era învoirea, zăceau acum lați.

– Petrecere bună, Sharp!

Subofițerul salută și plecă. Rămas singur, Rockaway întoarse hotărît spatele ferestrei. Dintr-o dată, simți că-i invidiază pe oamenii săi pentru lipsa lor de griji. Îi invidia și pentru ignoranța în care tot el îi menținuse cu atîta grijă.

Această primă învoire era totodată și ultima pe care le-o putea acorda: *M for Mike* terminase cu prima parte a antrenamentului. Acum totul avea să se desfășoare teribil de repede. T.O.-ul* din acea dimineață îi transmisese ordinul de a rămîne prezent la birou. Era limpede că Priwitt urma să se manifeste. Dar asta o știa doar el.

Cîteva clipe ascultă cascadele de rîs și strigătele de afară, apoi uruitul motoarelor; cu o lovitură de picior închise ușa de prelată a cortului.

Telefonul țîrîi. Mîna osoasă a ofițerului se întinse după receptor.

– *M for Mike*, numărul unu, se prezentă el.

– Sergentul-major Lawny. Colonelul vă așteaptă la P.C.

O pocnitură-înăbușită îi dădu de înțeles că interlocutorul său închisese.

* Tactical Order – ordine, dispoziții și instrucțiuni, transmise zilnic de către eșalonul superior subunităților în subordine (N.T.).

„Asta-i, își spuse el gînditor. Eu n-am dreptul nici măcar la o oră, ca să rămîn lîngă Helen!"

Sharp uitase pe birou un pachet mototolit de Camel. Dezgustat, Rockaway aprinse una. Așa ceva nu i se întîmpla de două ori pe an. Se simțea însă nervos.

„În sfîrșit, o să aflu și eu care-mi va fi sfîrșitul!" meditâ el cu amărăciune.

Fumul îl făcu să tușească. Aruncă țigara abia începută, se ridică și sări în jeep. Auzind cîrîitul demarorului, șoferul de serviciu țîșni afară din cort.

– Vă însoțesc, dom' locotenent?

– Nu-i nevoie. Merg singur. Rămîi la telefon.

Ostașul urmări cu privirea norul de nisip ce se îndepărta de-a lungul pistei.

– Nici el n-a stat cu burta la soare, murmură el chicotind. Are omul dreptul să se dea nițel peste cap!

Ținîndu-se strîns cu mîinile de marginile benei, Morton își mijea ochii, ferindu-i de praf. Ca să nu fie orbiți, ceilalți camarazi ai săi se culcaseră, claie peste grămadă, pe fundul camionului.

La un moment dat, privirea sa distinse, printre vălătucii de praf, jeep-ul comandantului. Atunci se lăsă lîngă Tweeny și-și trase bereta pe ochi.

– Eroul e în urma noastră! urlă el, ca să acopere șuierul vîntului. A plecat la plimbărică. Se pare că și-a adus nevasta-ncoace.

– Ei și ce-i cu asta?

– Da' curvișina ta e aici?

Tweeny tresări. Pumnul său se încleștă pe gulerul lui Morton.

– Ascultă! îi răcni el în ureche. Nu te băga unde nu-ți fierbe oala! Curvișina mea, cum îți place să-i zici, nu-i aici! O știi prea bine... și din pricina ei mă aflu unde mă aflu.

În ciuda furiei zugrăvite pe chipul camaradului său, Morton insistă, devenit dintr-o dată extrem de curios.

– Ce ți-a făcut?

– Destul! N-am păscut niciodată porcii împreună! Viața mea personală mă privește numai pe mine. Să nu ți-o spun și a doua oară!

– O.K.! ripostă, conciliant, Morton. Nu mă prăpădesc deloc după asemenea gingașe păpădii. Bănuiam eu că trebuie să fie o poveste dintr-astea... Cu moaca pe care o ai, ești exact genul de garid care se sinucide pentru o boarfă!

Un hop mai violent decît cele precedente îl proiectă în partea opusă a benei.

De aceea, nici nu văzu cum, brusc, obrazul lui Tweeny se golise de sînge.

*

Rockaway conducea repede. Chiar prea repede. De teamă să nu se înfunde în nisipul moale. Dar și de draci.

Sătul să tot înghită la nisip, depăși cele două camioane, „tăind" o curbă. Jeep-ul coborî în goană coasta unei dune. O răsucire de volan îl făcu să derapeze, o alta îl readuse pe pistă în scrîșnetul de protest al diferențialului.

Farafra se apropia. Distingea acum cele două minarete. În vremea asta, mintea sa eșafoda tot felul de ipoteze. Ce mai născocise Priwitt în adîncurile P.C.-ului său subteran? Ce era cu raidul ăsta la mare distanță? Intenționau, cumva, să ucidă vreun personaj sus-pus? Trecu în revistă diverșii generali din **Afrika Korps**, se gîndi chiar la Rommel, dar respinse singur ideea: nimeni nu putuse vreodată să știe exact unde e Rommel. Și asta pentru bunul motiv că P.C.-ul său mobil parcurgea frontul în toate direcțiile, chiar și atunci cînd feldmareșalul lipsea.

Jeep-ul semănă groaza printre catîrii unui convoi, care aducea apă unei baterii de antiaeriană pierdută pe undeva prin nisipuri. Rockaway nici nu auzi înjurăturile soldaților. Mîinile sale strîngeau volanul de parcă ar fi fost manivela

de ochire a unui *Bofors**. Gonea cu parbrizul lăsat și nisipul îi împlînta mii de ace în obraz.

Primele cocioabe ale așezării prinseră să apară de o parte și de alta a pistei. Inexplicabil, Farafra era pustie. Obișnuita mulțime, gălăgioasă și murdară, părea să se fi dizolvat în lumina orbitoare a soarelui.

Furat de gînduri, Rockaway nu remarcă însă acest amănunt.

Vedea în schimb fișele personale ale oamenilor săi, le detalia în minte pe fiecare, cumpănind diversele adnotări pe care le făcuse în perioada antrenamentului, în legătură cu comportarea cutărui sau cutărui ostaș.

Un M.P.** sări afară dintr-un adăpost, agitînd frenetic brațele. Rockaway bloca frînele.

– Alarmă aeriană, dom'le locotenent. O escadrilă de **Heinkel**-uri!

– Hotărît, azi e ziua lor!...

Restul se pierdu în urletul motorului; Rockaway accelerase brutal, dorind cu orice preț să ajungă la destinație înainte de căderea primelor bombe.

„E idiot! Sînt pus să selecționez oameni după criterii pe care nu le cunosc. Și pentru care misiune? Dinamitări? Raiduri fulger? Spionaj? De cîți voi avea nevoie?"

Carcasa carbonizată a unui vechi tanc *Stuart* apăru din văioaga unde o împinsese un buldozer, ca să degajeze unica pistă existentă.

Rockaway n-o învrednici nici măcar cu o privire, ci se angajă în trombă pe ulița principală a satului. O haită de cîini scheletici se luă, hămăind, după mașină.

În fața barajului de sîrmă ghimpată, frînă. Nici o mișcare. Ghereta santinelei era goală. În așteptarea cataclismului, tot ce era viu se refugiase sub pămînt. Claxonul nu deșteptă nici un ecou.

* Tun antiaerian sau anticar, cal. 37 mm (N.T.).

** Prescurtare de la Military Police, poliția militară (N.T.).

Nehotărît, ofițerul pianotă cîteva clipe cu degetele pe volan, după care coborî și îndepărtă singur calul de frizăă* de la intrare.

Un uruit regulat umplea văzduhul, contrastînd cu neliniștita tăcere a ulițelor abandonate. Jeep-ul se opri în fața intrării adăpostului subteran al P.C.-ului, în momentul în care se declanșa tirul de baraj al centurii bateriilor antiaeriene.

Rockaway galopă pe treptele de beton. Bătrînul sergent-major Lawny, care ședea pe jos, fatalist, sprijinindu-se cu spatele de grinzile de susținere, sări în picioare.

– Colonelul vă așteaptă, dom'le locotenent.

O explozie surdă făcu să vibreze pămîntul. Din tavan se cernu o ploicică fină de beton fărîmițat.

Priwitt, cu fața marcată de îngrijorare, citea o notă a Cartierului General. Dulia obuzului de 88 mm, care-i slujea de scrumieră, era pe trei sferturi plină cu cenușă; alături se odihnea pipa, acum stinsă.

– Mă gîndeam că n-o să poți veni din pricina afurisitei ăsteia de **Luftwaffe**. Barajele nu te-au oprit?

Rockaway șovăi. Consemnul era categoric: în caz de atac aerian, nici o mișcare la sol. Orice încălcare se lăsa cu o ploaie de sancțiuni.

– Ba da, domnule colonel, dar eu...

– Mi se pare că i-ai învoit azi pe oameni?

Din ce în ce mai stînjenit, Rockaway se întrebă cum dracu' apucase Priwitt să și fie informat.

– Să vedeți... m-am gîndit că...

– În cazul ăsta, presupun că ai vești bune să-mi anunți?

Atmosfera se mai limpezi nițel.

– Exact. Primul stadiu, cel pe care mi l-ați definit în nota dumneavoastră de bază, a fost atins.

Un zîmbet fugitiv descreți pentru o clipă trăsăturile lui Priwitt. Ghicise, în ciuda volubilității, jena ofițerului. Dar

* Obstacol semănînd cu o capră, asemănătoare celor folosite de tăietorii de lemne, peste care a fost întinsă și apoi învălătucită sîrmă ghimpată (N.T.).

zîmbetul îi îngheță pe buze cînd o explozie făcu să crape tavanul adăpostului. Rockaway nici nu clipi. Chipul său rămase de piatră și, din fundul orbitelor, ochii fixau peretele ca și cînd n-ar fi văzut crăpătura ce șerpuia acum prin beton. Un pîrîiaș de nisip curgea, adunîndu-se la piciorul mesei.

– S-ar zice că azi le-a cășunat pe noi, mormăi Priwitt. Cum se prezintă băieții dumitale?

– Bine... Chiar foarte bine. Țin mai departe la reputația lor de „duri", dar nu și la aceea de incapabili. E drept că i-am strîns zdravăn în chingi.

– Zurbagii?

– Ca de obicei. Dar nu-s mai proști ca alții.

Un șuier ascuțit, ce se amplifica din ce în ce, pătrunse în adăpost. Solul vibră sub violența deflagrației. Preț de zece secunde, praful întunecă încăperea. Cînd se mai așeză, Priwitt îl fixa mai departe pe Rockaway. Acesta își scutura uniforma, lucru care-i îngădui colonelului să șteargă, discret, o picătură de sudoare ce apăruse pe fruntea sa pleșuvă.

– Deci, îi socoți apți. Vreau să zic apți pentru luptă?

– Din punct de vedere fizic sînt la punct. Tehnic, așijderea. Moralmente... Cînd o trupă cedează în fața inamicului, cedează în primul rînd moralul ei și atunci...

– Da, știu. Există lichele, instigatori?

– Există, admise Rockaway, gîndindu-se la Morton. Unul singur. Ceilalți s-au desolidarizat de el.

Priwitt despică aerul cu o mișcare bruscă a palmei.

– Elimină-l! Fără șovăire. O să ai nevoie de toți oamenii dumitale. Vreau ca reacțiile lor să fie exact cele cerute de situație. Nu încape alt considerent de selecție. Trebuie să-ți fie devotați trup și suflet!

Rockaway avu chef să rînjească:

– Ați crezut că-mi dați o bandă de gangsteri. Nu erau așa ceva. Dar nici să nu credeți că pot face din ei niște sfinți!

Un urlet năpraznic acoperi zgomotul exploziilor și o cascadă de sfărîmături se rostogoli prin intrarea adăpostului. Deosebit de puternic, suflul îl făcu pe Rockaway să se clatine și să se apuce de una din grinzi.

– ...dar în același timp e unul din cei mai buni trăgători cu pistolul mitralieră pe care-l am, articulă el cu buzele uscate.

Priwitt ședea la fel de țeapăn.

– În ordine. Ești unicul judecător. Adu-ți însă aminte, că e de ajuns o singură greșeală din pornire ca întreaga dumitale expediție să fie doar un masacru și, în plus, perfect inutil.

– Mi-ați ordonat să selectez oamenii în funcție de anumite aptitudini. Nu mi-ați spus însă, de cîți va fi nevoie, continuă Rockaway, nădăjduind să obțină, astfel, niscaiva informații în legătură cu misiunea sa.

Priwitt rămase de gheață.

– Pe cîți dintre ei îi consideri apți?

– Douăzeci în total. Pînă-n prezent.

– Cred c-o să meargă.

Răpăitul brutal al unei mitraliere grele îl împiedică să observe mutra decepționată a lui Rockaway. Amîndoi rămaseră să asculte rafalele. Undeva departe, un glas striga după ajutor. Urletul proiectilelor umplea adăpostul.

– Sînt bucuros că ai obținut asemenea rezultate. Acum va trebui să vedem de ce sînt realmente capabili. Evident, vei continua selecția printre cei deja triați. M-am gîndit la o incursiune în folosul companiei B. Fără acest test, nu se poate vorbi că ați realizat ceva. Lupta e unicul mijloc de a vedea ce-i poate pielea unui ostaș. Caută cu orice preț contactul cu inamicul. Fii necruțător. Înregistrează-le reflexele. Nimic, auzi dumneata, nimic nu trebuie să-ți scape: un gest de rea voință, un reflex nepotrivit, o ezitare. Elimină, elimină fără milă. Cei pe care-i veți avea în față, nu vor ști nici ei ce-i aia mila.

Rockaway întîrzie cu răspunsul; un nou *carpet-bombing** se prăvălea urlînd din văzduh.

– Brancardieri! Brancardieri! implora glasul.

Pămîntul se zgîlțîi și mai tare. Ai fi zis că e un expres lansat cu toată viteza pe un pod metalic. Din tavan praful curgea fără încetare. Crăpătura se mări sfîșiind betonul, ca pe o stambă ordinară. O cataractă de nisip potopi adăpostul. Telefonul țîrîia fără întrerupere, dar cine se mai gîndea să ridice receptorul. Expresul sosea. Apoi deraie.

P.C.-ul plezni ca o corabie prinsă de un ciclon. O parte de zid se prăbuși vuind și tone de nisip se revărsară pe culoar.

Rockaway se trînti la pămînt, aruncînd priviri disperate spre ieșire. Groaza de a muri îngropat de viu îi încleștă stomacul. Priwitt se ghemuise în dosul biroului său răsturnat.

Apoi urmă liniștea. Un calm care te înfiora. Numai rănitul continua să urle. Acum însă nu mai erau strigăte de ajutor, ci răcnete nearticulate.

Rockaway se ridică și scutură cu o mînă tremurătoare nisipul adunat în părul său roșu. Priwitt reveni lîngă birou.

– Planton! chemă el.

Un soldat, palid ca un mort, intră.

– Pune, te rog, totul în ordine, spuse Priwitt cu o voce nepăsătoare și, ridicînd de jos un plic galben, sigilat, continuă: Iată ordinele dumitale, Rockaway. Bineînțeles, strict confidențiale. Peste trei zile pornești în incursiune. Am prevenit artileria pentru eventualitatea că veți avea nevoie cumva de o mînă de ajutor... ca să reveniți. Nu se știe niciodată...

– Bine, domnule colonel. Însă în ceea ce privește misiunea...

– Nu, locotenente. Cea mai mică indiscreție poate să-ți fie fatală dumitale, băieților dumitale și, prin ricoșeu,

* Covor de bombe; sistem de atac în care nu-i vizat un obiectiv anume, ci o întreagă suprafață (N.T.).

cîtorva sute de oameni. Aveți prea puține șanse chiar din plecare, ca să putem neglija măcar una singură!

Convorbirea se terminase. Priwitt îl urmări pe Rockaway cum părăsește adăpostul, înfundîndu-se la fiece pas în nisipul moale.

Locotenentul se strecură printre dărîmături și reuși să se extragă din coridorul prăbușit. Ochii fură ca arși de lumina crudă a soarelui. Se simțea zdrobit, secat de toată vlaga. Genunchii i se tăiau. Se sprijini de un zid și închise ochii, străduindu-se să respire scurt și des. Cămașa se lipise de piele, vîrstată de sudoare. Alături, un cîine înnebunit de bombardament, urla prelung. Fumul incendiilor întuneca cerul. Printre trosnetele flăcărilor, răzbătea sunetul strident al sirenelor de pe ambulanțe.

Rănitul amuțise.

Trecură cîteva lungi secunde. Rockaway deschise ochii. Cu prețul unei sforțări se desprinse din loc, dar, după doi, trei pași, se opri; rupt în două, jeep-ul zăcea pe fundul unui crater adînc.

Un brusc acces de greață îl frînse de șale.

„Exact tipul de comandant de care am nevoie, își spunea, chiar în același moment Priwitt. N-are nervi, nimic nu-l atinge. Rece, ca marmura. Puțini acceptă ideea că trebuie să crape, fără ca măcar să știe pentru ce..."

Clătină capul cu un aer sumbru, retrăind într-o fracțiune de secundă cumplita noapte în care trebuise să pună sub microscop fiecare din dosarele subalternilor săi. Nenorocul făcea ca Rockaway să fie singurul capabil să scoată ceva din tipii de la *M for Mike*. Și, singurul, de asemeni, pe care Priwitt îl destina unui viitor strălucit.

– Facă Domnul să nu mă fi înșelat! murmură bătrînul ofițer, pe un ton dezabuzat.

CAPITOLUL IV

– Îmi vine să borăsc de ce trebuie să fac!

Instalat pe marginea grosolanei sale mese de scris, Rockaway rostise aceste cuvinte cu glas tare.

Noaptea se lăsa peste dune. Cantonamentul însă nu dormea. Zgomote înăbușite și clinchet de arme indicau că oamenii se echipează. Din cînd în cînd, izbucneau vociferările lui Sharp.

Rockaway își reluă șirul gîndurilor.

„Pînă și vitele sînt însemnate înainte de a fi duse la abator. Aici, nici măcar atît! Îi iau la grămadă. Pe-nfundate. Ba, mai storc și zeama din ei ca să-i facă mai buni. Incursiunea asta e inutilă de la bun început. O experiență de-a lui Priwitt, ca să vadă care o să facă mai puțină gură atunci cînd le-oi spune adevărul!"

– Domnule locotenent, oamenii sînt gata.

Rockaway tresări. Nu-l auzise pe Sharp intrînd. Lăsă jos gamela al cărei conținut se răcea, oricum, de cîteva minute.

– Ce spun?

– Că-i vorba de un marș de noapte cu echipament redus. Alții, c-o să se lase cu sînge... pricepeți, din pricina învoirii...

– Pricep. Dar cei care n-au fost desemnați?

– C-o să le vină rîndul altă dată.

– Asta-i tot?

– Altceva n-am auzit.

– Perfect. Vino cu mine.

Rockaway străbătu curtea pustie și pătrunse într-un c t ale cărui ferestre și deschizături fuseseră grijuliu ca- n flate. Înăuntru, erau douăzeci de oameni în echipament

de luptă, cu fețele mînjite cu funingine și cu pistoalele mitralieră de gît.

Morton fuma. Noaptea, așa ceva era interzis. Văzîndu-l intrînd pe Sharp, strivi chiștocul, aruncînd totodată o privire piezișă în direcția lui Rockaway.

Acesta se prefăcu a nu fi observat nimic.

– După cum v-am mai spus, debută el, ați ajuns la capătul perioadei voastre de instrucție. Dar, de învățat, poate învăța orice imbecil. Să pui în practică cele învățate, în plină luptă, e însă cu totul altceva. Odată executată această misiune, nimeni n-o să poată rîde de voi. E vorba de o patrulă de recunoaștere în *țara nimănui*. În sectorul ținut de compania *Baker*, nemții au instalat o rețea de posturi de observație. Sînt bine camuflate, aproape imposibil de depistat și posedă mijloace optice puternice, astfel încît nu le scapă nici una din mișcările noastre. Unul din aceste posturi vede ca în palmă sistemul interior de apărare al lui *Baker*. În cîteva zile, inamicul va ști cu precizie care sînt efectivul, armamentul și materialul companiei B, orele cînd are loc aprovizionarea, schimbul santinelelor, precum și ritmul în care avansează lucrările de amenajare a terenului. Acest post trebuie să-l distrugem.

Rockaway făcu o pauză. Fețele oamenilor se crispaseră ușor. Cu toții își țineau răsuflarea. Deci, de ce se temuseră, aia avea să se întîmple.

– Va fi nevoie să pătrundem foarte adînc în teritoriul inamic și fără sprijinul altor unități. Am ales noaptea asta, fiindcă-i fără lună. Vom progresa în două grupe. Prima, comandată de sergentul Sharp, va fi grupa de acoperire; cea de-a doua, comandată de mine, grupa de atac. Fiți acum atenți la repartiție.

Rockaway scoase din buzunar o bucățică de carton și începu să strige numele. Sharp nu-i scăpa pe oameni din ochi. Nici unul nu manifestă nici cea mai mică emoție. Doar tăcerea, aproape religioasă, sta mărturie a tensiunii trăite de fiecare.

– ... Ca armament, pistoalele mitralieră și grenadele. Pușca mitralieră nu se ia. Trebuie să izbim în dispozitivul nemțesc, așa cum dai cu pumnul în careva. Tăbărîm pe ei și distrugem. Și, rapid, acasă.

Rockaway vru să spună două vorbe și despre eventualii răniți, dar se reținu. Era inutil să alarmeze niște soldați, care în afara terenurilor de instrucție și a unităților disciplinare nu cunoscuseră, în marea lor majoritate, nimic altceva. La fața locului, o să se descurce.

– Aveți douăzeci de minute pentru echipare. Adunarea în spatele *Bren-carrier*-urilor*.

Oamenii rupseră formația de pînă atunci și se adunară în flanc, cîte unul, în fața lui Sharp, ocupat să smulgă benzile metalice care fixau capacele lăzilor cu grenade.

Rockaway mai rămase o clipă, apoi ieși. *Bren-carrier*-urile staționau în mijlocul curții. Pesemne, Priwitt săvîrșise adevărate miracole ca să facă rost de aceste două transportoare nou-nouțe. Instalați pe scărițele vehiculelor, șoferii pălăvrăgeau între ei cu glas scăzut.

– Conductor Mac Travis, se prezentă primul, un colos cu mutră de boxer ghinionist.

– Jack Larry, făcu cel de-al doilea.

– Știți cu exactitate ce-ați venit să faceți aici?

Cel care era mai scund, Jack Larry, înaintă cu un pas.

– Transport de patrulă, domn, locotenent. Trebuie să vă conducem pîn' la Baker IV.

– Cine v-a spus?

– Sergentul Sharp.

– Din ce unitate sînteți?

– Regimentul *25 Transporturi.*

– Detașați?

– Nu, graseie uriașul. Afectați.

– De cît timp sînteți pe *Bren*-uri?

– De doi ani, dom'le locotenent.

– Ați "făcut" deșert?

Obrazul masiv al lui Travis înflori.

* Vehicul militar pe șenile, descoperit, ușor blindat și, în genere, fără guri proprii de foc. Britanicii îl foloseau ca transportor de trupe (max. 10 pers.) sau ca element motorizat de recunoaștere (N.T.).

– Ba bine că nu! Trei zile am stat odată-n pană cu neamțu' grămadă pe noi. Am luat parte și la atacul de la El Agheila și la retragerea de la Tobruk.

– Mulțumesc. Fiți gata.

Rockaway reveni în biroul său ca să se echipeze.

"Selecția lui Priwitt, gîndi el în timp ce-și încătărăma curelele echipamentului. Nici ăștia nu bănuiesc nimic. Și uite-i, gata însemnați!"

Întinse mîna după busolă, ținu un moment cadranul în dreptul lămpii ca să-i sporească luminozitatea, apoi o strecură în buzunar. Careva dintre ostași îi curățise pistolul mitralieră. Îl verifică, făcînd să culiseze închizătorul și împinse încărcătorul în locașul său.

Oamenii se îmbarcau. Ofițerul se apropie de Sharp, ocupat să verifice dacă plăcile rabatabile ale benelor sînt bine prinse în cîrlige.

– Cînd ajungem în zona de foc, ia două sute de metri distanță și ține-te după urmele noastre.

– Bine, domnule locotenent.

– Dați-i drumul!

Rockaway sări în cabina *Bren*-ului. Șoferul demară prudent. Cîțiva ostași ieșiseră din corturi ca să asiste la plecarea convoiului. Unul dintre ei aruncă o glumă. Vocea îi suna fals.

În cabină domnea întunericul. Luminițele violete ale tabloului de bord aruncau reflexe sinistre pe obrazul lui Travis. Dunele defilau abia vizibile în obscuritatea de-afară. Vehiculul își croia drumul în plin deșert.

Oamenii din benă tăceau. Se trîntiseră, claie peste grămadă, pe fundul mașinii; prea erau incomode băncile de fier. Mulți dintre ei aveau să cunoască, pentru prima oară, botezul focului. Aceștia preferau să rămînă cu ei înșiși.

"Fawcett va merge în față, își făcea Rockaway socotelile. E dintre veterani. Înaintea poveștii ăleia cu refuzul de executare a ordinului, făcuse parte dintr-o unitate de șoc. Fawcett ăsta n-o să se lase surprins. După el o să vină Tweeny. E calm și trage bine. Apoi urmez eu, cu restul

grupei desfăşurate în triunghi. Stimson se va ocupa de legătura cu Sharp..."

– N-aţi fost în regimentul *27*, dom' locotenent?

Rockaway căscă ochii.

– Ba da. Compania *Able*. De ce?

Mac Travis dădu din căpăţîna sa gigantică.

– V-am văzut. Eram lîngă Ain cînd nemţălăii şi-au lansat contra-ofensiva. În momentul ăla, puneaţi mine, nu-i aşa?

– Exact. Pîn' la urmă ne-am rătăcit şi, la înapoiere, din toată compania, nu mai rămăseseră decît două plutoane.

– Păi, ştiu, că v-am dat benzină.

Amuzat, Rockaway îl cercetă mai îndeaproape pe conductor. Nu-şi amintea să-l fi văzut, dar, Dumnezeule, ce bramburealâ era atunci! Fără să ştie bine de ce, dar faptul că Mac Travis fusese împreună cu el la Ain Touat, îl mai linişti.

– Iată bateriile grele.

Monştrii tăcuţi, tupilaţi sub plasele lor de camuflaj, tunurile de 155 mm-lung., dormeau. La intrarea în P.C.-urile care comandau tirul, felinarele de vînt aruncau o lumină palidă.

Lăsînd în dreapta sa bateria, convoiul, cu toate luminile stinse, în afara celor de camuflaj, se împlîntă în noapte. Conducînd cu treizeci la oră, Mac putea asigura direcţia fără prea mari riscuri de a se rătăci. Dealtfel, cunoştea sectorul ca pe propriul său buzunar.

– Vă ştiu toţi cei din *43*, dom' locotenent.

– Sînt de doi ani la regiment, oftă Rockaway.

– Vreau să zic... mutarea dumneavoastră la *Monkey* a mirat pe toată lumea.

Rockaway şovăi, luat pe neaşteptate.

– Nu-i unitate care să nu fie în budă... După retragere, a fost nevoie să adune cadrele cu mistria de pe unde s-a putut.

– Nu prea ard de nerăbdare băieţii dumneavoastră să vază a ce miroase obiala neamţului!

– Nu. Dar sînt toţi prieteni între ei. La primul mort, se vor transforma...

Rockaway tăcu. Poate că asta şi era adevărata raţiune a incursiunii ordonate? O clipă, îl încercă gîndul că Priwitt sconta tocmai pe aşa ceva. În cazul acesta, jos pălăria! Bătrînul crab ştia să fie psiholog la nevoie.

În stînga, defilă un bivuac înconjurat cu sîrmă ghimpată.

– Poziţiile infanteriei. Ne apropiem de baraj, mormăii Mac, schimbînd viteza ca să urce o pantă.

"Eşalon de contra-atac, diagnostică Rockaway. Mai sînt trei kilometri."

Coborî geamul. Aerul era răcoros. Curînd avea să devină glacial.

Pe coasta ultimelor dune, tranşeele desenau reţeaua lor capricioasă. Apoi, fără tranziţie, urmă grohotişul. Un platou drept ca-n palmă, întinzîndu-se pînă la infinit. Tăblăria *Bren*-urilor trepida acum, pe laterita cu margini tăioase şi neregulate. Volanul juca în mîinile bătătorite ale lui Mac. Din cînd în cînd, o tranşee părăsită tăia pustietatea, ca o rană prost cicatrizată.

Mac stinse bordul şi farurile de camuflaj.

Încă doi kilometri. Cinci minute de mers. Brusc, un soldat se desprinse din noapte, crăcănat în mijlocul pistei. Vehiculul stopă, cu motorul duduind la ralanti.

Departe, spre sud, o rachetă luminoasă se înalţă pe cer.

– Eu sînt jalonerul, dom'le locotenent. Am fost preveniţi de Statul-Major.

– Urcă pe scară.

Bren-carrier-ul redemară. Tranşeele şi cazematele se îndesiră, fiind totodată săpate mai adînc. Instalate pe parapete, santinelele vegheau, scrutînd întunericul.

În benă, oamenii se sculaseră nervoşi. Morton, la fel de prost dispus, strîngea în mîini pistolul mitralieră. Vîntul îi şfichiuia obrazul. Alături de el, Tweeny dormita cu capul sprijinit pe braţele încrucişate.

– Ne apropiem. Un tip s-a urcat pe maşină.

Tweeny mormăi ceva ininteligibil.

Brutală, o lovitură de tun despică noaptea. Obuzul trecu urlînd, ca să se piardă undeva în noapte.

– Nu-ți vezi nici degetele!

Tweeny se întinse alene:

– Dacă asta te poate consola, află că nici Fritz nu și le vede!

– Îți place, hai? Ai s-o poți face pe spadasinul! Doar că, dacă crăpi, nimeni n-o să te vadă în halimaua asta. Poți tu zbiera cît vrei, nenică, nici Rocky și nici altcineva n-o să-ți vie într-ajutor.

Tweeny rămase ca de piatră.

Morton continuă, cu voce scăzută:

– E ceea ce cauți, așa-i? Pesemne că era trăznet gagica de vreme ce te-a pus în halul ăsta pe jeratic!

I-ar fi plăcut să-l vadă sărind în sus, ieșindu-și din fire, să vadă mînia aprinzîndu-i privirea, să-l audă răcnind. Și toate astea pentru ca el, Morton, să uite că moare de frică. Dar Tweeny nu făcu altceva decît să dea din umeri.

– Sinuciderea e o tîmpenie. Ca orice moarte inutilă.

– Iar tu cauți să devii "util", nu-i așa?

– Ajunge, Morton! Nu ești decît un îngîmfat. Pînă nu demult, tăiai și spînzurai după bunu-ți plac. Ai înțeles c-a înțărcat bălaia în ziua în care Rockaway te-a lăsat pe pistă. Ce i-a mai umflat rîsul pe băieți cînd te-au văzut sosind, șontîc-șontîc! Te-ai trezit, brusc, de unul singur. Și asta nu i-ai iertat-o niciodată. Un îngîmfat jignit, asta ești! Acum, cauți să te convingi că ceilalți sînt idioți. Îl urăști de moarte, nu-i așa?

De data asta, Morton fu cel care încasă. O clipă îl țintui pe Tweeny cu privirea, apoi se îndesă într-un colț al benei, preferînd să rămînă singur cu frica sa, decît să audă, spus cu glas tare, ceea ce își ascundea lui însuși.

– Da, mîrîi el, îl urăsc de moarte.

O smucitură brutală îi azvîrli pe toți în față. *Bren-carrier*-ul stopase lîngă o cazemată camuflată sub o grămadă de pietriș.

Rockaway își scoase capul afară.

– Linia-ntîi! indică laconic jalonierul. Acu o luăm la stînga prin coridor*.

Trei oameni ieșiră în tăcere din cazemată, îndepărtară caii de frizăși făcură un semn. Mac ambreie și străbătu ultimul baraj de sîrmă ghimpată la pas. Conducea cu acea suplețe pe care ți-o dă experiența. Volanul abia se mișca între degetele sale butucănoase. O abatere cît de mică, o simplă greșeală și riscau să se trezească în plin cîmp de mine.

"Patru metri lățime, spusese odată Priwitt, e cam strîmt pentru un *Bren*."

Tensiunea crescu instantaneu. Din acel moment, *M for Monkey* pătrundea într-un teren descoperit. Oamenii văzură dispărînd rețeaua de sîrmă ghimpată. Sub impulsul aceluiași reflex, privirile lor se ațintiră spre halucinantul platou de laterită. Pe întindere de kilometri nu exista nici o denivelare, nici o asperitate, nimic după ce te-ai putea adăposti.

În ciuda frigului, fiecare din ostași se instală pe banchete, strîngînd armele în mîini, gata să sară afară la prima explozie.

Rockaway pusese la viața lui suficiente mine pentru a proteja retragerea Corpului IV Armată ca să nu cunoască redutabila eficacitate a acestor arme și să nu nutrească față de ele cel mai profund respect. Se străduia să-și păstreze calmul, dar buzele sale strînse, aproape vinețiii, trădau îndeajuns nervozitatea care-l stăpînea.

Cîmpul de mine era adînc. Traversarea lui dură mai bine de zece minute. Jalonierul îl dirija pe Mac, mergînd înaintea mașinii și studiind repere știute numai de el.

Brusc, omul desfăcu ambele brațe. Travis frînă sec. Cu o zmucitură, vehiculul stopă.

Jalonierul dispăru înghițit de întuneric. După vreo două minute reapăru, pășind prudent pe grohotiș.

---

* Cîmpurile de mine au constituit unul din cele mai utilizate mijloace de luptă în războiul din deșert. Numai jalonierii cunoșteau trecerile prin aceste cîmpuri, de unde și absoluta lor necesitate.

– Ieşim, spuse el cu glas scăzut, sărind pe scara *Bren*-ului. Încă douăzeci de metri şi gata. Ultimul post de pîndă e la cinci sute de metri de-aici.

– Înainte! ordonă precipitat, Rockaway.

Mac ambreie imediat, vizibil încîntat să scape de strîmtul culoar. Un pietroi dat cu var lunecă pe lîngă şenilă.

– Acum, dă-i bătaie!

Uşurat, Travis acceleră. *Bren*-carrier-ul vibră sub impulsul motorului şi se năpusti în bezna compactă.

– La dreapta... şi mai la dreapta, indică jalonierul.

Mac viră, ascultător. Nimeriră exact avanpostul; călăuza îşi cunoştea meseria. De îndată, Travis tăie contactul.

– Debarcarea! şuşoti Rockaway sărind afară.

Înţepeniţi şi pe jumătate îngheţaţi, oamenii se lăsară să lunece pe piatra platoului. Nici un zgomot. Cu spaima-n suflet, se aliniară în şir indian.

– Fawcett, ia-o înainte! Tweeny, după el!

Cei doi strigaţi părăsiră şirul şi se plasară în faţa lui Rockaway.

– Atenţie mărită. Eu vin în urma voastră, la douăzeci de metri distanţă.

– Oamenii mei sînt aici, domnule locotenent.

Era Sharp, apărut ca din neant.

– Bine, sergent. Atenţie la legături. Înainte de plecare, ia contact cu postul de pîndă, ca să nu ne trezim mitraliaţi la întoarcere.

Sharp făcu tăcut din cap în semn c-a înţeles.

– Dă-i drumul, Fawcett. Sînt doi kilometri de teren descoperit în faţă. Bagă de seamă la patrule.

Ostaşul sări peste parapetul unui şanţ de evacuare părăsit şi dispăru în întuneric. Tweeny îl urmă.

Rockaway porni la rîndul său, călcînd cu grijă, ca să nu se rostogolească pietrele. Înaintarea, remarcă el imediat, era dintre cele mai silenţioase. Maşinal, oamenii puneau în practică ceea ce asimilaseră, cu preţul propriei lor sudori, pe cîmpul de instrucţie.

Ţara nimănui era liniştită. Chiar prea liniştită. De o parte şi de alta, fiecare pîndea ca să poată ucide el primul şi-n felul acesta să-şi mai prelungească, un pic, viaţa. Un vînt îngheţat bătea, pieziş, peste platou, şuierînd printre pietroaie. Începea să fie frig de-a binelea.

Rockaway consultă rapid busola asigurîndu-se că direcţia e bună. Prins de piciorul său stîng, *pedometrul** ţăcănea la intervale regulate.

În noaptea aceasta, locotenentul era, poate, singurul om care nu simţea frica încleştîndu-i măruntaiele. Pentru prima oară în viaţă, făcuse pace cu el însuşi. Nu mai era prins în capcana lui Priwitt, trăia un sentiment de totală detaşare. Tot căinîndu-şi oamenii, ajunsese să se identifice cu ei. Persista doar reacţia comandantului: "Dacă oricum mi-e dat să cad prizonier sau să mor, măcar să fie cu folos. Trebuie să reuşesc. Prea am trudit din greu ca să eşuăm acum. Ş-apoi, dacă băieţii mei nu merită moartea, merită cu atît mai puţin eşecul. Au dat tot ce aveau mai bun. E de datoria mea să-i conduc la victorie şi să...".

O rachetă albă ţîşni de nicăieri şi se arcui pe cer ca o cometă.

Toţi se aruncară, instantaneu, la pămînt. Fără un strigăt. Fără un ordin.

Suspendată de paraşuta ei, racheta se desfăcu, iluminînd un sol arid de pe care dispăruse orice formă de viaţă. Fiecare păstra cea mai perfectă imobilitate, preocupat să se confunde cu micile denivelări ale platoului.

Balansîndu-se uşor, globul de aur cobora. Haloul care-l încercuia parcă se juca cu noaptea, aruncînd mişcătoare pete de lumină. În sfîrşit se stinse şi întunecimea reveni, opacă.

Cîteva secunde ostaşii aşteptară, crispaţi, apoi săriră, supli, în picioare. Rockaway aruncă o privire grăbită

* Instrument care înregistrează numărul de paşi făcuţi, permiţînd astfel un calcul destul de exact al distanţei parcurse (N.A.).

pedometrului. Parcurseseră aproximativ doi kilometri. Pocni din degete și înaintarea fu reluată, șovăitor, orbește.

Fawcett mergea aproape pe pipăitelea, temîndu-se să nu se agațe în vreo rețea de sîrmă ghimpată. Pînă să apuce el să se descurce, tot sectorul ar fi fost iluminat, țintuind patrula pe pămîntul gol. Cîțiva dintre ai săi ar arunca niște grenade fumigene și *Monkey* s-ar retrage, lăsînd ciuruiți printre bolovani jumătate din oameni. Dar în momentul acela el, Fawcett, ar fi demult mort...

Nervos, desprinse o grenadă, băgă degetul în inelul de siguranță și sări în sus de trei coți în clipa în care Tweeny îl împinse în spate cu țeava *Sten*-ului.

– Pe burtă!

Se trînti, cu o ușoară întîrziere, amenințînd noaptea cu pistolul său mitralieră. Rockaway se tîra printre umbrele lipite de sol.

– Stimson! chemă el într-o șoaptă abia perceptibilă.

Una din umbre se agită.

– Aștepți aici. Cînd apare Sharp, îl previi și rămîi cu el.

"După cinci minute, îi schimb pe amîndoi, își zise Rockaway. Șansă egală pentru toată lumea."

– HALT!*

Amplificat de adînca tăcere care domnea, strigătul păru monstruos.

Și, fără tranziție, infernul se declanșă. Fawcett lansă grenada, azvîrlindu-se simultan la pămînt. Ghemuit, cu patul pistolului mitralieră lipit de șold, Tweeny golea încărcătorul razant cu solul. Rockaway smulse cuiul de sigurnață al unei M.K. 2**. Un tropot de pași în spatele său: oamenii se desfășurau în trăgători.

Singura lor șansă de a scăpa teferi din belea era să distrugă postul. Lucru pe care-l știau.

* STAI! în nemțește (N.T.).

** Grenade ofensive Mill's (N.T.).

Văzduhul vibra deja de staccato-ul vertiginos al Stenurilor. Un *Schmeisser** răspunse cu o rafală timidă. Flăcările de la gura țevii fură imediat reperate și toate grenadele zburară într-acolo. Sfărîmate de explozii, pietrele zburau în toate părțile. Aruncate cu precizie, grenadele se rostogoleau în postul de pîndă, sfîrtecînd pămîntul, dizlocînd grinzile de susținere, rupînd în bucăți pe cei dinăuntru.

Urechea lui Rockaway păru să prindă un răcnet.

– Înainte! zbieră el.

Fu asaltul. Precedat de o pînză de foc, *M for Monkey* dădu năvală. Primii care aterizară în tranșee își goliră încărcătoarele în gaura neagră a unei excavații. O grenadă îi lichidă pe supraviețuitori.

Expert, Rockaway parcurse scurta tranșee semicirculară ca să se asigure că nu comunică cu interiorul. Oamenii se lăsau să cadă care pe unde, ne mai îndrăznind să tragă de teamă să nu atingă vrun camarad. În centrul tranșeei se deschidea intrarea unui adăpost. Ultima rafală fu pentru el.

O formă omenească în veston de culoarea nisipului sta sprijinită de parapet. Mîna lui Rockaway se împiedică de ea, forma mișcă, apoi se prăbuși pe fundul tranșeei, flască, aidoma unei bășici sparte.

Una din grenade aprinsese o ladă care se afla în adăpost. Oamenii se repeziră să stingă flăcările, făcînd să țîșnească scîntei de sub tălpile bocancilor.

Rockaway intră, izbi cu piciorul în ceva moale și apăsă pe butonul lanternei. Fascicolul îngust de lumină descoperi un pat gol, apoi trei cadavre zăcînd lîngă peretele din fundul cazematei. Era clar că oamenii fuseseră striviți de suflul primelor grenade.

– Nici măcar n-au avut timp să iasă, murmură, satisfăcut, Rockaway.

* Pistol-mitralieră german, cal. 9 mm (N.T.).

Se răsuci pe călcîie şi dădu nas în nas cu Morton. Acesta se apropiase în tăcere şi acum îl fixa pe ofiţer, cu obrazul schimonosit.

– Bună treabă, Morton! Pesemne, nici n-au apucat să priceapă ce li se întîmplă. Unde-i luneta binoculară?

Morton se dădu la o parte, fără să răspundă; Rockaway sări îndărăt în tranşee. Imediat, reperă masivul instrument optic. Un ostaş îşi făcea de lucru cu maneta giroscopică.

– Fixaţi două grenade de drăcia asta şi pregătiţi-vă s-o luaţi din loc.

Oamenii se apucară de treabă. Uşurinţa cu care fusese distrus postul îi uluise pe majoritatea dintre ei. Cei ce nu mai fuseseră în foc nu-şi reveneau văzînd cadavrele pe care, în graba plecării, camarazii lor le călcau în picioare. Unii se fereau, cu silă, ba chiar cu un soi de spaimă. Evitau pînă să şi privească în direcţia lor.

– Gata, dom, locotenent!

Din doi paşi, Rockaway fu lîngă lunetă. Una din grenade fusese fixată la sistemul telemetric, cealaltă între cele două prisme. Lucrătură fină, ce mai! O singură M.K. 2 ar fi fost suficientă ca să pulverizeze aparatul cu trepied cu tot. Se sprijini cu mîna de un sac de nisip sfîrtecat şi se întoarse către oamenii săi care aşteptau.

– Plecarea imediat. Lonsdale, treci în cap. Formaţia în flanc cîte unul. Atenţie: Sharp e la cinci sute de metri.

Verifică dacă toţi sînt prezenţi şi ridică o mînă:

– Daţi-i drumul!

Soldaţii tocmai escaladau parapetele cînd primele rachete incendiară deşertul cu strălucirea albă a magneziului. Înmărmuriţi, fiecare înţepeni pe loc ca izbit de un glonte în plin avînt.

Acum, toate posturile de pîndă lansau rachete.

– Dumnezeii mă-si, ne-au prins! înjură Fawcett, trîntindu-se la pămînt.

Vîntul continua să sufle cu putere, împingînd bulgării de lumină spre poziţiile engleze. Platoul se dezvăluia cu o tragică precizie.

Uruind ca un tren, primul obuz percută o grămadă de pietre, departe, spre răsărit. Al doilea, explodă în faţa postului distrus. Între Sharp şi grupa de atac.

– Tir de baraj. Nu se mocăie, ticăloşii! mîrîi Fawcett.

O ploaie măruntă de pietre căzu peste oamenii întinşi pe pămînt. Un al treilea obuz, izolat, explodă zgîlţîind platoul. După aceea se făcu linişte.

– Au terminat reglajul, gîndi Rockaway. Acum sîntem în pom!

Spintecînd văzduhul îngheţat, salva de 88* venea. Oamenii zgîriau piatra, încercînd să se îngroape în pămîntul de cremene.

– Cu toţii înapoi în adăpost!

Cîţiva ostaşi săriră în picioare, siluete rapide gonind în zig-zag printre explozii; alţii rămaseră nemişcaţi, urlîndu-şi groaza în tunetul deflagraţiilor.

Schijele şuierau, despicînd noaptea şi ricoşînd de pietre.

Rockaway plonjă în tranşee în momentul în care o nouă salvă strivea platoul. Pătrunsese în adăpost, călcînd peste leşuri; oamenii îl urmară şi curînd întreaga grupă de asalt se înghesuia în întunecimea cazematei, ascultînd cum vibrează pămîntul sub impactul proiectilelor.

Insolit, zbîrnîitul ascuţit al unui telefon, surprinse pe toţi. Fawcett pipăi peretele de pămînt, descoperi aparatul fixat de marginea unui pat şi smulse firele.

– Vor să vadă dacă postul lor n-a căzut! strigă el.

– Acum o să plouă direct pe noi, răsună o voce gîtuită.

Precise, rapide, exploziile zgîlţîiau adăpostul. Din cauza prafului, aerul începea să devină irespirabil.

Morton se strecură lîngă Tweeny şi-şi apropie gura de urechea acestuia.

– Ce ţi-am zis eu? Prinşi în capcană ca nişte şoareci!

– Ţine-ţi fleanca! se stropşi la el Tweeny, prea nervos ca să asculte reflexii de acest gen.

---

* Una din cele mai redutabile arme ale celui de-al doilea război mondial: tunul Krupp de 88 mm, folosit ca tun a.a., a.c. şi ca tun de cîmp (N.T.).

Imperturbabil, celălalt continuă să-şi verse veninul.

– Îşi dorea şi cea de-a treia tresă pe epolet. Acum sîntem cu toţii în budă...

O explozie în imediata apropiere expedie toată lumea la pămînt. Sărise în aer luneta. O grindă se desprinse din tavan.

– Ascultaţi! gîfîi careva. Motoare... Au dat drumul la tancuri!

– Roiul, fraţilor! Vin *Panzer*-urile!

Fiecare ciuli urechea încercînd să prindă, în scurtele acalmii, uruitul grelelor şenile. Din cînd în cînd, exploziile iluminau adăpostul, smulgînd din întuneric chipuri crispate, pe care panica începea să-şi pună treptat amprenta.

– O să ne pîrlească, ca pe nişte porci! răcni un glas tremurător.

– Să ieşim!

Se repeziră cu toţii, buluc.

– Aşteptaţi!

Rockaway se interpuse, ţinînd patul pistolului mitralieră înaintea pieptului şi barînd cu trupul său deşirat ieşirea din adăpost.

– Ce să aşteptăm? zbieră Morton. Vin peste noi cu aruncătoarele lor de flăcări!

– E un ordin!

Mugind, o salvă sfîrtecă parapetul. Urmă o alta, grăbită să explodeze. Toate capetele se aţintiră spre tavanul care ameninţa să se prăbuşească.

– 105-uri, diagnostică Fawcett. Acu le dau ai noştri la mir!

– Ascultaţi aici! Progresăm în salturi de cincizeci de metri. La fluier. Hai, afară!

Rockaway se dădu la o parte şi oamenii se năpustiră, îmbrîncindu-se. Ofiţerul lăsă să treacă o nouă salvă de 88, după care duse fluierul la gură. Grupa ţîşni, fugind din faţa şenilelor care acum scîrţîiau pe piatra platoului. Goneau, cu pieptul descoperit, prin ţesătura infernală a traiectoriilor.

Un fluierat îi strivi la pămînt. Un altul îi azvîrli în bezna înconjurătoare.

Deasupra capetelor, tuna duelul de artilerie. Uneori, un soare de foc izbucnea şi atunci dispăreau ca suflaţi.

În salturi succesive, Rockaway traversă barajul. Din goană îl zări pe Fawcett care alerga cărînd în spate un corp inert. Ostaşii galopau drept înainte; inimile băteau nebuneşte în piepturile dintr-o dată prea strîmte. Sharp răsări brusc, ca din pămînt.

– Retrage-te după noi! îi strigă, din fugă, Rockaway.

O cascadă de explozii violente sfîşia deşertul. Oamenii reluară goana, grăbiţi să scape din prăpăd.

Urmă un galop bezmetic. Numai grupa de acoperire se retrăgea în ordine, lăsînd barajul de artilerie să strivească, mai departe, platoul acum pustiu.

În sfîrşit, apăru şi reţeaua de sîrmă ghimpată, profilîndu-se în lumina intermitentă a exploziilor. Stoic, jalonierul era la postul său. Preluă imediat conducerea, fericit să revină la securitatea poziţiilor. Instinctiv, oamenii se încolonară. Mai gîfîiau cînd văzură apărînd cele două *Bren-carrier*-uri. Rezemaţi placid de capote, cei doi şoferi contemplau focul de artificii care troznea la doi kilometri mai încolo.

Mac fu primul care sări jos.

– V-au scărmănat rău, dom' locotenent?

– N-am avut timp să mă uit, răspunse Rockaway. Apelul!

M for Mike se alinie.

– Sharp?

– La mine-s toţi, domnule locotenent.

Rapid, Rockaway numără siluetele din grupa sa. Lipsea una.

– Care a rămas?

– Barret, răspunse, trăgîndu-şi sufletul, Fawcett. Da' e aici.

Rockaway se aplecă peste corpul întins de-a dreptul pe pămînt. Întunericul îl împiedică să localizeze rana.

– Ce are?

– O jumate din față mai puțin... E mort, dom' locotenent.

Rockaway se îndreptă de spate. "Iată, așadar, selecția lui Priwitt" gîndi el.

– Morton, dă foaia ta de cort! Tweeny și Fawcett, așezați-l în mașina din cap. Restul, îmbarcarea!

CAPITOLUL V

Șiroind de sudoare și căpiat de soare, plutonul se opri pe creasta unei dune înalte. Era amiază și oamenii făcuseră douăzeci de kilometri.

De pe la zece, nu mai era strop de apă în bidoanele încinse la alb. Ostașii se trîntiră pe nisipul incandescent, chiar pe locul unde se opriseră, căci de mult se desvățaseră să mai căute o umbră oricum inexistentă.

Morton se tîrî gemînd pînă la Tweeny, care, cu ochii aproape închiși, își bălăbănea capul asemenea unui om gata, gata s-adoarmă.

– Orice ai zice, da', după povestea cu incursiunea, Rocky ar fi putut-o lăsa mai moale, zise el în chip de introducere.

– Îți închipuiai cumva că o să ne adune și o să ne spună: „Băieți, ați făcut destul. Acu, vă trimitem acasă. Maiestatea Sa vă mulțumește la toți și vă decerne *D.S.O.*-ul!"

– Antrenament! Antrenament! N-are altă vorbă-n gură. Și la ce mă rog servește antrenamentul ăsta, poți să mi-o spui?

– Da, replică Tweeny fără să catadicsească a deschide ochii. Adu-ți aminte de ce mi-ai spus: la primul pîrț, toți or să-l lase de căruță. Dacă nu mă-nșeală memoria...

– Pînă una, alta, Barret s-a curățat!

– Acu' două luni, jumătate din băieți își lăsau oasele.

Morton făcu un gest porcos.

– De acord! Da' nici n-o să devenim zmeii zmeilor, halind la nisip cît îi ziulica de lungă! Zi, ce dracu' învățăm noi aici?

– Să ne supunem! Dacă te-am fi ascultat alaltăieri, ne azvîrleai în plin baraj. Am sau n-am dreptate?

– Rocky salvatorul lui *Monkey!* Mă faci să borăsc, căcănarule!

– Adunarea!

Frînți de șale, oamenii se ridicară unul după altul. Sharp îi grupă pe creasta dunei. Un jeep venea săltînd prin hîrtoapele pistei. Ajunsă în dreptul plutonului, mașina stopă și din ea coborî Rockaway cărînd, fără fasoane, o ladă de lemn. Îl urma un soi de uriaș, purtătorul a altor două lăzi asemănătoare.

– Dumnealui e Tim Hopkins și e instructor la *Highlanders**, începu Rockaway. O să vă învețe, și zicînd acestea, făcu doi pași în lături, funcționarea unei noi grenade. Dă-i drumul Hopkins!

Un suspin de consternare parcurse rîndurile.

– Iarăși! gemu un glas.

Uriașul deschise una din lăzi și extrase de acolo un cilindru metalic, ușor bombat la mijloc și vopsit în negru. Volumul era de două ori mai mare decît cel al unei grenade obișnuite.

– Aceasta e o grenadă *Gammon*, cu o mare putere explozivă. Cea pe care o avem poartă o bandă albastră, semn că e încărcată cu o substanță incendiară, și anume fosfor. Nimic nu rezistă la fosforul alb, continuă el cu vădită plăcere. Zeci de focare de incendiu se aprind simultan și orice s-ar face nu mai pot fi stinse. Ard pînă la completa combustie a particulei...

– Vai, ce oroare! exclamă Dean, prefăcîndu-se scandalizat.

* Denumire dată regimentelor scoțiene, reputate pentru deosebita lor capacitate combativă (N.T.).

– Și, acum, să trecem la practică. Dumneata, urmă Hopkins întinzînd un deget acuzator către Morton, dumneata care tocmai ai vorbit: poftim încoace. O să arăți camarazilor dumitale ce înseamnă o grenadă *Gammon*.

Înveseliți, oamenii îl priviră pe imprudent ieșind din rînd. Hopkins îi aruncă grenada și Morton o prinse din zbor ca și cum ar fi fost gata-gata să-i explodeze între picioare. În spatele său răsunară cîteva rîsete înfundate.

– N-o lăsa să fîsîie prea mult, îl povățui, ironic, Hopkins. Și azvîrle-o cît mai departe, că-i mai sănătos așa!

Morton apucă dezgustat inelul de siguranță.

– Dă-i drumul, ce stai!

Ostașul smuci inelul. Un jet de fum țîșni afară șuierînd. Balansă brațul. Proiectilul descrise o traiectorie extrem de curbă și se rostogoli pe coasta dunei.

– Culcat!

Surprinși, oamenii ezitară. Fu mult mai cumplit decît își putuseră ei imagina. Un gheizer de flăcări se înălță către cer într-un vîrtej ca de foale. Mii de particule strălucitoare se răspîndiră în toate direcțiile, împroșcînd în urma lor lungi dîre de fum. Un nor alb, opac, se formă la nivelul solului, crescu, se umflă în timp ce nisipul părea de foc.

După trei minute fosforul mai ardea încă, revărsînd torente de fum.

– Asta-i! constată, încîntat, Hopkins. Acum o să încerce fiecare, pe rînd. După mine, prin flanc cîte unul!

Fawcett fu primul care se ridică.

Cu un gest imperativ, Rockaway îl chemă la el pe Sharp. Cei doi coborîră panta opusă a dunei.

– Cum a decurs marșul?

– Foarte bine, domnule locotenent. Am ameliorat timpul cu șase minute.

– Perfect. Eu mă întorc la P.C. Din ordinul lui Priwitt, *bren-carrier*-urile au fost trimise la revizie.

– Ah... Se pregătește ceva?

– Nu cred. Fără-ndoială că-i vorba doar de o revizie de rutină. O să trimit jeep-ul cu încă trei lăzi. Pînă diseară, fie-

care om trebuie să știe să mînuiască drăciile astea tot așa de bine ca propria sa periuță de dinți.

– Am înțeles, domnule locotenent.

– Mulțumesc, Sharp. Întoarcerea se face tot pe jos. Vă aștept la orele șaptesprezece.

– Dar... Voiam să zic că oamenii nu mai au nimic de băut.

– Las' că-i mai bine să afle de pe acum, ce-i aia setea în deșert.

Privind jeep-ul care se îndepărta, subofițerul scoase un oftat.

"Grenade incendiare, gîndea în vremea asta Rockaway. Ca să fie folosite la ce? Un depozit de carburanți? Blindate?" Treptat, începea să aibe o viziune mai clară în legătură cu proiectele lui Priwitt.

Pesemne va fi nevoie să se deplaseze noaptea, după busolă și să atace prin surprindere un obiectiv susceptibil să fie distrus prin foc. În cazul acesta, incursiunea de alaltăieri constituie un excelent antrenament. "Dar de ce trebuie arse toate documentele de stat major?" se întrebă el, coborînd în goană o pantă.

Deodată se încruntă: în mijlocul cantonamentului staționa un *scout-car* vopsit în culori de camuflaj. Un fanion de comandament fîlfîia pe botul mașinii.

– Fir-ar să fie! drăcui Rockaway. Ăsta-i Priwitt!

Involuntar, piciorul nu mai apăsă atît de tare pe accelerator.

Așadar, colonelul se prezentase în persoană. Nu putea însemna decît un singur lucru... Evident: *Bren*-urile trimise la revizie, incursiunea, *Gammon*-urile...

Stopă lîngă *scout-car* și se ejectă literalmente din scaun. Priwitt nu era acolo. În locul său se afla un ofițer necunoscut: un maior.

Surprins, Rockaway salută. Celălalt, un bărbat corpolent, cu figură adipoasă, îi răspunse la salut cu un semn dezinvolt al capului și porni, jovial, înspre el.

– Maior Trembley. Tocmai am fost afectat la Monkey.

– Cum așa? suflă consternat Rockaway.

– Uite așa. Acum, eu comand aici. Iar dumneata, domnule locotenent să-mi faci, te rog, predarea.

Rockaway rămase înmărmurit. Nu mai înțelegea nimic.

Telefonul sună. Mașinal întinse mîna. Trembley i-o luă însă înainte.

– Îmi permiteți? făcu el cu un zîmbet antipatic pe buze.

Și ducînd receptorul la ureche:

– Maior Trembley! mugi el. Ah, e pentru dumneata, spuse întorcîndu-se spre Rockaway și-i trecu aparatul, ca apoi, sfidînd orice bună-cuviință, să apuce celălalt receptor.

– Locotenent Rockaway? Aici Priwitt.

– La ordinele dumneavoastră, domnule colonel.

– Am trimis un ofițer ca să preia comanda plutonului.

– E aici.

– Perfect. Ați primit noile grenade?

– Șase lăzi. Oamenii mei se antrenează.

Expresia "oamenii mei" făcu să se nască pe obrazul gras al lui Trembley o încruntare dezaprobatoare.

– Perfect. Trembley va rămîne la *Mike* împreună cu restul...

– Da, pricep...

– Te aștept într-un ceas la P.C.-ul meu. Ți-am trimis mașina. Ia-o.

– Am înțeles, domnule colonel.

Rockaway lăsă receptorul pe furcă. De la biroul la care se instalase, Trembley îl privea bănuitor.

– Ar fi, după cît se pare, niște "duri" pe aici de pus cu botul pe labe?

– Da și nu, bombăni Rockaway întrebîndu-se ce putuse săvîrși Trembley ca să fie trecut pe linia asta de garaj.

– Dealtfel, nici nu-mi fac probleme, continuă celălalt cu o voce morocănoasă. Înainte comandam compania disciplinară a regimentului.

– Ah!... Extrem de interesant!

O fi priceput sau nu Trembley ironia care străbătuse aceste cuvinte, dar cert e că obrazul îi deveni imediat posac.

– Arată-mi registrul cu cei pedepsiți! făcu el, sec ca un lătrat.

Rockaway clipi. Registrul de pedepsiți? Dumnezeu știa ce devenise registrul. Îl pierduse de mult din vedere. Dealtfel, de la suta aceea de kilometri ai lui Morton, nimeni nu mai fusese pedepsit la *M for Monkey*.

– Nu mai există, mărturisi el. Am înlocuit sancțiunile cu marșuri forțate.

Trembley îi aruncă o privire scandalizată.

– Pedepsele colective sînt interzise în armată. Ar fi trebuit s-o știi, locotenente! Arată-mi atunci închisoarea și carcera.

Rockaway strînse din fălci.

– Dezolat, domnule maior. Am făcut dușuri din ele!

*

În clipa în care *scout-car*-ul stopă în fața P.C.-ului subteran, Rockaway fu surprins să constate că nu mai rămăsese nici urmă de la bombardamentul din săptămîna trecută. Palmierii se refăcuseră, iar buldozerele îndepărtaseră dărîmăturile. Sări din mașină, își ajustă uniforma, apoi se apropie de santinelă.

Priwitt îl aștepta la intrarea în adăpost.

– Gata pentru marile isprăvi, Rockaway?

Locotenentul salută țeapăn, găsind acest acces de veselie de un perfect prost gust. Nu răspunse și ignoră mîna întinsă.

Diplomat, Priwitt transformă gestul în invitație:

– Urmează-mă.

Bătrînul sergent major se ridică la trecerea ofițerilor, după care recăzu pe lada sa, indiferent la tot și la toate.

Crăpătura din zidul P.C.-ului fusese cimentată. Priwitt surprinse privirea lui Rockaway.

– Am impresia că bombardamentul acela nu făcea parte dintr-un plan strategic, se crezu el dator să explice. Pur și simplu, aviația primise în ziua aceea un obiectiv precis: de pildă, postul meu de comandă.

– Să fie oare nemții atît de bine informați?

– Evident. Și n-ai ce-i face. De aceea am și ținut atît de secret raidul vostru...

– În cazemata asta nu riscați mare lucru!

– Știu la ce te gîndești. Și nu fi acru, Rockaway. Cunoști motivul pentru care te-am ales. Ești ofițer și, într-o zi sau alta, trebuie să te aștepți la o misiune ca asta.

Priwitt scoase din buzunarul bluzonului său o legătură de chei, descuie unul din sertare și scoase de acolo un dosar purtînd ștampila: STRICT SECRET. Atît și nimic mai mult. Îl așeză pe birou și-și puse mîinile deasupra, fără să-l deschidă.

– Trage lada aia și instalează-te pe ea. Inutil să iei notițe; amănuntele îți vor fi furnizate *in extenso*. O să ai tot timpul să le asimilezi înainte de a părăsi liniile noastre.

Cîteva clipe, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele, comandantul regimentului pianotă cu degetele pe birou.

– De două luni frontul e static. Rommel face provizii de carburanți ca să reia ofensiva. La rîndul nostru, pregătim și noi un contra-atac. E ultima noastră șansă. Cairo e la cîțiva kilometri. Sîntem cu spatele la zid. Există o singură soluție ca să nu pierdem campania: să constrîngem **Afrika Korps** să treacă la defensivă. Ești de acord?

Rockaway aprobă, politicos, din cap. Pînă acum, Priwitt nu spusese nimic pe care să nu-l fi știut pe de rost și ultimul răcan.

– Vezi dumneata, sîntem ca la curse. Primul a cărui bază logistică îi va permite să manevreze va avea o superioritate covîrșitoare asupra celuilalt.

Fără grabă, Priwitt deschise dosarul.

– Am serioase motive să cred că într-o lună totul va fi lămurit! rosti el apăsînd pe fiecare cuvînt.

Rockaway trecu o mînă grăbită peste părul său tuns scurt.

– Ce vreți să spuneți?

– Că, de data asta, avem o șansă să întrecem în viteză **Afrika Korps**...

Rockaway înghiți cu noduri. Se așteptase la orice, în afară de așa ceva.

– ...Această ofensivă a fost minuțios preparată. De cinci săptămîni echipe de observatori și comandouri de sabotaj sînt în plină activitate. Și, chiar dacă băieții noștri nu reușesc întotdeauna, uneori mai sînt și depozite de carburant care sar în aer. Iar treaba asta e de ajuns ca să paralizeze un număr apreciabil de blindate inamice sau să împiedice concentrarea lor. A fost lansat chiar și un raid împotriva persoanei lui Rommel, dar din păcate s-a soldat cu un eșec*. Obiectivul vostru e o centrală radio. O centrală importantă, de fapt un releu regularizator în directă legătură cu Cartierul General volant al *Feldmarschall*-ului. Un dispecerat pentru toate unitățile. Optzeci la sută din trafic trece prin această centrală. Statul nostru major consideră că distrugerea acestui obiectiv va atrage după sine o întîrziere de peste șase ore în transmiterea diverselor mesaje.

– Și după aceste șase ore?

– O stațiune secundară va prelua traficul. Vezi bine că nemții nu pun toate ouăle în același coș; din punctul ăsta de vedere, n-avem ce-i învăța.

– Presupun că în răstimpul acestor șase ore, noi...

– Dacă reușiți să distrugeți emițătoarele înainte ca ei să fi avut timpul să dea alarma, întîrzierea în reluarea traficului va fi - tot după părerea celor de la Cairo - de nouă ore. Asta din cauza confuziei care va rezulta. Imaginează-ți situația: ordine care nu mai sosesc, apeluri fără răspuns, unități izolate, legăturile cu marele cartier general întrerupte, nu se mai știe unde e Rommel... Și exact în momentul acela, diviziile noastre trec la atac. O harababură pe cinste!

– Dacă vom reuși! exclamă, sceptic, Rockaway. Fiindcă bănuiesc că acest obiectiv vital e protejat pe măsura importanței sale. Cu alte cuvinte, înainte ca noi să-l putem atinge...

Priwitt rupse sigiliile unui plic și se apucă să desfacă o hartă la scară mare. Obrazul său ridat luase o expresie malițioasă, dezmințită doar de linia amară a buzelor.

– Aici e toată șmecheria. Obiectivul e bine păzit. Asta-i clar. O companie de cercetare cantonată acolo pentru odihnă și refacere. Efectiv: o sută patruzeci de ostași și douăsprezece vehicule blindate. Echipa propriu-zisă de protecție a centralei: cincizeci de oameni. În total: două sute zece, socotind și specialiștii...

– De zece ori mai mulți ca noi.

– Așteaptă. Principala protecție însă rezidă în secretul acestei centrale și în poziția ei geografică. Privește aici.

Rockaway se aplecă peste hartă, urmări din ochi indexul șefului său și nu-și putu reprima o tresărire.

– Păi, asta-i tocmai în capătul celălalt al Libiei!

– Întocmai. În spatele frontului. Dincolo de toate barajele. Exact într-o zonă în care niciodată nu s-a întîmplat nimic!

Cîteva clipe Rockaway rămase tăcut, de parcă ar fi refuzat să-și creadă ochilor.

– Acum înțelegi mai bine: ca să atingă Bou Djerid, un comando ar trebui să traverseze întreaga „țară a nimănui", liniile inamice, tot deșertul Libiei și să înainteze timp de cîteva zile către vest, peste pustietatea platoului și în plin dispozitiv al A.K. Cu alte cuvinte, n-ar apuca să parcurgă nici cincizeci de kilometri și ar fi distrus.

– Evident. Cum a fost detectată centrala? Pe cale goniometrică?

– Nu: *Intelligence Service*. Nu-s chiar toți pe lumea asta germanofili. Valabil și pentru cei de aici.

* Autentic. În noiembrie 1941, un comando condus de col. Keyes este debarcat de către un submarin în apropierea cartierului general al lui Rommel de la Beda-Littoria. Eșecul e însă total; cel vizat nu era acolo (N.T.).

Priwitt nu părea însă dispus să dea mai multe lămuriri în această problemă. O demonstră clar, desfășurînd pe masă un plan de marș la scară mare.

– Veți coborî spre limita de sud a teritoriului. E unicul mijloc. Ocolirea întregului front. Și riscul patrulelor e mai mic. Am zis mai mic, dar nu și nul. Veți evolua la circa două sute de kilometri mai la sud de **Afrika Korps**. Odată ajunși aici (arătătorul colonelului împunse într-o zonă de nisip, lipsită de orice reper caracteristic), o luați direct spre nord. Și dacă totul merge bine, ceea ce sper, o să picați în dosul nemților. Nimănui nu i-ar da prin minte să se apere dinspre Tibesti, nu-i picior de soldat pe acolo, pe o rază de cinci sute de kilometri.

– Distanța e enormă.

– Opt sute optzeci de kilometri în linie dreaptă. Prima parte a raidului o veți face sub protecția blindatelor. O ciocnire e oricînd posibilă; patrulei inamice va trebui să i se pună botniță înainte de a apuca să dea alarma.

– Înțeleg de ce ați ales tocmai plutonul *M*!

– Nu-i ceea ce-ți închipui dumneata. Și crede-mă că n-am făcut-o cu inima ușoară. Dealtfel, antrenați cum sînt, au tot atîtea șanse ca oricare alții. Iar cu dumneata în frunte, chiar mai multe.

Rockaway trebui să facă un efort ca să-și înfrîneze sentimentele care-l agitau.

– L.R.D.G.-ul e specializat în asemenea raiduri.

– Și sînt două luni de cînd comandourile lui crapă prin diverse cotloane. Lasă-i pe ei! Au alte obiective și credemă că nu șomează!

– Dar parașutiștii? Dacă ar fi lansați în apropierea...

– Nu. Uiți tancurile care ziua și noaptea se învîrt în jurul centralei. Ca să reușească, grupul parașutat ar trebui să poată ataca înainte ca blindatele să intervină, adică în interval de unsprezece minute de la aterizare. Or, așa ceva e cu neputință!

– De ce?

– Mine. Nemții nu-s niște novici în materie. Pe de altă parte, ca să putem beneficia de elementul surpriză, e nevoie ca inamicul să creadă că centrala n-a fost reperată. R.A.F.* a primit ordin formal să evite sectorul Bou Djerid.

– Dar dacă tancurile patrulează, vor da inevitabil peste urmele noastre.

– Nu, pentru că ultima etapă o veți face pe timp de noapte și... pe jos.

– E o nebunie!

– E un risc calculat.

– Și pierderile, tot calculate sînt?

– Ajunge, locotenente!

Priwitt strînse hărțile și-i întinse plicul. Fața i se înroșise puțin și chelia strălucea în lumina lămpii Colman.

– Iată ordinele dumitale. Te întorci imediat la pluton. Ai să găsești acolo cele două *Bren-carrier*. Totul a fost deja îmbarcat: armament, muniții, apă, carburant, materiale. Încărcătura am controlat-o personal. Radio-emițător n-aveți; din momentul în care escorta de blindate vă lasă, rămîneți singuri. Absolut singuri. Nimeni n-o să mai poată face ceva pentru voi. De azi în trei zile, un avion de observație va survola, în fiecare dimineață, oaza. Dacă fotografiile luate nu vor prezenta nimic, trimit bombardierele. Treaba asta o să ne coste patru, cinci *Halifax*-uri**, vreo treizeci de aviatori și nemții vor fi preveniți... cam asta-i totul!

Priwitt se ridică, imitat de Rockaway.

– Plecarea, mîine dimineață la șase. În noaptea asta, apel suplimentar. Bineînțeles, oamenii dumitale nu vor mai avea nici un contact cu unitățile vecine.

– Din punctul ăsta de vedere, nici un pericol, ironiză, lugubru, Rockaway. Unitățile vecine nici măcar n-o să bage de seamă că *Monkey* a încetat să mai existe.

---

* Royal Air Force: Aviația militară (N.T.).

** Bombardiere grele britanice (N.T.).

– Bun. Știu că vei reuși. Crede-mă, dacă aș mai fi un tînăr aspirant, aș cere o asemenea misiune. Dar cei de la Cairo socot că-s prea bătrîn ca să mai bat deșertul.

– Și nu s-a găsit nimeni care să socoată că oamenii mei sînt prea tineri ca să moară?

– Noroc și baftă, îi mai ură Priwitt, prefăcîndu-se că n-a auzit.

Strîngerea de mînă fu grăbită, escamotată, aproape stînjenită. Rockaway făcu la stînga-mprejur, îndesînd în buzunar documentele. Ajuns în capul scării se răsuci pe călcîie, întîlnind exact în aceeași clipă privirea întristată a șefului său.

– Las douăzeci și doi de oameni la pluton. Nu vor nimic altceva decît să lupte. Trimiteți-i îndărăt la unitățile lor. Maiorul Trembley n-o să obțină nimic de la ei. Desființați *Monkey*!

O clipă, privirea lui Priwitt păru că se înșurubează în pupilele locotenentului. Apoi, colonelul dădu ușor din cap în semn că e de acord.

CAPITOLUL VI

În noaptea aceea, Rockaway nu-și putu găsi somnul. Trembley se instalase, fără ceremonie, în cortul P.C.-ului. Cînd se întorsese de la Farafra, locotenentul îl găsise cufundat într-un somn greu și atunci se decisese să umble, de unul singur, printre dune.

Dar deșertul scăldat în lumina lunii nu-i putuse comunica pacea sa. Glasul lui Priwitt îl obseda: "Te întorci imediat la pluton". Pentru ce acest "imediat" dacă nu ca să-l împiedice s-o mai vadă, pentru ultima oară, pe Helen?

Și doar era aici, aproape, la două ceasuri de mers cu mașina. N-o s-o mai vadă nici măcar pentru un minut. Ea și numai ea ar fi putut înțelege spaima care-l stăpînea în această noapte de priveghi. Priwitt însă nu dormea, Priwitt se gîndea la toate, Priwitt știa totul...

Pe la miezul nopții își spuse că va face chiar el contraapelul; Sharp va avea destule pe cap a doua zi.

Corturile trupei erau cufundate în întuneric. Culcați în cele mai diverse poziții, oamenii dormeau, habar neavînd ce îi așteaptă.

Nu lipsea nimeni. În fond, lesne de înțeles. Cel mai apropiat cantonament se găsea la zece kilometri și cei de la *Monkey* nu întreținеau nici un fel de relații cu unitățile vecine.

Rînd pe rînd, fasciculul lanternei îi lumină pe toți și Rockaway se surprinse gîndindu-se că peste cîteva zile o altă lanternă va lumina, poate, aceleași corpuri nemișcate. Ținută însă de o mînă nemțească.

Tweeny nu dormea şi raza lanternei îl făcu să întoarcă faţa. Detaşîndu-se pe fondul kaki al păturii, buclele blonde ale tînărului ostaş formau un soi de aureolă.

– Nu dormi, Tweeny?

– Nu, domnule locotenent. În noaptea asta nu-mi găsesc somnul. Pesemne, din pricina căldurii.

– Nici acum n-ai primit scrisoarea?

Tweeny lăsă ochii în jos şi clătină capul în semn de negare.

– Ştii, în ceea ce priveşte cererea ta de mutare...

– Lăsaţi-o moartă. Acum e o unitate bună. Prefer să rămîn aici... Păstraţi comanda, nu?

Rockaway se gîndi la Trembley.

– Da, făcu el, firesţe.

– Nu ştiu cum să vă zic, da, mi-e bine la *Monkey*. Am impresia că... că vom face treabă bună pe front, că, adică, n-o să fim inutili. De cînd sînt în armată, e prima oară că simt aşa ceva.

– Se prea poate... Ia spune-mi, ce-i cu condamnarea aia a ta?

Tweeny îşi muşcă buzele şi se aşează cuprinzîndu-şi genunchii cu braţele.

– O tîmpenie... o simplă tîmpenie dintr-acelea care se fac cu miile într-o singură zi.

Ostaşul ezită, apoi aruncă o scurtă privire lui Rockaway. Acesta sta nemişcat aşteptînd urmarea.

– O fată. Amîndoi studenţi. Amîndoi, şaptesprezece ani. Părinţii ei erau bancheri. Ai mei, muncitori...

– Şi, firesţe, nici nu voiau să audă de căsătorie?

– Firesţe. Gîndiţi-vă şi dumneavoastră: un mîrlan mîncînd din argintăria lor ! Susan şi cu mine am hotărît să aşteptăm majoratul.

Tweeny îşi muşcă iar buzele. Rockaway îi respectă tăcerea; se aşează lîngă el.

– Ni s-a născut un copil. Am avut un fiu, domnule locotenent! Percy. Ne spuneam că-i minunat, că asta va aranja totul. Am părăsit facultatea şi mi-am luat o slujbă.

– Şi după aia?

– Inculpare pentru corupţie de minoră, condamnare, închisoare corecţională, încorporare înainte de termen. Oho! Tăticul avea laba lungă! S-a priceput să aranjeze lucrurile!

– Nu-ţi mai scrie?

– De şase luni, nu. Aş fi preferat orice, o ruptură, ameninţări, insulte, numai nu tăcerea asta... Părinţii ei locuiesc la Coventry. Coventry-ul e bombardat, nu-i aşa?

– Da, se pare că da.

– Dumneavoastră aveţi barem noroc, domnule locotenent. Soţia vă e aici. Puteţi s-o vedeţi, puteţi să-i vorbiţi...

– Da, făcu enigmatic Rockaway, am acest noroc... Noapte bună, Tweeny.

*

– Wellesley?

– Prezent!

– Lonsdale?

– Prezent!

– Îmbarcarea! Restul, înapoi în cantonament!

Era glasul lui Sharp care bubuia în mijlocul curţii. Tot acolo se aflau şi cele două *Bren-carrier* cu blindajul proaspăt vopsit în culori de camuflaj.

În afara alimentelor, a apei şi a tuturor acelor obiecte heteroclite, pe care o trupă aflată în deplasare le cară după sine, în bena fiecăruia din vehicule se găsea, bine fixate, patru butoaie de benzină a cîte două sute de litri. În deşert, consumul de carburant devenea de-a dreptul înspăimîntător. Era chiar una din principalele caracteristici ale acestui război mecanizat.

Oamenii se plasaseră în spatele mașinilor. Pînă una, alta, nici unul dintre ei nu reacționase în vreun fel. Urcară, căutînd să descopere un loc liber printre bagajele îngrămădite pe banchete.

– Ia te uită, avem *Sten*-uri noi! se miră York, un flăcău scundac din Devonshire.

Fu unicul comentariu. Lateralele rabatabile ale *Bren*-urilor fură ridicate, Rockaway urcă în cabină și convoiul se puse imediat în mișcare, cu motoarele ambalate din plin.

Instinctiv, ostașii se apucaseră să inventarieze materialul aflat sub ochii lor.

– Ohoho! șuieră unul din ei. Cu ce avem aici mergem cu siguranță pîn' la Berlin!

În colțul său, Morton bombănea:

– Nu-i drept! De ce să fim mereu aceiași, cînd e vorba de tăvăleală! Am fost și ultima dată! Să mai meargă și alții la luat pe coajă! Pe cinstea mea, ăsta ne vrea pielea!

– Păi, și eu am fost! exclamă un ostaș pe nume Coleman. Ar fi putu alege dintre ceilalți. Pînă și șoferii sînt tot ăia.

– Oh, nu-ți fă tu griji pentru ei! Treaba lor e volanul. Ca la autobuze. Cum se încinge daravela, stop băieți și înapoi în viteză. Nici n-apucă să vadă bine focul de artificii. Și, totuși, e ceva care nu-mi dă pace: de ce ne-a ales Rocky tot pe noi?

Cîțiva dintre cei care în ciuda hopurilor moțăiau, înălțară, intrigați, capetele.

– Mie bidoanele astea îmi dau de gîndit: opt sute de litri!

Morton aruncă o privire la frînghiile cu care erau legate butoaiele.

– Sută-n sută că iar am tras, cu Rocky ăsta, lozul ăl mare!

Acum soarele ardea din plin. Reverberația făcea să scînteieze nisipul. Oamenii tăceau, răbdînd cu stoicism căldura. *Bren*-urile duduiau puternic, înghițind kilometru după kilometru. Uneori, prin fața ochilor defila cîte un bivuac sau cîte o baterie de artilerie. Convoiul se îndrepta spre sud, urmînd linia frontului, paralel cu pozițiile de luptă.

În cabina mașinii domnea o căldură de etuvă. Travis își scosese bluza și nădușeala șiroia pe enormii săi pectorali. Rockaway dormita. Se lăsase voit cuprins de o posacă indiferență; unica lui preocupare era acum să nu se gîndească la nimic. Doar mîinile uriașe ale lui Travis se mai agitau din cînd în cînd ca să schimbe vitezele, ori să zvînte pîrîiașele de sudoare.

În celălalt vehicul, Sharp și oamenii săi, ghemuiți în cele mai diverse poziții, sfîrșiseră prin a adormi la rîndul lor, striviți de lumină și căldură.

Convoiul se opri ca să alimenteze lîngă un tanc rămas în pană. Echipajul dormea între șenile, singurul loc unde putuse găsi puțină umbră. Unul nu mișca.

Către ora unu, un minuscul pîlc de palmieri întrerupse linia dreaptă a orizontului.

– Iată Dakhla, domn' locotenent!

Rockaway se scutură ca dintr-un coșmar și trecu o mînă jilavă peste obrazul transpirat. Primul său gest fu să consulte cronometrul.

– Ești sigur?

– Absolut. Am fost pe aici în '*41*. Ba chiar m-au și mitraliat ăia de la **Luftwaffe**.

Rockaway contemplă vegetația săracă în care se pierdea banda îngustă a pistei. Oftă.

– Mare tîmpenie să te războiești într-un ținut ca ăsta, unde nu-i nimic!

– Nu cumva am ajuns înainte de ora prevăzută?

– Nu, Travis, n-am "ajuns" şi mai e mult pînă atunci!

– Da, unde mergem?

– Departe, foarte departe. Într-un loc pe care nimeni nu-l cunoaşte şi nici nu-l va cunoaşte vreodată, dar pe care a dat dracul şi l-a reperat un general pe o hartă!

Travis trase cu coada ochiului la ofiţerul de alături, dar acesta consulta nişte note întinse pe genunchi şi, în mod evident, nu ţinea să mai spună ceva. Nu-i rămase decît să se concentreze asupra volanului.

Măcinat de sutele de şenile şi roţi, nisipul se prefăcuse într-o pulbere impalpabilă, învîrtejindu-se în urma celor două maşini. Ca să nu fie complet orbit, Sharp lăsase între ele şi *Bren*-ul din faţă o distanţă de vreo opt sute de metri. În bena, doi oameni erau deja bolnavi. Ştia de lucrul acesta, dar nu îndrăznea să oprească de teamă să nu-l piardă pe Rockaway din ochi.

Două companii aflate la odihnă îşi întindeau corturile printre palmierii oazei. Spre disperarea tuturor, convoiul îşi urmă drumul fără ca măcar să încetinească.

Dreaptă şi vizibilă pînă atunci, pista dispăru într-o întindere acoperită cu grohotiş, în care urmele se pierdeau. Grămezi de pietre, dispuse aproximativ rectiliniu, indicau direcţia. *Bren*-urile prinseră să trepideze şi mai vîrtos, săltînd peste asperităţile solului. Ca să neutralizeze vibraţiile, ambii şoferi accelerară instinctiv.

Rockaway îşi împături hărţile şi notiţele. Imposibil de urmărit ceva cu zgîlţîiturile astea. Literele jucau, devenind duble.

"Peste două ceasuri ar trebui să tăiem din nou pista care merge la Oued Serir, îşi spunea el, parcurgînd cu o privire descurajată imensitatea pustie a platoului. Trebuie s-o reîntîlnim. După aceea, tot restul va fi un fleac... Cel puţin pînă mîine dimineaţă."

– Ai mai trecut pe aici, Travis? îşi încheie el cu glas tare gîndurile.

– Da, dar era noapte. O patrulă... Lucrurile s-au terminat însă prost.

– Ce s-a întîmplat?

– Ştiţi, era pe vremea cînd ai noştri formaseră primele plutoane de cercetare: două camioane şi o mitralieră *Vickers*.

– Da, şi?

– Am dat peste un camion de-al nemţilor. Unul singur, dar care ne aştepta pe creasta unei dune. Din prima rafală, au şi imobilizat una din maşini. Apoi s-au pus s-o toace. Vă daţi seama, de la cincizeci de metri cam ce se poate face cu o *Spandau**! Eu am izbutit s-o fac la stînga-mprejur...

Şoferul se întrerupse la mijlocul frazei, de parcă ar fi retrăit acea clipă. Rockaway îi respectă tăcerea. Avea impresia că pătrunde într-un univers straniu. Această goană, cu toată viteza spre sud îl fascina.

Posibil ca Priwitt să fi avut, totuşi, o idee de geniu expediind patrula atît de departe de ei. Comandoul plonja în deşert aşa cum un submarin plonjează pe sub o plasă împotriva torpilelor, ca să reapară apoi departe, dincolo de limitele păzite, exact la doi paşi de ţintă.

Din nefericire însă, odată cu obiectivul trebuia să dispară şi submarinul. O minte rece, calculată, prevăzuse acest lucru: "pentru că nu exista altă soluţie"...

– Pista!

Fu un singur strigăt; oamenii o văzuseră cu toţii deodată. O linie abia perceptibilă care tăia în diagonală deşertul, pierzîndu-se înspre sud-vest.

---

* Mitralieră germană; denumirea îi vine de la suburbia berlineză Spandau unde era fabricată (N.T.).

Dus de viteză, Travis fu obligat să vireze extrem de scurt ca să se poată înscrie pe marcajul făcut din grămăjoare de pietre. Cu un ochi urmărea prin retrovizor mașina lui Sharp care vira în același timp cu el.

– Încep să mă ramolesc! rîse el ușurat. În douăzeci de minute am ajuns. Mărturisesc că mi-a trecut os prin os!

Rockaway oftă. Se gîndea la oamenii care de cînd se crăpase de ziuă îndurau nisipul, vîntul și soarele; voia însă ca, încă de la început, să beneficieze de un avans, știind din experiență că tocmai lucrurile prea bine organizate sînt cele care nu reușesc.

În dreapta, apăru delicata dantelărie a unei faleze; erau primele contraforturi ale Tibestiului. La vreo douăzeci de kilometri mai în față, un minuscul pîlc de acacii, ultimele vestigii ale unei vegetații agonizante înălțau spre cer spinii lor veninoși.

Rockaway cercetă fără succes pîlcul de copaci. Obrazul i se crispă ușor.

– Să-mi taie capul dacă-s acolo!

Travis rînji.

– V-ați ars! Ia uitați-vă în dreapta, la botul *Grant*-ului... Fiți atent că-și întoarce turela!

Rockaway reperă țeava lungă a tunului, apoi și tancul ascuns după o mică ridicătură de teren.

– Trag nădejde că-s ei! șușoti Travis, înghițindu-și cu greu saliva. Halal surpriză, dacă dăm peste Fritz!

Cei doi tăcură, ușor îngrijorați, și nu le veni inima la loc decît în momentul în care Travis începu să reducă gazul. Silueta caracteristică a tancului *Grant*, cu botul său teșit și turela excesiv de înaltă, apăru brusc de sub plasa de camuflaj. Văzută de aproape, plasa nu mai ascundea nimic. În afara tancului mai erau două mici automobile blindate *Ferret* și o șeniletă-cisternă, staționate mai încolo, în sfert de cerc, cu fața spre apus.

Într-un ultim muget, *Bren-carrier*-ul stopă împroșcînd de sub șenile o jerbă de pietre.

– Uf! gemu Travis, ștergîndu-și fruntea. Ne-am îmbogățit cu patru sute treizeci de kilometri. Drăguț, nu?... Nu mai e strop de benzină în rezervor. Încă zece kilometri și ar fi trebuit să alimentăm în plin deșert.

Rockaway nu-l auzi însă. Sărise afară din mașină; anchilozat după opt ore de mers neîntrerupt, genunchii cedară sub greutatea corpului și ofițerul se trezi pe jos, în hohotele de rîs ale tanchiștilor.

Unul dintre ei se apropie. Avea pe el un șort jegos și o cămașă kaki, de care mai era agățat microfonul detașabil al tancului.

– Bun venit la *20th. Royal Armoured Squadron**. Eu sînt căpitanul Honney.

– Bucuros de întîlnire. Încă puțin și-mi dădeam duhul!

Celălalt mai-mai să se înece de rîs.

– D-apăi noi! Ne-au trebuit trei zile ca să ajungem pînă aici. Din suta în suta de mile făceam plinul... Nu știu dacă realizezi ce înseamnă să alimentezi un *Grant* folosind canistre de cîte douăzeci de litri. Oamenii mei au acum cei mai formidabili bicepși din tot escadronul!

– Ați spus trei zile?

– Amice dragă, un tanc nu-i o mașină de curse!

Și izbucnind iarăși în rîs, căpitanul îl trase pe Rockaway spre un cort instalat în fundul unei mici excavații.

– Probabil că ți-e sete, locotenente... Hai încoace. Cred că aseară am uitat un vechi bidonaș de whisky într-unul din rastelele pentru obuze ale tancului.

– Unde vreți să-mi plasez oamenii?

– Nu ducem lipsă de loc!

---

* Escadronul 20 de blindate al Armatei regale; ca și francezii, englezii au conservat, la trupele moto-mecanizate, unele denumiri aparținînd vechii cavalerii (N.T.).

– Vreau să zic, care e punctul slab al dispozitivului dumneavoastră?

– Călcîiul.

– Cum?

– Așa bine, explică căpitanul continuînd să rîdă. Din pricina scorpionilor. Strivim la ei de dimineață pînă seara. Mă întreb, ce dracu or fi halind ei în pustietatea asta blestemată!

Rockaway făcu un semn lui Sharp să debarce trupa și să instaleze bivuacul. Oamenii săriră jos, agățîndu-se cu mîinile de plăcile laterale ale benelor. Unii făcură primii pași clătinîndu-se. Alții se lăsară să cadă de îndată ce atinseră pămîntul. În sfîrșit, mai fură și dintr-aceia care se apucară să-și scuture echipamentul, făcînd să curgă din uniforme adevărate pîraie de nisip.

Cu toții însă păstrau un mutism neliniștitor.

*

Era încă noapte, cînd Sharp trecu printre corturi ca să-i scoale pe oameni.

...Travis și Larry făceau plinul. Tanchiștii se agitau în jurul capotelor blindate ale *Ferret*-urilor. Nici un motor nu fusese încă pornit.

Un vînt rece șuiera peste platou.

Rockaway supraveghea preparativele. Călduroasa prietenie a căpitanului Honney îi făcuse bine. Nu se mai simțea singur; dimpotrivă, avea impresia că întreaga armată aștepta sacrificiul celor șaisprezece, ca să se pună în mișcare. Vedea parcă aevea cum regimente britanice izolează și distrug unitățile germane, pironite pe loc de brusca mutenie a posturilor lor de radio.

Firește, n-avea cum să știe că Priwitt avusese o lungă discuție cu Honney și că vorbele de prietenie și îmbărbătare, spuse de către acesta în seara precedentă, aparțineau, de fapt, colonelului.

Silueta lui Sharp se detașă, neagră, pe fondul cenușiu al cerului.

– Cum e, Sharp? Gata de plecare?

– În zece minute, domnule locotenent.

– Ce zic oamenii după spiciul meu de aseară?

– Sînt ca și mine; încă n-au realizat prea bine despre ce-i vorba.

– Cum au reacționat la cele spuse?

– Mai degrabă prost. Exceptînd unul singur: Tweeny.

– Tweeny?... Ah, da, desigur. Și ceilalți?

– Unii își zic că poate au baftă să termine războiul într-un *Stalag** și că-n felul ăsta scapă mai ieftin.

– Da, am priceput. Și altceva?

– Mai sînt cîțiva care socot că i-ați înșelat. Cap de listă: Morton.

– Bine-nțeles! Mă temeam de o revoltă. Stupid, nu-i așa?

– Aseară erau completamente sfîrșiți. Și, oricum, e prea tîrziu. *M for Mike* nu mai există!

– Dar dumneata, ce gîndești?

Sergentul oftă adînc înainte de a răspunde.

– Porcăria asta de război e încă departe de sfîrșit. După Africa o să fie altceva. Eu sînt subofițer de carieră, domnule locotenent. Pentru mine, să cad prizonier înseamnă să abandonez o întreagă viață. Cine-și mai aduce aminte de un subofițer, mai ales cînd acesta e undeva după gratii? Nu mai apuc eu avansare! Din deșert nu evadează nimeni!

– Exact, Sharp. Dar nu uita că prea puțini din cei care actualmente sînt pe front vor cunoaște sfîrșitul acestei campanii. Așa cum spuneai și dumneata, vor mai fi multe în-

* Prescurtare din Stammlager. În limba germană înseamnă lagăr pentru prizonierii de război (N.T.).

căierări, multe atacuri, multe măceluri. Poate că pentru noi există totuși o mică, mică șansă.

– Asta o ziceți dumneavoastră, domnule locotenent...

– Bun. Supraveghează îmbarcarea!

Sharp făcu la stînga-mprejur, lăsîndu-l pe Rockaway cu gîndurile sale.

Cele două autoblindate demarară unul după altul, trezind ecoul. Virară sincronizat și dispărură în noapte. Flăcările de la țevile lor de eșapament mai dăinuiră cîteva clipe, apoi fură înghițite și ele de întuneric.

– Frumoase mașinuțe, ce zici?

Rockaway dădu din cap. Honney apăruse lîngă el, cu casca de piele pe cap, gata de plecare.

– Ai dormit bine, locotenente?

Rockaway dădu din nou din cap, uitîndu-se cum ultimii din oamenii săi se ajutau să urce în *Bren*-uri.

– Perfect! Înaintea unei acțiuni e întotdeauna bine să n-ai nimic în minte. Asta te împiedică să faci tîmpenii!

– Autoblindatele au și plecat?

– Da. Vor transmite din zece-n zece minute. *Grant*-ul rămîne pe recepție continuă. Cercetarea se va executa pe o adîncime de două mile și pe un front de o mie de yarzi*. Dinspre partea asta, nici o grijă.

– Ideea să ocolim frontul nemțesc e grozavă, iar sectorul e sigur. Cel mai apropiat Fritz e la vreo sută de mile de aici!

– Sînteți foarte categoric.

– Ieri seară R.A.F. a scotocit întreaga zonă.

– Superb! Văd că nu s-a neglijat nimic...

Motorul *Grant*-ului bubui scuipînd o lungă trîmbă de fum cenușiu.

* Unitate de măsură engleză echivalînd cu 0,914 m (N.T.).

– Cinci fix, constată Rockaway. Mai dihai ca un cronometru!

– Pe curînd, locotenente!

Honney se cățără în turelă exact în momentul în care Travis acționa starterul *Bren*-ului. Tancul se urni, la început parcă prudent, apoi acceleră, lepădînd de pe el arbuștii uscați care-i serviseră de camuflaj.

Morton dîrdîia de frig. Dormise prost și nu găsise loc liber decît pe un butoi cu benzină, ceea ce în perspectiva etapei de marș, nu prevestea nimic plăcut. Vru să-l ia pe Tweeny martor al nefericirii sale, dar acesta adormise rezemat de raniță și înfășurat în pătură.

Demarajul *Bren*-ului fu cît p-aci să-l proiecteze peste bord, drept care izbucni imediat în imprecații:

– Ce mișto ne-a avut pe toți eroul ăsta de Rocky cu raidul lui! Știam eu că vor să se descotorosească de noi! Totul nu era decît o fentă! Fățărnicia stabilor!

Se întrerupse o clipă ca să judece efectul spuselor sale asupra auditoriului. Dar, de cînd cunoșteau țelul misiunii lor, oamenii nu mai vorbeau, preferînd să rămînă cu propriile lor gînduri.

– M-ați părăsit! continuă Morton, scos cu desăvîrșire din fire. Chicoteați cu toții cînd era să-mi dau duhul pe pistă! Acu, poftim, uite unde am ajuns!

– Ei și! mîrîi un glas întărîtat. Parcă n-am fi laolaltă în aceeași budă!

– La mine nu ține figura!

– Atunci n-ai decît să cobori, răspunse aceeași voce. Ai făcut odată o sută de kilometri, ai să fii în stare acu, să mai faci trei sute!

Morton ridică din umeri. Vru să răspundă, apoi preferă să tacă de teamă să nu-i scape prea multe.

"Îl urăsc pe ofițerul ăsta, continuă el în gînd. Îl urăsc cu atît mai mult, cu cît e un tip dintr-o bucată. M-a făcut odată K.O., dar las, că-mi vine și mie rîndul! O să afle el într-o zi cine-i Morton și pentru ce-am fost condamnat..."

Convoiul își urma acum drumul în lumina timidă a zorilor. Cele două autoblindate păreau că escaladează linia monotonă a orizontului. Apoi venea tancul, strivind sub șenile blocurile de laterită. În urma lui, și ușor pe dreapta, mergea cisterna, avînd în spatele ei cele două *Bren*-uri care rulau unul lîngă altul.

Viteza era menținută la treizeci pe oră; pietrișul roșu defila pe sub ochi, mereu același.

Soarele răsări brusc și dintr-o dată totul fu scăldat în lumină. În bene, oamenii încetară să mai dîrdîie.

Acum patrula evolua printre dune și fără voie Rockaway se gîndi la un convoi în largul mării. Iluzia era, dealtminteri, perfectă: fiecare vehicul plonja între valurile de nisip, se înălța pe o creastă și în secunda următoare dispărea din nou. Înaintau greoi, menținînd o viteză egală și același unghi de marș. Vîntul se potolise și nisipul se lăsa în nori compacți în urma tancului.

– Larry a feștelit-o!

Vocea lui Travis îl smulse pe Rockaway din somnolență. Deschise portiera și se aplecă înafară.

Bren-ul derapase, săpînd un șanț adînc și îngropîndu-se în nisipul pulverulent pînă la saboți.

– Oprește!

– Imposibil. Sînt nisipuri mișcătoare. Dacă opresc, nu mai plec.

– Hai după șenileta! O să-l scoată la remorcă.

Travis acceleră ca să coboare duna și bägă reductorul ca s-o urce pe următoarea. Timp de o secundă, domină deșertul.

– Inutil, vine singură.

Șoferul șeniletei observase și el *Bren*-ul împotmolit și vira pe loc. Mugind, vehiculul trecu pe lîngă ei.

– Dacă începe așa... murmură, sumbru, Rockaway. Ai mai fost vreodată pe aici?

– Da... încă două ore de mers și o să vedeți camionul. Sau, mă rog, ce a mai rămas din el.

- Deci, pătrundem în liniile germane.

Scrîșnetele unui diferențial maltratat îi făcură pe cei doi să întoarcă, simultan, capetele. Șenileta se întorcea cu toată viteza, urmată de *Bren* care trudea, să recupereze din întîrziere.

Rockaway coborî fereastra, ca să primească un pic de aer. Vîntul era deja fierbinte.

Cam după vreun ceas, la orizont apărură două puncte negre, așezate pe nisip ca două broaște țestoase adormite.

– Se-ntorc autoblindatele! rînji, sinistru, Travis. Balul de-abia acu' începe!

Cu o mișcare solemnă, tancul pivotă în jurul său.

Escorta atinsese limita autonomiei. Acum făcea la stînga-mprejur, grăbită să revină la bază. Din acest moment, *Monkey* avea să rămînă singur.

Din turela deschisă a tancului, Honney agită mîna în chip de bun-rămas. Pentru el, gestul acesta însemna: noroc! Pentru Rockaway: de acum, mai ieșiți și singuri din rahat!

Răspunse la salut și privi lung în urma tancului care se îndepărta. Învolburînd nisipul crestelor, trecură apoi și cele două autoblindate, după care nu mai rămase decît deșertul imens, pustiu și Rockaway simți și mai dureros copleșitoarea senzație a izolării.

Umbra *Bren*-urilor se diminua din ce în ce. Oamenii scrutau cerul și orizontul, conștienți că sînt o pradă lesnicioasă pentru primul avion ieșit în cale: o rafală în motor, o șenilă ruptă, un glonte în bidoanele cu apă potabilă și lenta agonie ar fi început: tîrîtul inutil prin nisip, setea și, la sfîrșit, nebunia.

Rockaway se gîndea și el la același lucru, cu atît mai mult, cu cît știa exact unde se află: la trei sute de kilometri de liniile engleze.

Era ceasul unu, cînd carcasa ciuruită de gloanțe a unui vehicul apăru, pe jumătate îngropată în nisip.

– Camionul, murmură Travis.

– Oprește aici!

Șoferul frînă ușurel ca să reducă viteza fără ca șenilele să sape șanț. Mașina se opri într-o văioagă, urmată la cîteva clipe și de cealaltă.

– Debarcați! ordonă Rockaway. Doi pîndari pe creastă! Lonsdale! Olson!

Resemnați, cei doi se lăsară să cadă pe nisipul încins, după care urcară sfărîmicioasa pantă. Ajunși sub creastă se lungiră, făcînd cu mîna în nisip o ușoară adîncitură în care-și așezară *Sten*-urile.

Travis se apropiase de camionul incendiat. Pivotul mitralierei amenința, inutil, cerul. Urme de gloanțe brăzdau, în toate sensurile, tăblăria smulsă. Cauciucurile explodaseră, apoi se topiseră în foc.

– Acolo vă așteptau nemții? întrebă Rockaway, arătînd cu degetul creasta dunei.

– Acolo, cu afurisita lor mitralieră pusă în baterie. Vă dați seama, avuseseră timp berechet să se pregătească: noi rulam cu douăzeci la oră. Camionul meu venea în

spate. Am pornit imediat în marșarier. Oamenii nici n-au apucat să sară, că totul se și sfîrșise.

– Cîți erau?

– Trei. Șoferul, comandantul de bord și mitraliorul. I-au înmormîntat nemții.

– De unde știi?

– Ne-am uitat cu binoclul. Vedeți, acolo sînt.

Rockaway aruncă o privire spre locul indicat. Nu se vedea nimic. Nici cea mai mică ondulație, nici cel mai mic semn. Vîntul nivelase totul ca și cum ar fi vrut ca victimele nebuniei omenești să fie pentru totdeauna uitate. Crucile sfîrșiseră prin a cădea, apoi, treptat, treptat, nisipul le înghițise.

Ofițerul simți cum i se strînge beregata.

– Să sfîrșești în modul acesta, murmură el cu privirea fixă. Nu vreau să sfîrșesc așa, uitat de toți.

Travis nu auzi decît sfîrșitul frazei.

– Să știți că nu greșiți; eram trei în camionul din spate: căpitanul, Bob, mitraliorul, și cu mine. Bob s-a curățat ceva mai tîrziu. Căpitanul mi-a jurat că va veni să recupereze corpurile. N-a făcut-o însă niciodată... (Glasul său coborî cu un ton.) Acum sînt singurul care mai știe că niște camarazi de-ai mei zac aici. Dar mă îndoiesc că voi putea reveni vreodată pe locurile astea. Mai ales după o asemenea misiune.

Rockaway privi cîteva clipe mormintele anonime, încleștă fălcile, întoarse capul.

Oamenii se grămădiseră, tăcuți. Îi împrăștie, pe fiecare la treaba lui.

– Halal loc de făcut haltă! bombănea Morton. Da' ce le pasă ștabilor!

Mereu tăcuți, ostașii se buluceau acum în umbra mașinilor. Unii desfăceau cutiile cu conserve. Cu o seară înainte li se distribuiseră pistoalele-mitralieră, de care nu se mai despărțeau, dovadă că de cînd se știau în zonă inamică tensiunea crescuse.

Travis făcea plinul, trăgînd benzina din butoi cu ajutorul unui lung furtun de cauciuc.

– Hashley, ce faci acolo? urlă deodată Sharp.

Cel strigat scormonea cu călcîiul nisipul, aproximativ pe locul unde fuseseră îngropate cadavrele.

– Mitraliera, sergent, am găsit mitraliera!

Travis încetă, fulgerător, orice mișcare. Privirea sa se încrucișă cu a lui Rockaway.

– Cum... să n-o fi luat-o nemții? bîngui el.

Explozia îi rostogoli pe toți la pămînt.

O jerbă înaltă de nisip țîșni, învîrtejindu-se, spre soare. Corpul sfîrtecat al ostașului, căzu, zece metri mai încolo.

Rockaway se ridică și fugi pînă la el. Nu mai era nimic de făcut. Grenada explodase literalmente sub el. Alături, patul sfărîmat al mitralierei se înfipsese în nisip.

Locotenentul închise ochii mortului.

– Sharp! strigă el. Înfășurați-l în foaia lui de cort. Alege șase băieți pentru garda de onoare!

– Am înțeles, domnule locotenent!

– Ticăloșii! scrîșni Travis al cărui obraz se schimonosise. Știau că vom reveni...

CAPITOLUL VII

– Contact!

În picioare pe scara mașinii, Sharp agită brațul. Rockaway trînti portiera, Travis ambreiă și greul *Bren-carrier* se puse în mișcare.

Cerul era spuzit de stele, dar absența lunii făcea ca obscuritatea să fie aproape totală.

Cu toate luminile stinse, cele două vehicule își croiau drum, urcînd și coborînd, într-o lentă legănare, dună după dună. Orizontul se limita la creasta următoare, apoi la un hău negru, după care venea o nouă creastă, întru totul asemănătoare celei precedente.

Rockaway ar fi vrut să consulte harta; de cînd plecaseră, harta devenise o adevărată obsesie pentru el. Cunoștea pe dinafară toate detaliile, dar, din oră-n oră, marca mișcarea comandoului, bazîndu-se pe ceasul de kilometraj și pe datele busolei. Uneori, modifica ușor unghiul de marș. În asemenea cazuri, Travis schimba cu cîteva grade direcția de mers și continua să cupleze și să decupleze levierul reductorului, după cum urca sau cobora...

Odată cu apariția nisipului, consumul de benzină se dovedi înspăimîntător. E drept, nu depășea aprecierile lui Priwitt, dar Travis, cu bogata sa experiență, menținea un ochi vigilent pe indicatorul de nivel.

De cînd cu moartea lui Hashley, Rockaway se simțea încordat, neliniștit. Nu izbutea să scape de o anumită apăsare, greu de definit, și de care evita cu grijă să-i vorbească lui Sharp. La fel ca și ostașii, sergentul accepta cu greu

ideea acestui drum fără întoarcere; Rockaway hotărîse deci să-l lase într-ale lui. Ceea ce îl nedumerea, însă, era faptul că nici unul din ostaşi nu-i pusese vreo întrebare, cu toate că nu cunoşteau nici obiectivul, nici data şi nici măcar rolul pe care fiecare avea să-l joace.

Priwitt ordonase să-i lase în ignoranţa cea mai completă pînă în ajunul acţiunii. Aceasta în eventualitatea unei capturi, oricînd posibile. Hotărîre înţeleaptă, dar uite că deşertul rămînea mai departe gol şi de cînd se crăpase de ziuă oamenii îşi toceau de pomană privirile.

Către zece seara, unul din *Bren*-uri se împotmoli şi fu nevoie de eforturile conjugate ale ambelor grupe ca să fie scos din nisipul moale. Îngheţaţi, oamenii trudeau fără o vorbă. Stigmatele oboselii începeau să-şi facă apariţia, subţiind feţele, încercănînd ochii.

La vreo douăzeci de minute de la oprirea forţată, lovituri repetate de pumn făcură să răsune cabina *Bren*-ului din faţă. Travis blocă frînele, în timp ce Rockaway se catapultă literalmente afară. Căzu pe nisip, însă fu imediat în picioare. Oamenii se ridicaseră de pe locuri, gata să sară.

– Mi s-a părut că văd ceva, domn' locotenent, răsună o voce grăbită. Ceva care fugea pe nisip.

– Unde?

Umbra făcu un gest desemnînd întunericul.

– Acolo, în dreapta.

Rockaway nu văzu nimic.

– Are vedenii, de frică! aruncă unul din ostaşi, reaşezîndu-se.

– Ăla care ai văzut, dă-te jos!

Omul sări greoi. Era Cunning, un flăcău pus veşnic pe şotii.

Rockaway îl recunoscu abia cînd faţa acestuia fu la treizeci de centimetri de a sa.

– Arată-mi unde!

Noaptea îi înghiţi pe amîndoi.

Bren-carrier-ul lui Sharp sosea făcînd un zgomot ca de tunet. În sfîrşit se opri şi motorul tăcu.

După vreo zece paşi, Cunning stopă.

Nu era nimic, nimic în afara nisipului pe care noaptea îl făcea să pară siniliu.

– Ei bine?

– Ciudat... Mi s-a părut că... Zău, dom'le locotenent...

– Bine, dar unde?

Cunning dădu din umeri.

– Uitaţi, aici!

Glasul ostaşului căpătase, brusc, o asemenea vibraţie, că Rockaway simţi cum inima îi zvîcneşte.

Un şanţ îngust şi rectiliniu tăia, ca o rană deschisă, coasta dunei.

Mai făcu doi paşi şi descoperi încă unul.

– Urme, făcu el cu voce stinsă, sînt urme de roţi.

Ciuli urechea, dar tăcerea stăruia, densă.

– Nemţi, dom'le locotenent?

– Da, ce-ai vrea să fie, japonezi?

Mînat de reflex, Cunning se lăsă fulgerător pe vine, cu pistolul mitralieră lipit de coapsă şi ţeava îndreptată în sus.

– Înapoi la maşină!

Ostaşul nu se lăsă rugat şi făcu la stînga-mprejur. Rockaway îl înhăţă de gulerul bluzonului.

– Inutil să-i sperii pe ceilalţi. Spune-le că ai văzut urme, că-i vorba cu siguranţă de un camion nemţesc şi cu asta, basta! Fără dramatizări!

Cunning dădu din cap.

Rockaway scoase busola, calculă unghiul de marş al camionului inamic, apoi reveni la *Bren*.

Travis coborîse şi aştepta rezemat de aripă.

– Nemţi. Vino să arunci o privire.

Cît timp merseră prin nisip, Travis nu scoase o vorbă.

– Ce crezi?

Şoferul se strîmbă a neştiinţă şi se apucă să măsoare cu pasul ecartamentul roţilor.

– E un *Stechenwagen*, un vehicul de recunoaştere.

– Blindat?

– Slab.

– Armament?

– Oh, ştiţi şi dumneavoastră că în materie de armament, ei montează orice: de la puşcă-mitralieră pînă la tunuri A.A. jumelate, trecînd prin aruncătoare de mine.

– Da, ştiu. Mă întreb însă, ce dracu pot să facă atît de la sud. Cam de cît timp au trecut?

Travis cercetă mai atent urmele.

– De! Vînt n-a fost. Putea fi şi acu opt zile, dar şi azi după-amiază. Vedeţi, marginile nu-s încă mîncate.

– Îi dăm drumul mai departe!

Rockaway reveni la maşini îngrijorat. Întunericul ar fi trebuit să fie aliatul său. Dar de la apariţia urmelor vedea în el un duşman.

Bren-ul demară cu o smucitură şi reîncepu lenta sa mişcare de pendulă.

– Prost reflex, dom,le locotenent!

– Cum aşa?

– Sărind din maşină, aţi uitat *Sten*-ul.

– Ah, *Sten*-ul... N-avea nici o importanţă; în trei sferturi din cazuri nici măcar n-apuci să te serveşti de el. În ce direcţie mergea *Stechenwagen*-ul?

– Imposibil de spus. Ar fi trebuit să văd un viraj... Dar în deşert, un camion n-are nici un motiv să vireze. Merge şi el ca şi noi, frăţioru'.

– Cu alte cuvinte, la un moment dat a intersectat drumul nostru. Ce plăcere!

– Dacă picăm peste bivuacul lor, se lasă cu bubuială!

– O să ne depaneze Sharp, are suficient spaţiu ca să-i m nevreze pe flanc... Lucrul de care mă tem e că o să ne la e să trecem.

– Şi-n cazul ăsta?

– Şi-n cazul ăsta, mîine de dimineaţă, **Luftwaffe** o să scotocească tot sectorul cu lupa...

Tăcură, fiecare cumpănind diversele ipoteze. Urmele cele proaspete aduceau un element nou în contextul misiunii; un element care nu fusese prevăzut. La aşa ceva, Priwitt nu se mai gîndise.

Fraza lui răsuna şi acum în urechile lui Rockaway: "după aceea veţi fi singuri, absolut singuri şi nimeni nu va mai putea face nimic pentru voi!".

– E două'şpe şi zece, dom'le locotenent. Rezervorul e pe golite. Ar trebui să oprim aici. Locul e aproape drept.

Cufundat în gîndurile sale. Rockaway nu simţise trecerea timpului.

– În regulă. Opreşte!

Cele două *Bren*-uri se imobilizară, unul lîngă altul.

– Sharp!

Subofiţerul se apropie în fugă.

– Aţi observat ceva, domnule locotenent?

– Urme de cauciucuri. Debarcă oamenii. Dacă pot, să doarmă. Interzis fumatul. Plecarea într-o oră.

– Dublez santinelele?

– Inutil. De aici încolo, n-o să ducă lipsă de oboseală. Fac eu de gardă.

*

Cele două butoaie se rostogoliră de-a lungul pantei şi se prăvăliră în groapă. Înarmaţi cu lopeţi, trei soldaţi se apucaseră s-o astupe.

Curînd, butoaiele de două sute de litri dispărură sub nisip. Cu lopata pe umăr, oamenii urcară panta şi se suiră în *Bren*-ul lui Sharp.

Convoiul se puse în mişcare.

Frînt de osteneală, anesteziat de uruitul motorului şi de lenta legănare a vehiculului, Rockaway adormise. Neobosit, Travis veghea, interogînd în van parbrizul obscur. În benă, oamenii dormeau claie peste grămadă, înfăşuraţi în păturile lor aspre, cu capul pe raniţă sau pe burta vreunui camarad.

Cunning era pîndar. Instalat pe un butoi de apă potabilă, cu mîinile încleştate de capota cabinei, flăcăul tremura biciuit de vînt. Ochii îl usturau îngrozitor şi lacrimile curgeau într-una, pe obrajii săi care nu cunoscuseră încă briciul. Avea impresia că acest chin nu va lua niciodată sfîrşit, că va muri aici mumificat de frig. Uneori, ciulea urechea părîndu-i-se că aude mugetul îndepărtat al unui motor. Nu era însă decît *Bren*-ul lui Sharp, care trudea din greu în urma lor.

Lui Cunning îi era frică. Toată lumea ştia că-i fricos; toţi în afară de Rockaway, căruia îi ascunsese cu grijă acest lucru ca să poată rămîne la *Monkey*... Acum îi venea să-şi muşte degetele de ciudă.

Un hop fu cît p-aci să-l azvîrle afară din maşină. Abia apucă să se prindă de tabla bordajului. Următorul îl puse din nou pe picioare. Degetele sale înţepenite de frig zgîriară capota în căutarea unui punct de sprijin. O picătură de sînge se prelinse de sub unghia arătătorului stîng.

Brusc, terenul deveni plat. O întindere de pietriş fără margini, imensă, nesfîrşită. Mugetul celor două motoare crescu, şoferii accelerară pîn-la fund.

Cunning încercă să-şi apere faţa cu mîinile, dar renunţă şi se culcă lîngă ceilalţi: vîntul îl orbea.

"Ei şi, îşi spuse el, oricum nu văd nimic..."

Travis urmărea cu plăcere, dar şi cu teamă, acul vitezometrului, care indica treizeci de mile la oră. O viteză demenţială cînd nu vezi la doi paşi. În stînga sa*, Rockaway începu să se mişte, trezit de schimbarea regimului motorului.

* Englezii circulînd pe stînga, volanul e evident pe dreapta (N.T.).

– Am atins platoul?

– Da, domnule locotenent. Mai avem zece mile.

Travis calculă distanţa după kilometraj şi începu să frîneze progresiv, nedorind cîtuşi de puţin să se înfunde în prima dună întîlnită.

– Atenţie!

Ambii strigaseră în acelaşi timp. Vehiculul abordă duna frontal, pulverizînd creasta şi plonjă de partea cealaltă.

Travis frînă cu motorul şi opri în contra-pantă. Tăie imediat contactul şi se întoarse, interogativ, spre ofiţer.

Era ceasul trei.

Cel de al doilea *Bren* derapă, răscoli nisipul şi se imobiliză. Sharp sărise din mers şi sosea în goană.

– Debarcarea! ordonă Rockaway, deschizînd portiera blindată. Toată lumea în ţinută de luptă, cu armele şi muniţia la ei!

Sergentul înghiţi cu greu. Clipa de care se temuse cel mai mult sosise.

– Spune-le oamenilor să-şi umple bidoanele şi să bea pe săturate. Continuăm marşul pe jos.

Zece minute mai tîrziu, cei şaisprezece erau adunaţi între cele două maşini. Nimeni nu scotea o vorbă; Sharp ordonase tăcere absolută. Băgajul fiecăruia fusese redus la minimum: cîteva pachete cu hrană rece, foarte puţine muniţii şi cîte zece grenade *Cammon* de om. O canistră de douăzeci de litri la doi şi-n plus, două bidoane a cîte doi litri de căciulă. Cu ce aveau, puteau rezista maximum trei zile.

Raniţele cîntăreau opt kilograme; oamenii se antrenaseră să care de trei ori pe atît.

Rockaway strînse scurt mîna lui Travis. Şoferul terminase de făcut plinul şi, grăbit să plece mai repede ca să se folosească de ultimele două ore de întuneric, se şi strecurase la volan.

– Noroc și baftă, dom'le locotenent!

Rockaway încercă să glumească:

– Sincer vorbind, prefer să fiu în locul meu, decît într-al tău. La genul ăsta de vînătoare, două "trei sute trei" nu fac mare scofală!

Travis trecu rapid vîrful limbii peste buzele sale groase.

– Dacă sîntem atacați, am ordin să arunc căruța-n aer. Uitați-vă!

Ostașul se aplecă și-i arătă ofițerului un calup de trotil fixat sub scaunul său! O grenadă Mill's servea drept detonator.

– Hai, drum bun! Poimîine ești acasă, în scutece!

– Nu chiar atît de repede; mai am o mică treabă de făcut.

– Vrei să încurci urmele?

– Nu... să-i recuperez pe cei trei.

Chipul ofițerului se întunecă.

– Dacă ai putea...

– Se-nțelege, dom'le locotenent; Hashley vine cu noi.

Rockaway se desprinse de lîngă mașină a cărei tăblăraie trepida și, din cîțiva pași rapizi, ajunse la ai săi. Cele două *Bren*-uri virară greoi; în cîteva clipe dispărură din ochii tuturor. În tăcerea nopții, zgomotul motoarelor părea monstruos. Nemișcat, comandoul asculta cum descreștea uruitul lor, ca și cum el ar fi fost unica legătură dintre ei și viață.

– Ascultați-mă cu toții! Ne aflăm în prezent la trei sute șaizeci de kilometri în interiorul liniilor germane. Obiectivul nostru se găsește la șaptezeci de kilometri de aici. Ați fost obișnuiți cu marșuri mult mai lungi, într-un teren exact ca acesta. Ne vom deplasa în etape scurte: noaptea și la amiază, adică la orele cînd nu-i umbră. Asta din pricina aviației. Eu voi merge în capul coloanei, Sharp - ca încheietor. Ziua, un cercetaș care se va schimba din oră-n

oră, va face recunoașterea terenului. Începînd din acest moment, beți cît mai puțin. În timpul marșului, tăcere absolută!

Nimeni nu crîcni. Resemnați, oamenii se aliniară în spatele șefului lor. Era singurul care cunoștea direcția; deci, era unica lor punte de salvare.

În ciuda tuturor rapoartelor locotenentului, Priwitt nu acordase nici cea mai mică încredere celor de la *Monkey*. Pur și simplu n-avusese altceva la îndemînă și ca să nu sacrifice douăzeci de ostași, îl condamnase pe cel mai bun ofițer al său. O făcuse însă cu conștiinciozitate, jucînd jocul pînă la capăt și încercînd să pună la dispoziția lui Rockaway maximum de atuuri.

Priwitt văzuse prea multe. Ca toți cei care trăiseră începutul campaniei și cunoscuseră reversurile sîngeroase care succedaseră victoriilor inutile, nu mai credea în nimic. Încerca doar să limiteze pagubele.

Ostașii înaintau greoi în nisipul moale, înfundîndu-se uneori pînă la jumătatea piciorului. Mergeau cu capul plecat, cu spinarea încovoiată sub greutatea armelor și a propriei lor oboseli. Strivit de tălpile groase ale bocancilor, nisipul scotea un sunet moale, catifelat.

Uneori clinchenea o armă. Ostașul îi schimba atunci poziția cu o mișcare mașinală a umărului. Tot mașinal se distanțaseră, astfel încît, o rafală trasă prin surprindere să nu-i poată curăța pe toți.

Dar cine se gîndea să tragă în această liniște mormîntală?

Cînd mijiră zorile, Rockaway decise să continue încă puțin, spre a profita la maximum de semiobscuritate și de răcoare.

Olson fu trimis înainte ca cercetaș.

De cînd plecaseră *Bren*-urile, se simțea parcă mai în voie, mai în siguranță, în tăcerea de planetă moartă din jur.

Apropierea acțiunii îl elibera de toate îndoielile sale, de ranchiunele sale, îl elibera chiar și de Helen.

Cînd ordonă popasul, era aproape vesel.

Fiecare își săpă groapa, întinse deasupra plasa de camuflaj și adormi adînc, fericit să nu mai fie aruncat de colo pînă colo, asurzit de urletul motoarelor sau pălmuit de vînt.

Era îngrozitor de cald în momentul în care comandoul porni din nou. Căzînd vertical pe pămînt, razele soarelui transformau nisipul într-o oglindă. Rockaway scoase busola din buzunar și făcu o primă măsurătoare. O mai verifică o dată și încă o dată, știind că cea mai mică eroare îi poate face să treacă pe lîngă minuscula oază; pentru o clipă își imagină urmele comandoului rătăcit în deșert: echipament, arme și, în final, cadavre scorojite...

Cunning mergea la cinci sute de metri mai în față. Îl zărea din cînd în cînd, în momentul în care ostașul trecea cîte o creastă. Uneori cercetașul se răsucea și atunci Rockaway îi rectifica, dintr-o mișcare a mîinii, direcția de urmat.

Era tocmai pe punctul de a ordona halta de la ora trei, cînd îl văzu pe Cunning coborînd în goană panta unei dune și făcînd gesturi frenetice.

Rockaway pocni din degete, dar oamenilor, abrutizați de căldură, le trebuiră cîteva secunde înainte de a reacționa și a se răspîndi în trăgători. Cunning sosi, suflînd din greu.

– Nemții, dom'le locotenent!

Rockaway apucă binoclul și mătură cu privirea pustiul.

– Unde-s?

– În spatele crestei. Exact în spatele ei.

– Cîți?

– Cel puțin cinci.

– Tanc?

– Nu, camion.

– Sharp, vino cu mine! Ceilalți, adăpostiți-vă! Nu mișcați!

Rockaway trecu tîrîș peste creasta primei dune, apoi o luă la goană prin văioaga ce-i urma. Talonat de Sharp, ajunse în punctul de unde Cunning o luase îndărăt. Săltă ușurel capul, astfel încît doar fruntea și ochii să depășească linia crestei. Ceea ce văzu făcu să i se taie răsuflarea.

La treizeci de metri de el era oprit un camion. Recunoscu imediat un *Stechenwagen* și făcu pe loc apropierea între el și urmele observate în ajun. O prelată întinsă deasupra benei adăpostea echipajul de bătaia soarelui.

Sharp duse binoclul la ochi și deslușì trei siluete culcate de-a curmezișul banchetelor de tir. Nemișcați cu toții. Unul din ostași își adusese brațul stîng peste față și părea să doarmă adînc. Ceva se auzi zăngănind. Subofițerul schimbă poziția. De sub motor răsăreau, mărite de lentile, două picioare uriașe.

Îngîndurat, lăsă binoclul jos.

– Sînt patru.

Rockaway făcu o grimasă.

– Ce dracu învîrt ei pe aici?

– Să fie vreo patrulă?

– Mă cam îndoiesc. Ale lor trebuie să fie urmele de azi- noapte. Dar, fir-ar să fie, ce fac atît de la sud!?

– Ați văzut antena?

Ofițerul miji ochii.

Ancorată în patru corzi, o tijă telescopică subțire se înălța din nisip la vreo douăzeci de metri de camion. Un cablu flexibil făcea legătura.

– Asta ne mai lipsea!

– Nu m-ar mira să fie în pană.

– Da' de unde! Ăl de robotește sub motor face doar niște verificări... Altminteri, fii sigur că ceilalți ar fi grămadă să-l ajute, în loc să soilească!

– Poate-i mai bine să dăm un ocol; altfel riscăm să avem tot *Wehrmachtul* în cîrcă în mai puțin de patruș' opt de ore!

– Şi cu urmele noastre cum rămîne? Vor da peste ele în mod inevitabil, fiindcă şi noi şi ei urmărim aceeaşi direcţie.

Sharp izbi nisipul cu pumnul.

– În fond nu-s decît patru!

– Miram-aş! Nemţii sînt prea disciplinaţi. Pun capul la bătaie că au, pe undeva, pe aici, şi o santinelă!

Zadarnic scotociră însă cei doi crestele care tălăzuiau monoton. Nici o siluetă culcată. Nici cea mai mică urmă de paşi. Nimic.

– La urma urmei, reluă Rockaway scărpinîndu-se în ceafă, cum dracu' să le treacă prin minte că cineva e atît de nebun ca să se aventureze pînă aici...

– Aţi hotărît, deci, să atacăm?

– Da, Sharp! Dar vreau ca atacul nostru să semene a asasinat. Înţelegi?

Subofiţerul dădu din cap, se lăsă să lunece pe pantă în jos şi fugi să-i adune pe oameni.

Curînd se întorceau cu toţii. Rockaway constitui rapid trei grupe.

– Sharp cu încă patru: camionul, şuşoti el. Gibbon! Tu şi alţi doi: antena. Restul, cu mine. Foc la comanda mea!

Tăcuţi, oamenii se răspîndiră de-a lungul dunei. Înţeleseră cu toţii, că, la fel ca şi prima dată, unica lor şansă de a-şi salva pielea, era aceea de a distruge camionul şi echipajul său, înainte ca acesta din urmă să fi apucat să dea alarma.

Îl văzură pe Rockaway tîrîndu-se la pămînt, cu pistolul mitralieră proptit pe antebraţ.

La doi metri de creastă, locotenentul marcă o scurtă oprire, degajă piedica de siguranţă, apoi reluă tîrîşul, centimetru cu centimetru. Nici unul din nemţi nu se mişcase. Se auzea doar, din cînd în cînd, cîte un zăngănit, punctat de oftaturile celui care şurubărea.

O pală de vînt făcu să tremure vîrful antenei.

Dintr-o aruncătură de ochi, Rockaway verifică poziţia oamenilor săi, apoi ţinti cu grijă în unul din corpurile adormite. Degetul arătător porni să apese uşor pe trăgaci. Îşi reţinu respiraţia. Văzduhul încins făcea ca trupurile celor trei să vibreze, pîcloase, în vîrful cătării.

Rafala tună, fulgurantă.

Ea declanşă cataclismul. De-a lungul întregii linii de creastă. *Sten*-urile răpăiau, golind încărcătoarele asupra *Stechenwagen*-ului. O grindină de proiectile scrijelea blindajul, găurea cauciucurile, ciuruia corpurile. Nisipul fierbea sub biciuirea rapidă a loviturilor.

Prima grenadă explodă într-un scrîşnet surd, pulverizînd banchetele. Ţăndările lor se învîrtejiră odată cu fumul. Corpul unui hitlerist se răsuci, zvîcnind sub izbitura proiectilelor.

A doua grenadă incendie camionul. Explodă sub motor, săltînd brutal roţile din faţă. Şoferul nici n-apucase să lase cheia din mînă; muri aşa, sfîrtecat, fără un strigăt.

Antena se prăbuşi, rupînd net cablurile care o fixau.

Un fluierat şi întreaga grupă, cu Rockaway în frunte, ţîşni înainte. Cu pistolul mitralieră proptit de şold, coborau în goană panta lunecînd prin nisipul afînat. Uneori, careva mai slobozea cîte o scurtă rafală asupra camionului ce începuse să ardă.

Locotenentul înconjură vehiculul. O aruncătură de ochi îi fu de ajuns ca să se convingă că viaţa părăsise pentru totdeauna cele patru corpuri ciuruite de gloanţe. Bine pus la punct, focul comandoului fusese de o precizie mortală.

– Scoateţi-i de acolo! strigă el lui Sharp. Şi pune trei pîndari pe direcţia nord!

Cunning fu primul care ajunse la camion. Se căţără în benă şi se forţă să rămînă impasibil, străduindu-se să-şi obişnuiască ochii cu chipul morţii.

– Ei, Cunning, ce aştepţi?

Scuturat ca de friguri, tînărul ostaș apucă un picior și trase cu o smucitură. Cadavrul era greu și nici nu se clinti. Din ochi, Cunning ceru ajutor, dar camarazii săi se dăduseră toți la o parte și se prefăceau că nu-i observă disperarea.

Rockaway supraveghea santinelele care-și ocupau posturile. Sharp se apropie de el, agitînd mîna în care ținea pistolul-mitralieră.

– Asta zic și eu treabă! hohoti el. N-au apucat să spună nici pîs! Cinci'șpe secunde de foc! I-ați văzut pe băieții noștri? Praful s-a ales din stația lor de radio!

Privirea subofițerului avea o strălucire intensă; din clipa aceea, Rockaway știu că poate avea încredere în el pînă la capăt.

– Într-adevăr, o treabă bună, sergent. Nădăjduiesc doar că acest camion n-avea și frați!

– Pesemne era un camion meteo.

– Ce-ai spus?

– Păi, da, e tocmai perioada furtunilor de nisip. O catastrofă pentru motoarele tancurilor...

Întrerupîndu-se brusc, Sharp se răsuci pe călcîie:

– Dumnezeii mă-sii de foc! Arde! urlă el. Stingeți focul!

Motorul camionului ardea împroșcînd vălătuci negri și denși de fum, pe care lipsa oricărei adieri îi făcea să se înalțe drept spre cer. Se înălțau cu repeziciune, vizibili la kilometri distanță.

Ostașii se repeziră, azvîrlind nisip ca să înăbușe jărăgaiul. Unul din ei descoperi extinctorul mașinii și potopi flăcările sub o avalanșă de zăpadă carbonică.

În două minute, totul se terminase; doar cîteva șuvițe de fum se mai prelingeau din capota ciuruită. Cele patru cadavre fuseseră acoperite în grabă cu nisip. Orice urmă dispăruse.

– Tot lupta adevărată rămîne cel mai bun antrenament! rosti sentențios Sharp.

– Mare noroc că n-avem răniți de cărat.

– Ce-ați fi făcut în cazul ăsta?

Rockaway dădu din umeri.

– Nici nu îndrăznesc să mă gîndesc. Să ne ferească Dumnezeu!

– Reluăm marșul?

– Bineînțeles. Toată chestia e să lăsăm acum o distanță cît mai mare între noi și epavă. E clar că foarte curînd o să apară un avion ca să vadă de ce camionul nu mai emite. Adună oamenii!

Sharp aruncă o privire circulară și tresări violent dintr-o dată:

– Dumnezeule!

Un neamț venea către ei. Toată lumea încremeni pe loc. Feldwebel-ul aruncă pușca și ridică mîinile în sus.

Obrazul lui Rockaway deveni ca de ceară; cel al lui Sharp se făcu pămîntiu.

– Santinela! bîigui el. Ați avut dreptate...

Neamțul îl reperă pe Rockaway după galoanele sale, și se îndreptă spre el fără nici o șovăire, ținînd în continuare brațele ridicate și capul sus. Trecu astfel printre ostași și nimănui nu-i dădu prin minte să-l oprească. Ajuns la doi metri de ofițer bătu din călcîie:

– *Feldwebel* Hoffmann Kurt! se prezentă el cu glas puternic.

Rapid, Rockaway își încrucișă privirea cu Sharp. Toți ceilalți făcuseră cerc în jur. Unii din curiozitate; era pentru prima dată cînd vedeau un ostaș din **Afrika Korps** în carne și oase. Alții pentru că intuiseră problema de conștiință pe care prezența sa o crease șefilor lor.

– Înțelegi engleza?

Feldwebel-ul n-avu nici o reacție. Privirea sa sărea de la unul la altul, încercînd să ghicească pe fețele lor soarta ce-l aștepta. Dar chipurile lor erau acum de piatră.

– Ce facem, domnule locotenent?

– Nu văd decît o singură soluție, murmură Rockaway cu o voce ciudat de gravă. Este cu desăvîrșire imposibil să-l luăm cu noi.

Sharp dădu din cap și instinctiv căută cu ochii un „voluntar".Oamenii însă se traseră îndărăt, ferindu-și privirile.

– Nu există nici o posibilitate ca...

– Nu, Sharp, execută-l!

Subofițerul tresări. Dintr-o dată, pistolul său mitralieră păru să cîntărească zece tone.

– Imbecilul! mîrîi el. De ce dracu' s-a predat?

– Nici el n-avea altă soluție. Ce-ai fi vrut să facă fără apă și fără camion?

– S-ar putea...

– Te iei după urme ca să ne ajungi. Rockaway se răsuci pe călcîie. După mine, în flanc cîte unul! Continuăm!

Și imediat atacă prima dună. Una după alta, santinelele își părăseau posturile, ocupîndu-și locul în coloană. Rockaway nu întoarse capul și nu văzu privirea, dintr-o dată, înnebunită, a neamțului, ațintită în ceafa sa. Coloana șerpuia acum pe coasta unui uriaș munte de nisip.

Mergeau așa de vreo zece minute cînd răpăi rafala, pe care cu toții o așteptau și de care cu toții se temeau. Fu o rafală lungă, al cărei ecou se rostogoli din dună-n dună. Plesni și a doua, bizar de scurtă și din nou nu mai fu nimic, în afară de insuportabila tăcere a deșertului.

Rockaway simțea cum sîngele îi ciocănește tîmplele. Întorcînd capul, întîlni paisprezece perechi de ochi ațintiți asupra sa.

„Nu, altă soluție n-aveam, își spuse el ca și cum ar fi căutat o justificare. Era singurul lucru de făcut. Nu-l puteam lua cu noi... Ar fi trebuit, oricum, să-l executăm odată ajunși la Bou Djerid. Dar atunci nimeni n-ar mai fi putut-o face..."

Lac de năduşeală, Sharp ajunse din urmă coada coloanei. Alergînd greoi veni lîngă Rockaway și un timp merse alături fără să scoată o vorbă. Locotenentul îi auzea răsuflarea gîfîită din pricina efortului. El fu cel care rupse tăcerea.

– L-ai îngropat?

– Nu...

– Rău.

– După ce-ați plecat, m-am gîndit...

– Nu-mi pasă de ceea ce gîndești, Sharp! Altă cale de ieșire nu exista!

O clipă Sharp plecă capul. Nu părea dispus să renunțe la ceea ce voia să explice.

– Ați dorit un asasinat; poftim, l-ați avut. Singurul lucru pe care ați omis să-l menționați era că eu urma să fiu asasinul!

– Ce-ai fi făcut în locul meu?

– Îl foloseam pe neamț ca pe un soi de monedă de schimb.

Rockaway își trecu rapid degetele prin ciuful său roșcovan.

– Cum așa?

– E o chestie care-i frămîntă pe oameni încă de la plecare. Dacă atacul nostru dă greș, vom fi, probabil, internați într-un lagăr de prizonieri. Dacă reușește...

– E o tîmpenie! Combatanții nu sînt executați, mai cu seamă dacă-s în uniformă!

– Dumneavoastră sînteți ofițer!

– Asta nu schimbă problema.

– Ba tocmai c-o schimbă... Dacă-l luam pe neamț cu noi, l-am fi putut ține pe undeva prin preajma obiectivului, păzit de doi de-ai noștri, iar după atac l-am fi predat alor săi. Așa stînd lucrurile, teutonii n-ar mai fi putu să ne împuște, fiindcă, la urma urmelor, le-am salvat viața unui camarad.

– Neamțul ar fi încercat s-o șteargă, santinelele ar fi tras și toată combinația noastră se ducea dracului. Apoi, nu sîntem decît șaisprezece. Abia ajunge pentru ce avem de făcut. Și-n plus, oricum e prea tîrziu.

– Cînd aveți de gînd să ne explicați care-i misiunea? În fond, oamenii habar n-au despre ce-i vorba. S-ar zice că n-aveți încredere în nimeni...

– E preferabil să fiu singurul care-o știe. Fasciștii trec drept maeștri în arta interogatoriilor. Raportează-mi care-i situația muniției!

Sharp lunecă pe neașteptate. Se redresă înjurînd.

– Ce mai, încă o întîlnire ca asta, și nu ne rămîn decît grenadele.

– Ți-am cerut cifre!

– Fiecare a tras un încărcător complet. Unii, aproape două. Am controlat. Ne rămîn cîte trei încărcătoare a treizeci de gloanțe de căciulă. La primul popas, fac o nouă împărțeală.

– Perfect. Acum, reia-ți locul...

Ultima frază fusese spusă cu glas scăzut. Sharp pricepu că șeful său încearcă să-și camufleze remușcările sub masca durității.

Se opri, lăsîndu-se depășit de coloană.

CAPITOLUL VIII

Rockaway era grăbit să ajungă în apropierea obiectivului din două motive. În primul rînd, voia să fie sigur: urmase corect unghiul de marș? Nu cumva deșertul și interminabilele cordoane de dune îl făcuseră să devieze? Îi era teamă să nu fi făcut o eroare, oricît de mică și să depășească Bou Djerid. Într-un asemenea caz, coloana s-ar fi înfundat pentru totdeauna în nisipuri. Șase sute de kilometri de pustiu înainte de a da de pista ce duce la Ouaou el Kebir. Exclus!

Deja oboseala își pusese peceta pe chipurile oamenilor, săpînd în ele riduri profunde.

Cel de-al doilea motiv era apa. Priwitt prevăzuse exact, teribil de exact. La ultima oprire, Sharp făcuse socoteala: canistrele se terminaseră. Nu mai rămăseseră decît bidoanele. Striviți de arșița infernală, oamenii consumaseră mai mult decît fusese programat. O greșeală pe care aveau s-o plătească curînd. Mai rămăseseră doar trei litri de fiecare. Exact cît să poată supraviețui încă două zile. După aceea trebuia atacat fără amînare, altminteri nimeni n-ar mai fi fost capabil s-o facă.

Copleșit de toate aceste incertitudini, Rockaway decise să forțeze.

Ca atare, întreaga noapte, comandoul se canonise luptîndu-se cu nisipul și, abia în zori, oamenii căpătară o scurtă pauză de un ceas ca să recupereze. Apoi porniră din nou, cu creierii goi și pasul greu, la asaltul veșnicelor talazuri încremenite în tăcere.

La şapte dimineaţa, Rockaway păşea singur în capul coloanei. Urechile îi vîjîiau, buzele erau uscate. Oamenii veneau din urmă, răspîndiţi, în grupuri de trei-patru. Sharp încerca, fără succes, să-i zorească pe codaşi. Nici măcar frigul nopţii nu mai avea efect asupra trupurilor vlăguite.

La opt dimineaţa, Gibbon alunecă şi veni de-a berbeleacul pînă la piciorul dunei.

Abia atunci, Rockaway se hotărî să ordone popas. Făcu un semn cercetaşului care mergea în faţă să revină, apoi aşteptă. Treptat, oamenii se adunară, suflînd din greu, clătinîndu-se pe picioare. Fără o vorbă făcură cerc şi cu vădită lehamite se apucară să sape gropile lor individuale.

În două minute, întreaga grupă dispăruse sub plasele de camuflaj, dormind somn de plumb. Culcată în spatele unei creste, o santinelă lupta cu toropeală şi cu zăduful ce se năştea.

De vreo jumătate de oră, Rockaway simţea cum inima o ia razna în piept. Luă bidonul, îl deşurubă cu mişcări stîngace şi-şi umezi buzele, luptînd cu dorinţa de a trage cîteva înghiţituri lacome. Apa era caldă, dar îi făcu un bine nespus.

Brusc îl zări pe Morton, în picioare, lîngă un şanţ abia săpat. Dean îl privea fix de cîteva momente. O strălucire ciudată, aproape dementă, îi juca în ochi. Figura soldatului era într-atît de crispată, încît Rockaway tresări fără voie.

– Ce-i cu tine, Morton? Eşti bolnav?

Morton deschise gura, mormăi ceva de neînţeles apoi, dădu din umeri, se răsuci pe călcîie şi se lăsă să cadă pe fundul şanţului.

Rockaway îl urmări cu privirea, tulburat de chipul acela cu ochi de nebun. Soarele începuse să ardă puternic. Ofiţerul oftă şi se apucă să-şi desfacă plasa de camuflaj.

– Sergent! strigă pe neaşteptate santinela.

Subofiţerul se ridică cu greutate şi urcă coasta dunei. Nisipul fugea de sub picioare la fiecare pas, anihilîndu-i toate eforturile. Fu nevoit să se oprească de mai multe ori ca să-şi tragă sufletul. În sfîrşit, se putu lungi lîngă santinelă şi duse binoclul la ochi. Coborî aproape imediat şi se lăsă pe vine în faţa gropii lui Rockaway.

– Ei bine, ce se întîmplă, Sharp?

– Santinelei i s-a părut că vede un fum. Cînd m-am uitat cu binoclul, am constatat că-i o furtună de nisip... şi încă una din cele grozave. Un adevărat zid!

– Ce nenorocire! murmură Rockaway care ştia ce înseamnă simunul pentru o trupă surprinsă în plin deşert. Spune-le oamenilor să-şi pună capişoanele... bineînţeles, strict interzisă orice mişcare. Cheamă îndărăt santinela. Oricum, nu mai serveşte la nimic. E încă departe?

Sharp mîngîie maşinal scurta sa mustaţă. O dungă de îngrijorare i se săpase pe frunte.

– Să zicem că la vreo zece minute.

– Acum nu ne mai rămîne decît să aşteptăm, făcu Rockaway pe un ton indiferent. Să nădăjduim doar că n-o să dureze pînă mîine; altminteri, nu mai pleacă nimeni de aici!

– Cînd socotiţi să ajungem?

– Mîine. La cinci dimineaţa.

– Şi atacăm pe zi?

– Nu-i chiar atît de simplu precum îţi imaginezi. Mîine ai să fii lămurit.

Brutală, o rafală de vînt plesni. Una singură, care ricoşă şuierînd pe deasupra dunelor. Rockaway ridică ochii. Înghiţind peisajul, înecînd cerul, un imens zid de nisip venea năprasnic spre el. Vîrtejurile se ridicau la asemenea înălţime, încît păreau imobile, gata să strivească şi oameni şi tot în căderea lor.

Tăcerea devenise și mai insuportabilă. Sharp trezea oamenii, aplecîndu-se peste fiecare groapă. Soarele devenise roșu, scăldînd deșertul într-o lumină ireală, terifiantă.

Rockaway trase capișonul peste ochi și gură, înveli pistolul mitralieră în plasa de camuflaj și se culcă deasupra.

Vîntul se porni dintr-o dată, urlînd prin culoarele formate de dune, pulverizînd crestele. Zidul cel roșiatic se prăvălea bucăți, bucăți, îngropînd totul. Întregul deșert părea că fumegă.

– Domn' locotenent!... Domn' locotenent!...

Sub capișon, Rockaway deschise ochii, întrebîndu-se dacă nu este victima unei iluzii.

– Domn' locotenent!... reluă glasul printre șuierăturile furtunii.

– Ce e? Ce e?

Rockaway se săltase într-un cot. Nu distingea nimic, nimic în afara nisipului care se învîrtejea în jurul său, biciuindu-i infernal fața și mîinile. Și totuși, glasul părea foarte apropiat.

– Băgați de seamă... Vrea să vă ucidă... Și o s-o facă...

– Cine?

Răspunsul nu mai veni. Întunericul era acum total și nisipul bătea din toate părțile.

Înfruntînd vîntul, Rockaway așteptă cîteva secunde, după care se culcă din nou, încercînd să inspire cît mai puțin nisip cu putință.

*

Simunul dură opt ore. Opt ore de urlete demențiale în timpul cărora fiecare simțise cum nisipul îl îngroapă, încetul cu încetul, cum îl înăbușă fără grabă.

Apoi totul se potoli. Zidul de foc se îndepărtă spre miazăzi. Unul cîte unul, oamenii se ridicau, desprinzîndu-se din troienele de nisip ca dintr-un coșciug.

Începea să se lase noaptea, cerul se limpezise și era de un albastru intens. Maiestuoasă, Crucea Sudului urca pe boltă.

Prima reacție a lui Rockaway fu să facă apelul. Cea de a doua, să-i pună pe oameni să-și curețe armamentul. Apoi îi adună. Simțea că trebuie să le vorbească, să le spună că pentru ei totul avea să se sfîrșească curînd, că etapa următoare va fi și ultima.

La urma urmei, acum nu mai avea importanță. Noaptea se lăsase. Nemții nu-i puteau repera. Iar dacă ar fi reușit s-o facă, ar fi dedus cu certitudine obiectivul exact al comandoului: pînă la Bou Djerid mai erau doar douăzeci și opt de kilometri. Rockaway vorbi timp de zece minute, încercînd să găsească acele cuvinte care ar mai fi putut trezi atenția oamenilor. Nu izbuti și cînd trecu în capul coloanei, nu era nici măcar sigur că fusese ascultat, într-atît vorbele sale se izbiseră de un zid de chipuri tăcute și încremenite.

La miezul nopții, Olson azvîrli bidonul gol, apoi centironul și ultima cutie cu hrană rece. Cunning șchiopăta de vreo zece kilometri. Se tîra penibil în urma tuturor și pentru prima oară Sharp nu zise nimic, rămînînd mai departe încheietor de coloană.

Spre ceasul unu, nisipul făcu loc grohotișului. Oamenii se distanțară și mai mult, poticnindu-se pe terenul inegal. Căzură, se ridicau, fără ca măcar să mai înjure, și-și reluau mersul lor de somnambul.

Cînd se ordonă halta de la ora trei, Sharp veni la Rockaway. Se terminase cu poziția de drepți și cu salutul; subofițerul se așeză în fața șefului și se apucă să-și maseze coapsele care-l dureau.

– Cunning nu izbutește să se țină după noi. A rămas în urmă tot timpul acestei etape, începu el. Mi-e teamă să nu se piardă pînă la urmă.

– Asta în nici un caz! replică Rockaway, cu un glas care suna spart. Dacă sîntem pe direcția cea bună, grohotișul se termină la cîțiva kilometri de aici. Pe nisip o să-i fie mai ușor din pricina urmelor... În orice caz, o să ne ajungă dimineața.

– Cît mai avem?

– Trei ore. Pornim peste treizeci de minute.

Sharp scoase un uriaș oftat.

– Credeți într-adevăr că "ei" vor relua marșul?

– Da, răspunse Rockaway lovind cu palma peste pistolul mitralieră. Nici unul dintre ei nu ține să crape de sete... Și nici de un glonte în ceafă. Iar de lăsat, nu putem lăsa pe nimeni în urmă.

– N-o să faceți așa ceva?

– Găsește dumneata altă soluție.

Cîteva clipe cei doi se studiară în tăcere.

– În orice caz, continuă Rockaway, nemții sînt departe de a fi pe urmele noastre. Ca să ajungă la locul unde a rămas camionul, le-ar fi trebuit o coloană mobilă... cu care ne-am fi încrucișat în mod obligatoriu deoarece nu putea veni decît de la Bou Djerid.

– Acum îmi zic că avem totuși o oarecare șansă să atingem blestemata aia de oază.

– Nu credeam să ajungem atît de aproape fără să fim interceptați, mărturisi, visător, Rockaway.

– Facă Domnul să n-o fi ratat! Sînteți sigur de unghiul de marș?

– Atîta cît poți fi sigur după patru sute cincizeci de kilometri parcurși după busolă, dintre care șaptezeci și cinci, pe jos.

– Și dacă...

– Gura, Sharp! O să ne porți ghinion! Scoală-i pe oameni. Pornim!

Subofițerul se ridică greoi, apoi se aplecă încet ca să-și ia *Sten*-ul. La a doua încercare, Rockaway reuși și el să fie în picioare.

Calvarul începea.

*

El avea să sfîrșească abia pe la patru dimineața cînd Simson se lăsă să cadă pe pămînt și-și azvîrli arma cît colo.

Întreaga coloană se opri. Rockaway înțelese că nici o forță din lume n-ar mai putea-o repune în mișcare. El însuși era la capătul puterilor și lupta împotriva dorinței de a lăsa să cadă totul baltă. Cercuri de foc îi jucau prin fața ochilor și nu mai știa dacă merge drept sau nu.

Ostașii se lăsară să cadă unul după altul. Setea și oboseala anihilau în ei orice instinct de conservare.

Ofițerul capitulă.

– Părăsiți creasta! comandă el. Camuflați-vă. Nu beți. Aveți de stat aici încă o zi întreagă.

Wellesley, un găligan osos cu accent *cockney** luă un pumn de nisip și-l lăsă să curgă încet.

– Mai e mult? bombăni el fără să-și ia privirea de la nisipul care i se scurgea printre degete.

– Cred că am ajuns. Așteptați să se facă ziuă.

În silă, ostașii se lăsară să lunece în jos pe panta abruptă a dunei și se îngropară în nisipul înghețat. Sus pe creastă nu rămaseră decît Sharp și Rockaway, culcați unul lîngă celălalt, în așteptarea zorilor. Amîndoi tăceau.

La cinci, întunericul prinse să se destrame, dezvăluind, dună după dună, kilometri întregi de pustiu. În jurul celor doi, zona de lumină creștea încetul cu încetul.

---

* Dialect vorbit de londonezii get-beget (N.T.).

Din cînd în cînd, Rockaway întorcea capul cercetînd prin binoclu orizontul încă apropiat. Nu distingea nimic, în afara tălăzuirii infinite a deșertului libian. Sharp adormise, cu ochii pe jumătate deschiși și bărbia în nisip.

Îl treziră brusc zgîlțîiturile brutale ale lui Rockaway.

– Privește spre răsărit! exulta acesta. Bou Djerid! Se vede cu binoclul!

Lui Sharp îi trebuiră cîteva clipe ca să se dezmeticească, după care privi în direcția arătată. Aidoma unei linii inegal punctate, coroanele ciufulite ale cîtorva palmieri se iteau dintr-o viroagă.

– Vasăzică, asta-i totul... murmură Sharp dezamăgit din cale-afară.

Rockaway însă nu izbutea să-și desprindă privirea de la cei cîțiva copaci. Pălise ușor pe sub pielea răscoaptă de soare.

– Da, nu-i decît asta, articulă el cu un glas din care răzbătea o bucurie abia stăpînită. Patru sute de metri pe trei sute... Trebuia să-mi fi dat prin cap că-i într-o depresiune de teren... toate oazele sînt într-o depresiune. Ce caraghioși sînt palmierii ăia patru, care se chiorăsc parcă la noi de după dună!

Și izbucni într-un rîs nervos care-i scutură tot trupul.

– Așa ceva trebuie sărbătorit, Sharp! Am reușit. Sau cel puțin sîntem siguri că n-o să crăpăm de sete. E minunat, Sharp!

O palmă zdravănă plesni spatele subofițerului. Rockaway lăsa bucuria să-i țîșnească prin toți porii. Un flaconaș plat răsări dintr-unul din buzunarele bluzonului, decapsulat imediat cu dinții.

– Whisky, bătrîne! Și încă din cel mai bun. Hai, bea, să vezi cum capeți aripi!

Sharp duse gîtul sticlei la gură și trase o înghițitură zdravănă. Alcoolul aproape pur îl făcu să se strîmbe îngrozitor și să tușe iscă.

Rockaway bău lacom; cînd sticla îi părăsi buzele, înăuntru nu mai era nimic. O azvîrli cît colo.

Între timp se făcuse ziuă de-a binelea și pe măsură ce soarele urca, oaza apărea și mai mică, și mai derizorie.

– La ce distanță socoți că-i obiectivul, Sharp?

– Judecînd după gradațiile binoclului, primii palmieri sînt la vreo cinci kilometri față de unghiul nostru de marș.

– O abatere de cinci kilometri cînd ai parcurs patru sute cincizeci, nu-i rău, ce zici?

Sergentul dădu din cap, spunîndu-și totodată că dacă se abăteau încă doi kilometri, ar fi trecut pe alături și n-ar fi observat nimic.

– Ce facem acum?

– Așteptăm noaptea, fără să mișcăm o geană. Dormim ca să fim proaspeți și bine dispuși la noapte.

– Bine dispuși, mai merge, dar proaspeți... Ne strecurăm noaptea în sistemul lor de apărare?

– Nu, Bou Djerid e înconjurat de un cîmp circular de mine, practic imposibil de forțat, mai ales pe întuneric. În plus știi și dumneata că minele se deplasează singure în nisip*. Va trebui să utilizăm culoarele de trecere ale patrulelor.

– Le cunoașteți?

– Nu, dar cineva va veni la noapte.

– Un arab?

– Întocmai. E singurul care ne poate conduce înăuntru fără să ne frîngem gîtul.

– Dar cum veți cunoaște poziția exactă, fiindcă, în sfîrșit, bănuiesc că omul dumneavoastră nu va sta să umble din dună-n dună.

– Releveu dublu, bătrîne, atît și nimic mai mult. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de coordonate polare? Du-te și spune oamenilor că sîntem în fața obiectivului, asta o să le

* Autentic (N.A.).

ridice moralul. E la apă în oază, tone de apă, cisterne, rezervoare, izvoare... Să bei pînă crăpi!

– Și, firește, totul păzit de teutoni!

– O să găsească el, Murhad, ceva.

*

Întunericul se lăsase de vreo două ceasuri, cînd comandoul se extirpă din nisipuri.

Murdari, cu fețele năpădite de barbă, oamenii erau la capătul puterilor. Abrutizați de soare, cu cerul gurii uscat, cu picioarele însîngerate, ei se adunară în coloană și începură să se infiltreze printre dune, profitînd de culoarele naturale dintre ele.

Plasele de camuflaj, bidoanele goale, cutiile cu hrană rece începute, dar neterminate, totul fusese îngropat înainte de pornire. Fiecare ostaș nu mai avea la el decît grenadele, pistolul mitralieră și trei încărcătoare. Fiecare își atîrnase sacul de muniții în așa fel încît să poată umbla ușor la el, clapele rămînînd desfăcute.

Odihna de peste zi, în căldura infernală a soarelui, și apropierea luptei, nu reușiseră să scuture apatia generală. Mistuitoarea sete golea deopotrivă și creierele și mușchii. Fiecare înainta ca un automat, unica preocupare fiind aceea de a păstra spatele celui din față în cîmpul său vizual.

Din cînd în cînd, Sharp se cățăra pe cîte o creastă și măsura releveul oazei. Distanța se diminua cu o încetineală obsedantă. Uneori, cîte unul se împiedica și se izbea de spatele celui din față, stîrnind un clinchet metalic.

Rockaway ordonase ca încărcătoarele *Sten*-urilor să fie scoase. Era mai prudent așa.

Morton venea ultimul. În ultimele douăzeci și patru de ore, nu luase o îmbucătură în gură și nu scosese o vorbă.

Poate pentru a zecea oară, Sharp coborî în goană o pantă.

– Cred că am nimerit-o de data asta.

– Care-s coordonatele?

– Două sute șaizeci de miimi pe latura de est.

– Și pe cealaltă?

– E ascunsă, nu se vede, răspunse subofițerul, închizînd cu un țăcănit sec capacul busolei.

– Nu ne rămîne decît să ne abatem spre dreapta și să urmăm azimutul. Haidem!

Rockaway urcă panta și, odată ajuns sus, trecu tîrîș creasta. Sharp rămase în urmă ca să verifice că fiecare om imită exact mișcările șefului. Fiecare o făcu, mai mult din obișnuință, decît în mod conștient.

De cîte ori orizontul se lărgea, Rockaway făcea un releveu. În sfîrșit, se opri: Bou Djerid îi apăru în față, un lung franjure negru pe catifeaua nopții. Cîteva lumini clipeau printre trunchiurile înclinate ale palmierilor. Un grup electrogen, a cărui poziție era imposibil de localizat cu precizie, duduia regulat.

Rockaway verifică încă o dată coordonatele, deplasă comandoul cu cincizeci de metri mai la dreapta, după care îi adună în jurul său.

– Obiectivul nostru se numește Bou Djerid. E o oază. Aici se află o centrală radio de primă importanță. Noi vom distruge această centrală.

Cu un gest îi invită pe oameni să se așeze.

– Peste două ore, unul din agenții noștri va veni chiar aici. El singur poate să ne treacă peste cîmpul de mine. Iată care-i configurația terenului. Apropiați-vă!

Ostașii se aplecară înainte, uitîndu-se la nisipul pe care comandantul lor trăsese un cerc.

- Asta-i oaza. Jumătatea de aici, e satul arab: bordeie, dărîmături, ulicioare întortochiate. O traversăm. Obiectivul nostru ocupă cealaltă jumătate. Între sat și centrală, nemții au construit o *Todeszone**. Cu alte cuvinte, au ras cu tancurile toate bordeiele pe o lățime de patruzeci de metri, ca să degajeze căile de acces. Din informațiile pe care le avem, nu mai există decît bucăți de zid și niște acoperișuri dărîmate. De partea ailaltă se află un drum. La unul din capete e postul de emisie, la celălalt, corpul de gardă.

Rockaway trasă pe nisip două cruci, după care ridică ochii spre auditoriul său. Nu întîlni decît priviri goale și capete care se clătinau. Părea că nimeni nu-l ascultă.

Brusc i se făcu frică. Frica de a nu fi urmat, frica de a se trezi singur în fața santinelelor, de a fi trădat, abandonat de la primul foc de armă...

Asta era! Oamenii fuseseră înșelați. Acum îl detestau. Perfect normal. Îi făcuse să sufere, ca să-i conducă la moarte. Acum aveau să se răzbune, lăsîndu-l de izbeliște...

– Ce aveți, domnule locotenent?

Șoapta lui Sharp îl făcu să tresară. Realiză că e pe punctul să cadă cu fața în jos și se redresă dintr-o smucitură. Își zvîntă fruntea cu palma, aspră și crăpată. Nisipul încetă să mai danseze în fața ochilor.

– Nimic. Pesemne setea... Obiectivul... ah, da, elementele de siguranță pot interveni într-un răstimp de cîteva minute. Autoblindate, mitraliere. Comandoul ar fi nimicit pe loc. De aceea ne vom despărți în două grupe. Prima, comandată de sergentul Sharp, va încerca să țină drumul cît mai mult timp cu putință, pentru a ne permite să lichidăm emițătoarele. Foc cît cuprinde, astfel ca nemții să fie obligați să manevreze. Cea de a doua grupă, comandată de mine, va ataca direct centrala. Trei oameni vor distruge șicana de sîrmă ghimpată care o înconjoară.

* În traducere literară: zonă a morții; zonă interzisă (N.A.).

Rockaway se opri o clipă ca să-și tragă sufletul.

– Atențiune: aici nu-i ca în filme. Santinelele nu-ți întorc spatele exact la momentul potrivit și nici nu dorm în post. Vor trebui ucise. Și întrucît e imposibil să ne apropiem de ele din pricina sîrmei ghimpate, o vom face printr-o rafală. Restul grupei va pătrunde prin breșă. O să vedeți două rînduri de corturi mari. Cele din stînga adă-postesc emițătoarele; cele din dreapta, personalul de serviciu. Grupurile electrogene sînt în fund, cîte unul de fiecare parte. Trageți în oricine va încerca să iasă. Corturile le incendiați cu fosfor; aruncați grenadele prin toate deschizăturile. Ultimele *Gammon* le păstrați însă pentru generatoare.

Rockaway făcu o pauză. Se scotoci în buzunar și scoase de acolo un tub de aluminiu, lung și strălucitor.

– Cunoașteți acest tip de rachetă. E o rachetă *Very*: trei stele roșii, două albe, fără parașută. Cînd totul va fi distrus, voi lansa această rachetă. Abia atunci, și numai atunci, puteți ridica mîinile și vă puteți preda.

Rockaway băgă racheta la loc în buzunar și-și desfăcu mîinile:

– ...Voi încerca să vă dau de băut înaintea asaltului...

Făcu un efort să înghită și continuă cu o voce și mai scăzută:

– Asta-i tot... Contez pe voi toți, băieți... Ce ziceți? Să nu uite nimeni cine a fost *Monkey*!

Trecu o limbă aspră peste buzele sale crăpate și, rînd pe rînd, îi privi pe fiecare în parte. Oamenii încremeniseră, fixînd ca fascinați crochiul.

– Acum nu ne rămîne decît să așteptăm, încheie el și porni să urce spre creastă.

Santinela veghea. Era Tweeny. Un Tweeny cu obrajii supți, năpădiți de o barbă blondă. Îl auzi pe ofițer instalîndu-se alături, dar nu clinti cu un milimetru. Părea dărîmat de atîta nesomn și oboseală. Era însă lucid, teribil de lucid.

"... cam nasol să crăpi într-un loc ca ăsta, gîndea el privind trunchiurile golașe ale palmierilor. Deși există toate cele necesare: tancuri, soldați, nisip... o groapă în nisip se sapă ușor, mai ales cînd nu ți-e sete... Au făcut totul ca să mă separe de Susan și de Percy. Da' pîn' la urmă, tot eu i-am avut. Taică-su, voia să se răzbune, pentru că un amărît de plebeu ca mine a îndrăznit să se atingă de fiică-sa! Acum însă m-am prins: o rafală, o mină care explodează... și gata, te-ai curățat! Iar el n-are cum să-și închipuie că soldatul Tweeny nu mai există. Tweeny se va odihni..., iar cînd războiul se va sfîrși, cînd băieții or să înceapă să vină acasă, atunci va veni rîndul lui să se teamă. Mă va aștepta în fiecare zi. Își va spune: acum o să vină. Războiul l-a schimbat. L-a făcut dur. Susan e majoră. Îl va urma și nu-mi va rămîne nimic altceva, decît să mă uit după ei... Și spaima asta va dura ani și ani..."

Un duduit mai gros decît cel al generatoarelor îl smulse din reveria sa. Căscă ochii. Zgomotul creștea cuprinzînd întreaga oază.

– Dom' locotenent...

– Taci!

Rockaway pricepuse. Cunoștea prea bine acest duduit. Și erau cîțiva ani bunișori, de cînd învățase să se teamă de el.

Primul *Panzer* apăru greoi de după o creastă, scrîșnind din șenile. Se aplecă înainte, strivind sub el o dună.

– Drept pe noi! gemu Rockaway. Ne-au reperat!

Identifică imediat silueta asimetrică a unui *Sturmgeschutzen**. Comandantul stătea în turela deschisă.

* Vehicul blindat folosit pentru recunoașteri sau ca element de însoțire a infanteriei. Armament: două mitraliere sau un tun de 37 mm și o mitralieră. (N.T.).

Un al doilea blindat apăru la două sute de metri, mai la stînga, apoi un al treilea și încă două transportoare blindate. Încet, inexorabil, coloana înainta spre *Monkey*.

– Ce ne facem, dom' locotenent?

– Nimic. N-avem nici o armă anti-car. Doamne, ce idiot e totul!...

Tweeny aprobă de formă. În realitate, puțin îi păsa.

Sharp, care auzise formidabilul muget al celor opt cilindri Kopfer, urca deja panta. Țeava neagră a unui tun de 88 mm plonjă într-o adîncitură de teren, ca să reapară zece secunde mai tîrziu, precedînd silueta pătrățoasă a tancului.

– Am impresia, Sharp, că ne-au prins ca pe niște șobolani în cursă!

– I-am adunat pe oameni.

– Inutil. Vin desfășurați în linie. Ce vrei să faci cu un front de cinci sute de yarzi? În două minute sînt peste noi. S-a întîmplat ceva cu camionul. Pesemne au reperat epava.

– Uitați-vă!

Dintr-o singură manevră, tancul și transportoarele pivotaseră în jurul propriei lor axe. O întoarcere de 90° și din linie, formația deveni coloană. Comandantul primului vehicul duse un microfon la gură. Unul după altul, blindatele se puseră în mișcare, defilînd prin fața celor trei oameni.

– Nu era decît o patrulă de rond! gîfîi Sharp cu o imensă ușurare.

– Acum spală putina. Probabil nu ies decît noaptea.

– Poate că e detașamentul lor de pază care-și ia valea!

– Da' de unde! Oamenii își cunosc locurile?

– Tocmai i-am repartizat.

– Crezi c-or să ne urmeze?

Sharp preferă să tacă. Pînă-n ultimul moment ar fi putut să jure că da. Acum însă nu mai era atît de sigur.

Ultimul *Sturmgeschutz* se topi în întuneric. Flăcările intermitente ale eșapamentelor dispărură și ele. Rockaway se juca cu încărcătorul pistolului mitralieră, tot scoțîndu-l și băgîndu-l în lăcașul său.

– Mă întreb de ce nu m-au curățat pînă acum?

– Ce-ați spus?

– Ce-ai auzit, rosti ofițerul cu un aer descurajat. Fiecare din ei are cîteva excelente motive ca s-o facă. Cînd a bîntuit simunul, careva s-a apropiat de mine și m-a sfătuit să fiu cu ochii-n patru.

– Un nebun!

– Așa-i. Ca să-ți părăsești adăpostul în plină furtună și să revii apoi, trebuie să fii țicnit de-a binelea... sau să ai un curaj cu totul ieșit din comun.

– Cine-i?

Rockaway păru să nu fi auzit șoapta sergentului.

– Ăsta-i motivul pentru care n-am vrut, pînă-n ultimul moment, să dezvălui poziția și natura obiectivului. Acum pot să ne lichideze pe amîndoi, să ridice labele-n sus și să se predea. Cine o să-i împiedice? Te întreb: cine o să-i împiedice?

CAPITOLUL IX

Pe neașteptate, Tweeny, care stătuse deoparte, întinse degetul spre oază.

– Vine careva, dom' locotenent! șopti el precipitat.

Aproape imediat, Rockaway observă o siluetă ce se detașa pe fondul mai deschis al nisipului. Omul înainta prudent, oprindu-se adesea ca să asculte. Crestele le trecea curbat mult și nu se redresa decît ajuns pe versantul opus.

Sharp își mîngîie mustăcioara; avea senzația că limba-i devenise uriașă în gură.

– Credeți că-i el?

– Nu poate fi decît Murhad. Cine în afară de el ar veni să se plimbe printre cîmpurile de mine?

Între timp, omul se oprise pe creasta celei mai apropiate dune, scrutînd bezna. Se răsuci de cîteva ori la dreapta și în stînga, ca și cînd ar fi vrut să detecteze un eventual filaj, după care trecu creasta dintr-un salt. Era desculț, îmbrăcat cu o *djellaba* cenușie cu dungi galben-murdar, al cărei capișon îl lăsase pe spate.

Omul făcu o pauză, apoi prinse să urce panta.

– Bun venit, Murhad!

Arabul încremeni o clipă, ațintind niște ochi cu pupile dilatate spre creastă; ultimii metri îi parcurse în fugă.

Rockaway se pomeni în fața unui bărbat de vreo treizeci de ani, cu figura în lamă de cuțit. Doi ochi foarte negri și extrem de mobili ardeau cu o văpaie nestinsă. Chipul său exprima laolaltă inteligența și noblețea pe care o au uneori șefii triburilor nomade.

Rockaway tresări, surprins. Nu știa prea bine de ce, dar se așteptase să întîlnească un individ soios, cu mîinile avide și căutătură piezișă.

Murhad întinse mîna, în timp ce un zîmbet îi dezvelea dinții de animal de pradă.

– Inutil să facem prezentări. Cu cît voi ști mai puține despre dumneavoastră, cu atît va fi mai bine. Sînteți punctual, locotenente. Mă temeam că o să întîrziați, a fost simun înspre miazăzi. Și duse, pe rînd, mîna dreaptă la frunte și inimă.

– Totul a mers bine, dar acum sîntem sfîrșiți. Ni-e sete. Nu cred ca oamenii mei să poată ataca înainte de a bea.

Zîmbetul lui Murhad dispăru îndată.

– Înțeleg, făcu el stînjenit. Iată calcul.

Mîna sa cu degete nervoase scoase din cutele *djellabelei* o bucată de foiță pe care era desenat, în linii subțiri, un porumbel. Rockaway o suprapuse peste originalul său. Cele mai mărunte curbe corespundeau perfect. Rupse ambele foi și cu tocul bocancului înfundă bucățelele în nisip*.

– Vom fi obligați să străbatem cătunul. Stingerea s-a dat de trei ceasuri, ca atare nu riscăm nimic. Voi încerca să vă conduc prin fața unei foste adăpători pentru cămile...

– Perfect. Dar cîinii?

– Nemții i-au omorît pe toți: semnalau prin lătrăturile lor deplasarea patrulelor.

– Ia te uită!

– Plecăm în zece minute.

În fața figurii uimite a ofițerului, Murhad socoti necesar să se explice:

– Rondul trei părăsește postul chiar în momentul acesta. Spuneți-le oamenilor să calce exact pe urmele mele.

Zece minute mai tîrziu, comandoul se punea în mișcare. Fu necesară aproape o oară ca să fie parcurși cei doi kilometri. Oamenii se vlăguiră de la primii pași și Murhad își dădu rapid seama de gradul lor de epuizare.

* Procedeul a fost utilizat foarte des în ultimii ani de război. Fiecare desen servea doar o singură dată, pentru un contact bine definit și, practic, era cu neputință de copiat (N.A.).

Ajuns la ultima creastă, arabul studie îndelung liziera oazei. Totul era nemișcat. Se plecă la urechea lui Rockaway.

– Acum, unul după altul. Peste douăzeci de metri începe cîmpul de mine.

Porni fără să mai adauge nici un cuvînt. Rockaway îl lăsă să ia un mic avans, după care se puse la rîndul său în mișcare. Urmele erau regulate și lesne de văzut la mică distanță.

Pe măsură însă ce se apropia de liziera întunecată simțea cum, fără voie, nervii încep să i se întindă. Grupurile electrogene duduiau surd.

Brusc văzu o mină. Deplasîndu-se, nisipul o descoperise parțial, făcînd-o, totodată, să se lase într-o rînă. Era o *Tellermine**.

Rockaway se întrebă care ar putea fi densitatea cîmpului. Se aștepta să sară în aer dintr-un moment într-altul și fiecare clipă era un atroce armistițiu cu moartea. Distingea acum trunchiurile solzoase ale palmierilor. În spatele lor se ghiceau bordeiele din chirpici.

Oamenii veneau unul după altul; pentru o clipă, siluetele lor se detașau pe crestele dunei, apoi lunecau în jos, cu un fîșîit mătăsos, ca pe niște schiuri invizibile.

Brusc, Murhad se trînti la pămînt. Rockaway îi urmă exemplul, nu înainte de a sonda nisipul cu degetele. Văzu mîna arabului făcîndu-i semn și se tîrî pînă la el. Fără să-și miște buzele, Murhad ațintì un deget spre rețeaua de sîrmă ghimpată și începu să se strecoare ușurel, neatingînd nici un fir.

Rockaway se răsuci pe spate, strînse *Sten*-ul pe burtă apoi porni la rîndul său, împingîndu-se cu călcîiele. Simțea sudoarea șiroindu-i pe tot corpul, pișcîndu-i ochii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

* În traducere literară: mină-farfurie. Erau mine discoidale (anti-car sau anti-infanterie) care explodau prin apăsare. Unele, prevăzute cu un arc comprimat, săreau în sus și explodau la cca 30 cm împroșcînd circular bile de oțel sau fragmente de fontă (N.T.).

Un clinchet abia perceptibil îl avertiză că Sharp atinsese, la rîndul său, mărăcinișul de fier. Acum duduitul generatoarelor era și mai puternic, acoperind orice alt zgomot.

Deodată, Rockaway dădu cu mîna de *djellabaua* lui Murhad. Acesta stătea în genunchi, de partea cealaltă a rețelei, studiind o fîșie îngustă de nisip greblat care se întindea de-a lungul potecii pentru patrule.

– Banda de control, șopti el. Treceți-o în fugă. Mă așteptați după zidul de colo.

Rockaway se strecură pe sub ultima sîrmă, apucă pistolul mitralieră și țîșni înainte. Fîșia de nisip era largă de zece metri. Din trei salturi fu dincolo, traversă poteca și dispăru în întuneric.

Zidul, din pămînt uscat, era inegal și mîncat de vînt. Îl sări și se imobiliză, cu răsuflarea scurtă și urechile vîjîind. Un pic de pămînt se fărîmiță: Sharp se lăsase să cadă alături, pe vine, cu pistolul mitralieră gata de tragere. Sacul de grenade lunecase și sergentul se apucă să strîngă brida care-l ținea fixat de coapsa sa dreaptă. Un om se prăvăli greoi și se lungi pe nisip. Un altul căzu pe spate.

Rockaway se săltă atît cît să ajungă cu ochii la nivelul zidului, dar în aceeași clipă, se lăsă în jos ca să evite ciocnirea cu unul care tocmai sărea.

La vreo douăzeci de metri mai încolo, Murhad lăsă să treacă ultimul ostaș, după care se apucă să șteargă urmele, măturînd nisipul cu djellabaua. Perfect stăpîn pe nervi, arabul atinse zidul fără să manifeste nici cea mai mică grabă. Aruncă o privire circulară inspectînd poteca, apoi sări.

Rockaway îi făcu un semn. Murhad se apropie curbat.

– Ordonați oamenilor să se camufleze. Patrula sosește peste trei minute.

Sharp auzise și se culcă imediat. Antrenați să imite cele mai mici mișcări ale șefului, oamenii se lungiră la rîndul lor, căutînd să nu sufle. Rockaway lipi pistolul mitralieră de coapsă și cu o smucitură grăbită trase mîneca stîngă. Acele luminoase ale ceasului-brățară arătau unu și zece.

Știa că peste o oră totul va fi terminat, dar era mult prea crispat ca să mai simtă teama.

Un fîșîit mătăsos, ca o alunecare ușoară. Chipul lui Murhad căpătase durități de piatră. El exprima acum o voință implacabilă de a lupta pînă la moarte, în cazul că ar fi fost prins. Rockaway se gîndi că e nevoie de o tărie de caracter într-adevăr ieșită din comun ca să poți rămîne prizonierul acestei oaze-cazărmi și să continui să faci spionaj. Se întrebă dacă omul e un simplu patriot sau e un agent al *Intelligence-Service*-ului.

Arabul așteptă cîteva clipe, apoi se apropie de zid. Tăcut ca o umbră, străbătu curtea cu pași rapizi. O poartă minusculă, în partea sfărîmată, dădea spre o ulicioară întortocheată. Nici un fel de lumină; camuflajul era total. Colibele fuseseră construite alandala și ulițele care rezultaseră din această anarhie, formau un adevărat labirint Uneori, fațadele erau atît de apropiate, încît făceau un soi de pasaj îngust prin care doi oameni abia ar fi izbutit să treacă umăr la umăr.

Murhad ieși într-o piațetă strîmtă. Cîteva clipe rămase nemișcat, observînd locul, apoi se trase într-o parte.

– Iată adăpătoarea, șușoti el arătînd un fel de băltoacă de apă mocirloasă și stătută.

Fu o adevărată năvală. Oamenii se aruncară pe burtă în mîzga aceea, îndepărtînd cu mîinile ierburile și diversele scîrboșenii care pluteau în ea. Ca niște cîini, lipăiau lichidul putred cu duhoare de seu.

În primul moment, lui Rockaway i se făcu milă de ei, apoi însă, fascinat de ochiurile negre de apă, se trînti și el în noroi.

Niciodată o băutură nu i se păruse mai delicioasă și mai suavă. Aproape imediat își simți pîntecul răscolit de colici îngrozitoare, dar continuă cufundîndu-și cu voluptate capul în zeama dezgustătoare.

Murhad îl înșfăcă zdravă de umăr.

– Opriți-vă! comandă el cu glas rapid. Altminteri n-o să vă mai puteți scula.

Fu nevoie de toată autoritatea lui Sharp pentru a-i convinge pe oameni să părăsească adăpătoarea. Se adunară în tăcere, cu burta plină. Murhad părea din ce în ce mai nervos. O luă înainte cu vreo zece metri. Comandoul porni după el, lipindu-se de ziduri. Acum Morton era exact în spatele lui Rockaway. Pe neașteptate, arabul coti într-o fundătură plină de tot soiul de resturi. Duhoarea era sufocantă. Împinse o poartă ale cărei scînduri abia se mai țineau; în dosul ei, era un staul întunecos în care oamenii pătrunseră, unul după altul. Murhad trase ușa.

– Nu vă mișcați de aici. Sînteți într-un vechi grajd de cămile, la trei sute de metri de centrală. Acum e unu și jumătate. Ieșiți la două.

Rockaway se apropie, călcînd precaut pe paiele uscate.

– De ce această oprire?

– E timpul cînd se schimbă garda și riscați să dați nas în nas cu noul schimb. Nu fiți îngrijorat: nici un neamț n-a pus vreodată piciorul pe aici... e prea murdar! Eu o să ies. Cînd mă întorc, calea va fi liberă.

Privirea lui Rockaway se încrucișă, furtiv, cu cea a lui Sharp. Pupilele sergentului erau straniu de mari.

Murhad trase de ușă. Pumnul lui Rockaway i se încleștă, brutal, pe încheietura mîinii.

– Rămîi aici! Nu pleci nicăieri pînă n-am ieșit de aici.

– Dar...

– Inutil să insiști. Așază-te acolo!

Sharp împunse cu țeava *Sten*-ului coastele arabului. Buzele subțiri ale acestuia se desfăcură într-un zîmbet disprețuitor. Se supuse, făcînd să foșnească paiele uscate.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Murhad. În împrejurările date, n-aveam de ales. Sîntem cu toții parcați aici... Nu te cunosc...

– Ar trebui să aveți încredere în mine. Dar n-are importanță. Esențialul e ca centrala să sară-n aer în noaptea asta. Lăsați-mă să ies.

– Nu!

– Atunci nu zbierați așa tare.

Rapidul dialog dintre cei doi fu auzit de ostași. Se instalară prin iesle, străduindu-se să facă totuși cît mai puțin zgomot. Obsedanta așteptare începu. Pentru unii, timpul se scurgea îngrozitor de încet, pentru alții, dimpotrivă, prea repede. În sfîrșit, Murhad se agită.

– Putem pleca acum, bombăni el, vexat în continuare.

Rockaway îl văzu deschizînd poarta. Țeava pistolului mitralieră îi urmărea cele mai mici mișcări.

– Întîi, grupa de acoperire! ordonă Sharp.

Murhad înaintă cu pași mărunți. Ajuns la colțul unei ulicioare, coti și ieși într-un soi de maidan nisipos, o bucată măricică de teren descoperit, presărată ici-colo de niște dărîmături și de bolovani. Cîteva temelii lăsau să se ghicească traseul vechilor ulițe. Printre ruine se mai zăreau ceva ziduri rămase în picioare. Cel mai înalt nu depășea cincizeci de centimetri.

Todeszone își spuse Rockaway, zărind pancartele înfipte din zece în zece metri în această țară a nimănui.

Mijindu-și ochii, citi: EINTRITT STRENG VERBOTEN*. Sub inscripție rînjea un cap de mort.

– E minat?

Murhad făcu din cap semn că nu. *Djellabaua* lui se confunda perfect cu umbra zidului.

– Nu, uneori au și ei nevoie să meargă în sat... Drumul e chiar în fața noastră. Cantonamentul e la stînga: două sute de yarzi. Centrala e la dreapta: o sută cincizeci de yarzi pînă la santinelă.

Rockaway se întoarse și dădu cu ochii de Morton. Își încruntă sprîncenele. Morton nu făcea parte din grupa de acoperire.

– Sharp! chemă el.

Sergentul rămăsese în coada coloanei. Se strecură în față, lipindu-se de ziduri.

– Dom' locotenent?

---

* În germană: Intrarea strict oprită (N.T.).

– Vezi ruina în formă de dinți de ferăstrău, la treizeci de metri de aici?

Sharp scotoci cu privirea întunericul.

– Văzut, făcu el.

– Te instalezi în spatele ei. Misiune: interzici drumul. Noroc, Sharp!

Rockaway strînse rapid mîna adjunctului său și-l observă cum se infiltrează printre ruine. Cei trei oameni ai săi veneau în urmă, pipăind cu mîna stîngă pietrele instabile ale zidurilor.

Tăcerea copleșea oaza. Ostașii se obișnuiseră cu duduitul generatoarelor și nu-l mai auzeau. Se ghemuiseră, unul în spatele altuia, lipiți de pereți.

Rockaway așteptă trei minute. Cînd nu mai percepu nici o mișcare venind din direcția lui Sharp, întoarse spre Murhad privirea pupilelor sale dilatate.

– E rîndul nostru acum. Roagă-te pentru supraviețuitori!

– Allah îi apără întotdeauna pe cei drepți. El vă privește.

Rockaway vru să răspundă cu o glumă, ca să-și probeze sieși că nu nădușește de frică, dar un uruit puternic îl împiedică. Un rictus ciudat schimonosi fața arabului. Își sucea capul la stînga și la dreapta, încercînd să străpungă bezna. Zgomotul venea de pretutindeni și de nicăieri, sporind progresiv în intensitate.

– Ce se întîmplă?

– Tancuri! articulă sec Murhad.

Fasciculele luminoase ale unor lămpi se agitară în direcția cantonamentului. Unul după altul, vehiculele își aprindeau farurile de camuflaj, luminînd nisipul în fața șenilelor de oțel. În întreaga oază izbucneau, ici și colo, strigăte și semnale din fluier. Un transportor blindat defilă cu toată viteza pe pistă îndreptîndu-se spre centrală. Două motociclete cu ataș mugiră virînd în unghi drept. Băgaseră faza mare și Rockaway trebui să se arunce la pămînt pentru a nu fi prins în bătaia lor orbitoare.

– Ce înseamnă toate astea? șuieră el veninos adresîndu-i-se lui Murhad.

Arabul nu se mișcase de pe locul său, ci doar își trase peste cap capișonul *djellabalei*.

– Să mor dacă știu!

Rockaway se gîndi la camionul incendiat. Cu siguranță că descoperiseră urmele lăsate. Acum zgomotul motoarelor se amplifica, blindatele părînd gata să năvălească simultan, din toate părțile.

Sări brusc în picioare, cu pistolul mitralieră îndreptat spre Murhad.

– Atac! Ori e acum, ori niciodată!

Arabul rămase impasibil.

– Voia lui Allah!... Dacă vă plac masacrele inutile...

– Cu alte cuvinte, îmi ceri să mă predau?

– Nu... ci doar să-mi îngăduiți să mă duc să văd.

– Iar noi să rămînem singuri în capcană? Nu te așteaptă decît pe tine ca să aprindă reflectoarele, nu-i așa?

– Capcană sau necapcană, prezența mea n-o să schimbe oricum, nimic. Va fi doar un cadavru în plus, atîta tot.

– Ești un ticălos, Murhad!

Dîndu-și seama că Rockaway e gata să tragă, arabul avu o ușoară tresărire.

– Sînteți pe punctul să comiteți cea mai mare greșeală din cariera dumneavoastră.

Un reflector se aprinse luminînd silueta unui tanc greu, care înainta pe drum cu o încetineală amenințătoare.

– Dar asta ce mai e? urlă Rockaway încercînd să acopere tunetul motorului. Tot o greșeală, poate?

– Nu, e un tanc *Panther*. După cum ar trebui să știți, unitatea de pază n-are decît autoblindate.

Ofițerul deveni livid. Tot sîngele îi dispăru din obraz.

– Păi, atunci...

– Cheamă-l înapoi pe sergent. Întorceți-vă la staul. Vă găsesc acolo!

Şi fără să mai acorde o singură privire pistolului mitralieră, aţintit în continuare asupra sa, Murhad se răsuci pe călcîie şi dispăru pe ulicioară.

– Morton?... Morton! Du-te după Sharp! Spune-i să nu deschidă focul! În numele cerului, spune-i să nu tragă!

Morton avu o şovăire de o clipă, apoi porni tîrîş, încremenind ori de cîte ori fasciculul cîte unui far cădea pe ruine. Mugetul motoarelor creştea întruna; o întreagă companie de tancuri înconjura Bou-Djeridul. Motocicletele treceau acum fără întrerupere pe lîngă *Todeszone*.

Rockaway întoarse capul convins că a rămas singur. Dar oamenii erau prezenţi, nu lipsea unul; încastraţi în nisip, erau gata să împroşte cu rafale inutile blindajul masiv al tancurilor.

– Retragerea! Luaţi-o din loc!

Febra îi curpinse pe toţi. Ca un singur om, întreaga grupă făcu la stînga-mprejur. Fu o cavalcadă tăcută: în cinci secunde, ulicioara rămase pustie. Rockaway galopa ultimul, zorindu-i pe toţi din spate.

Morton nu se grăbea.

"L-aş putea avea acum, i-aş putea spune lui Sharp să deschidă focul... În două minute, nemţii se vor dumiri despre ce-i vorba, după care, vor strivi dintr-o singură lovitură şi satul şi bordeiele şi comandoul...".

Se furişă în dosul unei grămezi de noroi uscat şi se lăsă în jos în clipa în care o jerbă de lumină albă împroşcă ruinele, drept deasupra capului său.

"...La urma urmei, sînt cu toţii nişte lepădături, nişte laşi! N-o să aibă decît soarta pe care o merită!..."

Ura faţă de Rockaway nu-i întuneca însă complet judecata.

"Bat cîmpii! Îl pironesc şi singur! Eu şi numai eu o să-i fac de petrecanie! Pînă acu, am făcut-o pe supusul. Ei bine, a sosit şi vremea socotelilor!..."

Înaintă cu încă un metru şi profitînd de o zonă de umbră se strecură mai adînc în *ţara nimănui*. În sfîrşit, apărură şi bocancii lui Sharp. Şe mai tîrî doi metri.

Cu privirea sudată de cătarea pistolului mitralieră, sergentul urmărea consternat tancurile care defilau fără întrerupere prin faţa sa. Era limpede că nu cele patru *Sten*-uri ale sale vor face praf tancurile, al căror blindaj special depăşea în unele părţi grosimea de nouă centimetri. Jertfa sa va fi inutilă. Îngrozit, aştepta să audă exploziile seci ale primelor *Gammon*. Însă tăcerea n-o sfîşia decît mugetul motoarelor.

Cineva îi atinse umărul. De surprindere fu cît pe-aci să golească la întîmplare încărcătorul *Sten*-ului.

Era Morton.

– Ce se întîmplă? Trebuia să atacaţi de zece minute!

– Repliere imediată. Rocky e în grajd.

Sharp socoti la iuţeală: grupa de asalt nu mai atacă... Tancurile defilează pe un drum care ar fi trebuit să fie pustiu...

– Am scăpat trenul?

– Se pare că da.

Cu o mişcare precaută, Sharp dezarmă pistolul mitralieră şi, nedeslipindu-se de pămînt, începu să se tragă îndărăt.

Rockaway ajunse la grajd abia suflînd. Oamenii săi erau deja acolo. Murhad dispăruse. Îi trecu prin minte că arabul îl dusese de nas de la început pînă la sfîrşit şi că tancurile ocupau poziţii în jurul satului.

Sharp pătrunse în goană, urmat de cei trei oameni ai săi, în încăperea întunecoasă.

– Ei bine? făcu el.

– Blindate. Murhad s-a dus să afle ce se-ntîmplă.

– Sînteţi nebun!

– Ce-ai fi făcut în locul meu, sergent?

– L-aş fi însoţit.

– Îmi pare rău, dar la asta nu m-am gîndit.

– S-o ştergem la repezeală de aici!

– Rămîi pe loc! Nu primesc ordine de la dumneata!

– Eroii inutili nu-s decît nişte ucigaşi!

– Gura! Nu ştii ce spui!

– Din nenorocire, știu!
– Ajunge!
– Evacuați gaura asta de șoareci!
– Nu!
– Sînteți un... Uite-l că vine!

Rockaway aplecă puțin capul ca să vadă ulicioara. Murhad sosea în fugă. *Djellabaua* flutura în jurul picioarelor sale nervoase. Rockaway deschise ușa și arabul pătrunse ca un vîrtej.

– Locotenente! chemă el.
– Aici.

Omul se răsuci.

– Nu v-am văzut. Sînt toți aici?
– Da, toți. Ce se întîmplă?
– Regimentul *6 Panzer-Grenadiere*. Vine de la Temissa. N-aveam cum să prevăd.
– Bun. Și ce caută aici?
– Alimentare cu carburanți.
– Sînt mulți?
– O companie normală din trei plutoane, plus vehiculele de legătură, de cercetare și de însoțire.
– Cu alte cuvinte, în prezent, sînt cam o mie de nemți pe aici.
– Pe puțin. În orice caz, noaptea asta e pierdută.
– Crezi adică...
– Da. Își fac plinul și pleacă imediat. Din pricina R.A.F. nu alimentează decît noaptea.
– Cît timp le ia treaba asta?
– Cam trei ceasuri, dacă se grăbesc.
– Trei ore de așteptare!
– Nu. După aceea se face ziuă. În noaptea asta nu-i de încercat nimic.
– Oamenii n-or să reziste la încă o zi.
– O să vedeți că rezistă. Firește, nici o mișcare.
– Dar localnicii?
– Au rămas foarte puțini. În plus, mai mult ca sigur că nu vor călca pe aici. De cînd nemții au rechizionat toate vitele de muncă, grajdul nu mai slujește la nimic. În sfîrșit, e al meu.

Rockaway șovăi. Fără să-și dea seama, Murhad preluase conducerea comandoului. Ordinele ale erau fără apel. Capitulă, intuind că arabul primise cu siguranță directive precise, de la Cairo sau de la Priwitt.

– Fie și așa. Cînd te întorci?
– Niciodată. Atacați mîine noapte, la orele douăzeci și trei. Pînă atunci, nu ieșiți. Uneori nemții mai dau tîrcoale prin ulicioare. (Murhad devenise enigmatic și-l fixa pe Rockaway cu pupilele sale negre.) Allah vă vede pe toți. Noroc bun, locotenente!

Făcu un pas, strecură o privire bănuitoare afară și dispăru.

– Te-ai înșelat, sergent. După cum vezi, a revenit.
– Ca să se asigure că sîntem cu toții aici.
– Ai răspuns la orice... Pînă una-alta, culcă-i pe oameni și postează, firește, o santinelă la poartă.

Sharp se înclină, învins și fericit că există.

CAPITOLUL X

Cu nervii stînd gata să plesnească, comandoul văzu cum se crapă de ziuă.

Blindatele germane demaraseră cu un ceas înainte de prima geană de lumină. Acum erau probabil la peste treizeci de mile de Bou Djerid, navigînd prin deșert în plin regim de croazieră.

În staulul lor împuțit, oamenii se culcaseră pe unde apucaseră, care în paiele din iesle, care direct pe pămîntul murdar. Cu toții țineau ochii închiși, dar de dormit nu dormea nimeni. Tensiunea nervoasă era atît de mare, încît cel mai mic foșnet îi făcea să tresară. În afara duduitului monoton al generatoarelor, oaza redevenise tăcută.

Santinela de la ușă veghea, observînd cum primele suliți de lumină străpung frunzișul palmierilor.

Uneori mai trecea cîte un arab, tîrîndu-și picioarele prin praful drumului.

Pe la zece apăru o femeie venită să-și întindă rufele. Era limpede că localnicii nu prea ies din cocioabele lor de chirpici.

– E de necrezut, da' mie mi-e din nou sete, murmură un glas.

Rockaway aruncă o privire înciudată spre cel care vorbise. Era Lonsdale, un atlet cu mușchi vîrtoși, pe care el, Rockaway, îl admirase pentru precizia cu care arunca grenadele. Ostașul se răsuci pe paiele sale, căscă fără stînjeneală și se prefăcu că doarme.

Confuz, Rockaway simți că totul nu-i decît o prefăcătorie, menită să disimuleze frica ce-i încleștа inima și-i fu

recunoscător. Acum știa că oamenii îl vor urma în timpul atacului.

O forță necunoscută părea să țină pe loc acele ceasornicului. Îl consulta din cinci în cinci minute, nerăbdător să termine odată cu chinul acesta. Pînă la urmă, îl desprinse de la mînă și-l băgă în buzunar.

La amiază, o sirenă azvîrli în văzduh vaietul ei asurzitor. Puțin după aceea, zgomotul generatoarelor își schimbă tonalitatea.

Sharp reușise să adoarmă și Rockaway îi invidia calmul. În colțul său, Morton tăcea încruntat, mozolind o țigară pe care nu îndrăznea s-o aprindă. Tweeny se lungise pe spate cu brațul adus peste ochi, părînd că doarme. Ochii lui erau însă larg deschiși și fixau, fără să vadă, un liliac. Tweeny hotărîse să se "sinucidă" în mod folositor. Dorea ca totul să se termine cît mai iute cu putință și îi era ciudă pe Rockaway, fiindcă amînase atacul. Culcat la dreapta lui Sharp, fusese gata. O moarte rapidă sub grelele șenile care striveau praful. Acum însă îi era frică și sudoarea care țîșnea din fiecare por n-avea nimic de-a face cu zăduful. Frica-l stăpînea și pe Cunning; îl stăpînise dintotdeauna, nu se putuse niciciînd obișnui cu ea și acum lupta disperat cu sine însuși ca să nu se năpustească afară urlînd.

Uneori, răzbăteau pînă la ei frînturi de discuții. Oamenii ciuleau urechile. Nici unul nu cunoștea araba. Îi invidiau însă pe băștinașii zăvorîți în cocioabele lor dărăpănate. Ei, cel puțin, erau siguri că or să vadă ziua de mîine.

Odată cu căderea nopții, tensiunea crescu cu cîteva grade. Fiecare aștepta acum ordinul, supraveghindu-l cu coada ochiului pe locotenent.

Sharp se deșteptase, redevenind treaz cu o simplă bătaie de pleoapă. Remarcă imediat fața crispată a lui Rockaway lipită de o crăpătură a ușii și-și consultă ceasul.

– Dom'le locotenent... începu el.

– Formidabil! Ai nervi de oțel: ai reușit să dormi patru ceasuri la rînd!

– Știți, adineaori...

– Las-o moartă! Eram cu toții scoși din minți. Inclusiv subsemnatul. N-aș fi crezut niciodată că băieții noștri vor rezista la un asemenea supliciu.

Sharp avu un zîmbet amar și dezabuzat.

– Nici eu. Ultimele minute vor fi cele mai greu de suportat.

Rockaway se aplecă în față.

– Am mereu impresia că unul din ei se va ridica la un moment dat, va arunca arma și o va rupe, urlînd, la goană.

– Și care ar fi acela?

Locotenentul dădu din umeri.

– Oricare. Iar toți ceilalți, s-ar lua după el. Chiar și dumneata.

– Posibil. Aici e un adevărat iad.

Cei doi se priviră o clipă încercînd să-și zîmbească, dar buzele lor nu schițară decît o grimasă.

– Nemții!

Șoapta santinelei fu ca o lovitură de tun. Într-un singur reflex, oamenii săriră în picioare.

Rockaway și Sharp se apropiară de scîndurile prost încheiate. Distinseră, în palida lumină a crepusculului, trei siluete care se îndreptau spre intrarea în fundătură. Erau trei militari care veneau agale; de centiron, în partea dreaptă, atîrna cîte un *parabellum**.

– Ne-am ars! Sînt parlamentari care vin să ne ceară capitularea ! îngăimă Sharp.

Cei trei se apropiau, fără o vorbă, scrutînd fațadele mute. Unul dintre ei întoarse capul către o ușă.

– S-ar zice... s-ar zice că nu prea au cugetul curat.

* Pistol de fabricație germană, aflat, în genere, în dotarea trupei și a subofițerilor; ofițerii purtau pistoale *Walther* (N.T.).

Sharp încuviință: aerele misterioase ale celor trei și rapidele căutături pe care le tot aruncau în urma lor nu le prea confereau aspectul unor plenipotențiari.

Cel mai înalt se opri și ciocăni de trei ori cu pumnul într-o ușă. Din casă răsună un rîs cristalin. Militarii se apropiară, primul cu fața spre casă, ceilalți supraveghind ulicioara.

– Băieții au luat învoire de la bec! susură Sharp, lipindu-și ochiul de o gaură sub balamaua ruginită.

Ușa se deschise. Rockaway distinse o odaie luminată de un opaiț fumegînd. O canapea joasă, draperii grele și volute albastre de fum. Pe canapea, o femeie cu pielea smeadă; o alta, aproape, goală, ședea pe vine și pregătea ceaiul într-un ibric de aramă bătută. Cei trei fură primiți cu rîsete voioase. Dintr-un salt, fură înăuntru și ușa se închise cu un pocnet sec.

– Un bordel! exclamă Rockaway. Cine s-ar fi gîndit la una ca asta!

– Lepădăturile! bombăni Wellesley. Ei se gagicăresc, iar noi ne cufurim de frică la zece metri mai încolo!

– În locul lor, ai face și tu la fel, replică un glas venit dintr-un fund de iesle.

Rockaway fu bucuros de acest derivativ; timp de cîteva secunde, nervii fiecăruia se mai relaxară.

Peste o oră, cei trei nemți traversară, la fel de fugitiv ca și la venire, aproape în pas alergător, ulicioara.

CAPITOLUL XI

Culcat la liziera zonei interzise, Rockaway supraveghea înaintarea lui Sharp. De zece minute, sergentul şi cei trei oameni ai săi se tîrau printre dărîmături şi triunghiuri de palmier. Acum, după ce îl parcurseseră în ajun de două ori, cunoşteau drumul în cele mai mici amănunte, aşa că înaintarea lor era cu neputinţă de reperat.

Luna nu se ridicase încă; de văzut se vedea pînă-n cincisprezece paşi.

Rockaway ghicea poteca ce ducea spre centrală. Se simţea straniu de calm, parcă detaşat de toate. Acum, cînd ştia că oamenii îl vor urma, era profund convins de reuşită. Dealtfel, băieţii nu se lăsaseră rugaţi: încleştarea - fie ea şi mortală – a luptei, era de o sută de ori preferabilă îngrozitoarei aşteptări dintr-un fund de grajd împuţit.

– Acum, e rîndul nostru!

Frază, de-altminteri, perfect inutilă; fiecare ştia exact ce trebuia să facă. Ultima oră fusese ocupată de un amplu expozeu al lui Rockaway.

Îşi aşeză, cu precauţie, pistolul mitralieră de-a curmezişul încheieturii formate de coate şi începu tîrîşul. Era uşor prin nisipul moale. Totul era prea uşor. Drumul părea pustiu şi oaza adormită. Vegheau doar transmisioniştii de serviciu, la tablourile lor. Aveau să fie masacraţi fără dificultate. Se gîndi că atacul nu va dura poate nici cinci minute; dar, ca să-l pregătească, a fost nevoie de patru luni.

Trecu pe sub una din pancarte. Din cîteva contorsiuni ajunse în marginea pistei. O privire atentă printre trunchiurile de palmieri nu descoperi nici o mişcare suspectă.

Un salt, pe cît de rapid, pe atît de silenţios, îl catapultă pe partea cealaltă a drumului.

Oamenii îl urmau unul după altul, camuflîndu-se pe după trunchiurile verticale.

Murhad vorbise de o sută cincizeci de yarzi. Rockaway înaintă vreo treizeci de metri, apoi se imobiliză; Lonsdale, York şi Coleman îl depăşiră tîrîş.

Reţeaua de sîrmă ghimpată răsări brusc din beznă. Lonsdale stopă dintr-odată. Remarcă aproape imediat santinela, imobilă în dosul unui cal de frizã. Stătea nemişcat, cu *Mauser*-ul* atîrnat de curea. Şi, mai în spate, o construcţie dreptunghiulară: postul de gardă. Patru oameni plus sergentul de zi.

Rockaway făcu un gest discret. Lonsdale degajă cu degetul gros piedica de siguranţă şi acţionă uşurel tija de armare ca să prevină obişnuita ţăcănitură. De acolo de unde se afla, prima sa rafală, chiar dacă ar fi fost trasă la nimereală, trebuia să nimerească pîntecele inocentei caraule.

În nemişcarea sa, silueta neamţului părea enormă, aproape supradimensionată. Exclus s-o rateze.

York îşi continua tîrîşul cu o încetineală prudentă şi, interpunînd mereu un palmier între santinelă şi el, reuşi să avanseze, fără a fi descoperit, cu vreo zece metri. Se opri în sfîrşit, în genunchi, în spatele unui trunchi de palmier. Mîna sa dreaptă balansa uşor o *Gammon*. Ferestrele postului de gardă n-aveau gratii. O neglijenţă ce avea să fie scump plătită.

Coleman continua să avanseze sub privirile lui Rockaway, vîslind prin nisip ca o broască ţestoasă. Santinela păstra o imobilitate absolută, aproape înspăimîntătoare. Lonsdale auzi fîşîitul nisipului, în clipa în care Coleman

---

* Puşcă germană, aproape identică Z.B.-ului nostru (N.T.).

ajunse în dreptul său. Simți cum mîna lui îi atinge, scurt, umărul și ridică țeava *Sten*-ului.

Un generator se opri, înlocuit imediat de altul.

Lonsdale ochi cu grijă. Triunghiul negru al cătării, lunecă peste statuia vie și se fixă la mijlocul acesteia. Începu să apese pe trăgaci ușor, așa cum fusese învățat, ca să nu devieze tirul.

Pistolul mitralieră răpăi, zgomotul păru infernal. Santinela se răsuci în jurul propriei sale axe. N-apucase încă să se prăbușească și grenada lui York pulveriza una din ferestre. Coleman se ridicase întocmai unui alergător care-și ia startul pentru o sută metri plat. Din două salturi fu lîngă șicană. Prima rafală rată lanțul cu care era închisă; a doua însă sfărîmă lacătul. Corpul de gardă se ilumină ca și cînd cineva ar fi declanșat înăuntru un flash fotografic. Cu un vîjîit surd, acoperișul urcă spre înaltul cerului. Nu se auzi nici un strigăt. Fosforul ardea răspîndind o lumină orbitoare.

York, Lonsdale și Coleman se regrupară, proptindu-se tustrei în calul de frizã. Eliberat de lanțul care-l ținea, acesta pivotă. În aceeași clipă, un șuier ascuțit despică bezna.

Fiecare palmier plămădi parcă un ostaș. În fruntea celor zece oameni ai săi, Rockaway se năpustea prin breșă.

York, Lonsdale și Coleman își înhățară pistoalele mitralieră și, făcînd la stînga-mprejur, străbătură valul atacatorilor; misiunea lor era acum să întărească grupa lui Sharp.

*

Trecuseră șapte secunde. În fața comandoului nu mai exista, acum, nici un obstacol. Urlînd, trăgînd de pe șold, oamenii se așezaseră într-o singură linie, ca pentru o șarjă

din altă epocă. Nu mai simțeau nici frica, nici oboseală, nici greutatea armelor. Roboți antrenați cu răbdare să ucidă, fiecare din gesturile lor era un act reflex, dobîndit cu prețul sudorii.

Fu un adevărat uragan.

Semnalului din fluier îi urmă o liniște amenințătoare; ici-colo, fîșîitul unor pași rapizi. Lumina fosforului smulse din beznă siluetele unor corturi lungi, cu pînza în culorile camuflajului. Prin gemulețele de plexiglas transparent, răzbăteau cîteva licăriri difuze.

Un hitlerist încremenise pe loc, cu ochii ieșiți din orbite, deslușind cu groază siluetele demonice care se profilau pe fondul incendiilor născînde. Văzu cum primul cort se prăvale, înghițit de un soare purpuriu și deschise gura ca să strige. Nisipul îi înăbuși urletul. Cu trei gloanțe în țeastă n-avu nici măcar timp să simtă că moare.

Comandoul se angajase acum pe aleea centrală într-o cavalcadă punctată de explozii puternice. Fosforul se împrăștia în torente, distrugînd emițătoare, carbonizînd corpuri adormite. Strigătele de ajutor se împleteau cu urletele de furie. Încărcător după încărcător, *Sten*-urile scuipau moartea, sfîșiind pînza multicoloră a corturilor.

O sirenă se porni să mugească, acționată de o mînă înnebunită de groază.

Rockaway alerga în lungul corturilor, împiedicîndu-se în corzile de ancorare. Petrecuse cureaua pistolului mitralieră pe după umăr, preferînd să aibă mișcările libere. Din cînd în cînd, se apleca și strecura pe sub marginea pînzei cîte o grenadă gata amorsată. Țîșnea după aceea spre cortul următor, iluminat de deflagrație.

În primele secunde, pieriră mulți nemți. Moartea îi surprinse în cele mai diverse ipostaze: unii adormiți, alții culcați peste emițătoarele lor, alții pălăvrăgind. De fiecare

dată, același scenariu, rapid și definitiv: un astru de foc și apoi neantul. Iar pentru cei mai puțin norocoși: teribila mușcătură a flăcărilor.

Acum toate sirenele își împleteau vaietul lor lugubru deasupra Bou Djerid-ului. Ostașii companiei de gardă săreau din paturi. Ofițerul de serviciu scutura un telefon care se încăpățîna să rămînă tăcut.

În mijlocul acestui uragan, Fawcett era unul dintre puținii care-și păstraseră sîngele rece. Chiar de la început, trecuse în capul grupei. Un cort intact. Intra. O rafală lungă. Transimisioniștii se prăbușeau de pe scăunelele lor. Cînd nu mai mișca nici unul, Fawcett înceta focul. Ieșea și se năpustea în cortul următor.

În primul cort găsi transmisioniștii, unii culcați pe paturile lor pliante, alții în fața aparatelor. În al doilea, toată lumea era în picioare. La al treilea se ciocni de o gloată care fugea. Îi seceră pînă la ultimul, calm, implacabil.

Cortul următor era gol. N-avu timp să se mire. O rafală de *Schmeisser* îl zvîrli afară cu pîntecele sfîrtecat.

Fu primul mort al comandoului.

O fracțiune de secundă mai tîrziu, o mînă rapidă depunea o *Gammon* sub unul din pereții de pînză. Rockaway călcă peste corpul lui Fawcett, fără să-l vadă. Acum focurile de armă se încrucișau. Izgoniți de prin corturi, împinși spre cîmpul de mine, hitleriștii pricepură că singura lor șansă de a supraviețui era să se apere.

La început sporadică, riposta căpătă iute un caracter organizat. Cei din comando alergau încolo și încoace, incendiind cerul în urma lor. Nemții erau, dimpotrivă, adăpostiți, imobili în întuneric. *Mauser*-ele lor fulgerau cu precizie.

Și totuși nebuneasca șarjă continua, nimicind oameni și material. Din secundă în secundă, oaza se lumina tot mai tare. Palmierii se răsuceau sub explozii și se prăbușeau șuierînd.

Morton alerga în spatele lui Rockaway, cînd suflul unei grenade îl expedie la pămînt. Se dădu de-a berbeleacul, fu călcat în picioare de camarazii săi și se ridică abia suflînd, străduindu-se să-l repereze pe ofițer printre siluetele care zigzagau.

Rockaway dispăruse.

Morton înjură și o luă la goană ca să-i ajungă pe ceilalți.

Lui Cunning îi era frică. Își lansa grenadele la întîmplare, pe nisip sau în emițătoarele deja făcute țăndări. Pierzîndu-și complet controlul, urla, inconștient, insulte destinate, de fapt, lui însuși.

Muri fără să-și dea seama, atins de un glonte, care nici măcar nu-i era destinat.

Prima rafală de *M.G.** răpăi cu un zgomot asurzitor exact în momentul în care *Sturmgeschutzen*-urile demarau. Trei atacanți fură secerați dintr-un foc. Ceilalți se adăpostiră prudenți. Mitraliera dispăru într-un vîrtej de flăcări.

Sacrificiul servanților nu fu însă inutil. Comandoul pierdu cîteva secunde prețioase. În față, supraviețuitorii se organizaseră, protejînd generatoarele.

– Unde-i Rockaway? urlă Morton, plonjînd alături de Olson.

Ostașul agită mîna într-o direcție vagă.

– Undeva în dosul butoaielor!

Morton identifică imediat statura uriașă a ofițerului. Acesta golea încărcătorul *Sten*-ului în serii scurte. Era cu spatele la el.

---

* Maschinengewehr (ger.), mitralieră (N.T.).

*

Tweeny tremura din toate mădularele. Grenada pe care o aștepta de zece minute, interminabil de lungi, explodase în sfîrșit.

– Sîntem la rînd, băieți! rostise Sharp cu glas stins.

În momentul acela apărură și York, Coleman și Lonsdale.

– S-a făcut! Au demarat! gîfîiră ei.

Primele rafale răpăiau deja. Tweeny vru să înceapă o rugăciune, dar uitase pînă și primele cuvinte.

Motoarele mugiră în mijlocul unui concert de pocnituri și comenzi guturale. Tweeny sperase să vadă infanteria năpustindu-se prima. Fu crîncen decepționat.

Cel care apăru fu un monstru, un monstru metalic și zăngănitor. Un autotransportor blindat. Sharp așteptă pînă cînd șenilele se aflară la numai zece metri de el.

– În benă, băieți! urlă el, slobozind jumătate din încărcător asupra comandantului.

Omul basculă pe spate, reținut de centura de siguranță. Brațele îi atîrnau moi. Două *Gammon* explodară în interiorul vehiculului. Două, alături. Trupuri omenești se răsuciră în aer, catapultate de suflu. Înnebunit, conductorul ambală motorul. Cu șenila din dreapta blocată, blindatul vină pe loc și o luă la goană șiroind de fosfor. Secționă doi palmieri, apoi se dădu peste cap.

Inamicul pricepu însă despre ce-i vorba. Blindatele se opriră și deschiseră foc de mitralieră și tunuri. Cum nu observaseră de unde pornise atacul, trăgeau la întîmplare asupra satului. Proiectilele șuierau pierzîndu-se printre dune, retezînd un palmier, pulverizînd o cocioabă.

Dinspre cătun răzbătură țipete.

Sub ploaia de gloanțe, Sharp se lipi de pămînt. Simțea cum se fărîmițează zidul în dosul căruia se adăpostise. De pretutindeni țîșnea în sus pămînt și pietriș. Brusc, York se zgîrci. Flegmatic, sergentul întinse și trase spre el cele două încărcătoare pe care ostașul le pregătise, inutil, pentru el.

Tweeny trăgea asupra formelor nedeslușite care alergau către *Todeszone*.

– Infanteria debarcă! Infanteria debarcă! scandă el.

Într-adevăr, inamicul sărea din autotransportoare și sub protecția focului lor, se infiltra prin ruine.

Cei cinci trăgeau fără oprire. Fură rapid reperați după scăpărările *Sten*-urilor și primul obuz, expediat de la patruzeci de metri, explodă înălțînd un munte de pămînt. Tweeny și Sharp se prăvăliră, unul peste altul.

Mîna lui Tweeny rămăsese încleștată pe armă. A lui Sharp însă, nu. Murise. Plămînii săi nu putuseră rezista la teribila presiune a aerului.

Cutremurat de groază, Tweeny împinse la o parte trupul inert. În dreapta sa, Coleman continua să tragă. Introduse un nou încărcător și se ridică.

Tras de la numai cîțiva metri, obuzul percută în mijlocul grupei de acoperire cu tunet de Apocalips.

Rezistența durase patruzeci și două de secunde.

*

Toată partea de miază-zi a oazei era în flăcări. Limbile de foc se înălțau verticale, ca acelea ale lămpilor de sudură. Dacă n-ar fi fost împușcăturile, s-ar fi putut crede că-i doar un incendiu. Dar albele inflorescențe ale *Gammon*-urilor, răcnetele combatanților și lătrăturile sacadate ale armelor automate atestau violența luptei.

Blindatele convergeau cu toată viteza spre șicana distrusă. Fiecare din ele transporta cîte douăzeci de oameni.

Rockaway le auzea apropiindu-se. Blocat în spatele unui butoi ciuruit, din care se scurgeau torente de ulei, știa că trebuie să reia cu orice preț atacul. Odată distruse posturile de radio, rămîneau cele două grupuri electrogene, adică obiectivul principal al misiunii. Pînă la ele, dacă erau patruzeci de metri.

Și mai erau și *Schmeisser*-urile. Ele răspundeau prompt la focul atacatorilor. Rockaway știa că în cîteva secunde aceștia din urmă nu vor mai avea cu ce trage. În plus, mulți dintre ei fuseseră atinși și se zvîrcoleau pe jos, scurmînd nisipul cu degetele.

"Țintuiți pe loc! Niciodată n-o să-i pot clinti de aici. O să ne curețe pe toți, pînă la ultimul. Am dat greș!... Și nu ne-am ales cu nimic..."

O grenadă nemțească cu coadă explodă într-un zgomot surd, aproape ridicol în comparație cu tunetul *Gammon*-urilor.

Ș-atunci țîșni ideea salvatoare. Cum de nu se gîndise mai devreme? Un singur lucru trebuia făcut ca să străpungă linia de rezistență a inamicului, unul singur.

Rockaway se săltă într-un cot. Butoiul suna ca un gong sub izbitura gloanțelor.

– Grenade! mugi el, rotind brațul prin aer.

O *Gammon* explodă, apoi alta și alta; băieții înțeleseseră. Rockaway sări în picioare, seceră o siluetă care încerca să se ferească de ciuperca sîngerie a unei explozii, trase iarăși, dar *Sten*-ul scoase un mic sunet sec, acela al închizătorului lovit în gol. Îl aruncă fără să se oprească din goană.

Oamenii se ridicau, urlînd ca niște posedați și se năpusteau asupra inamicului, sărind peste flăcări și cadavre. Cu toții contaseră că nemții o vor lua la goană. Dimpotrivă, fu

o teribilă încăierare. Luptînd unul contra cinci, puțini izbutiră să răzbească prin cumplitul vîrtej.

Britanici și germani se băteau pe viață și pe moarte în mijlocul flăcărilor, pe nisipul răscolit și stropit de sînge. De două ori Rockaway încercă să treacă; prima oară fu îmbrîncit brutal, a doua oară, o lovitură cu patul puștii îi tăie răsuflarea. Căzu în genunchi, comprimîndu-și burta cu mîinile.

Un englez rănit se sinucise, făcînd să explodeze o *Gammon* în mijlocul încăierării. Era Williamson. Vîrtejuri cumplite de flăcări împroșcară noaptea, făcînd vid în jurul lor.

Rockaway se năpusti în haosul de răcnete și corpuri. Traversă un zid de foc și goni spre cele două corturi ale generatoarelor. O rafală îl făcu să se dea de-a berbeleacul. Se ridică dintr-o săritură, fără să-i pese de sîngele care pornise să țîșnească din umărul drept. În fața ochilor avea ușa întredeschisă a cortului. Un bec vopsit în albastru lumina puternicul motor și siluetele celor care se băteau înăuntru.

Rockaway se clătină o clipă, apoi apucă o grenadă cu mîna stîngă și-i smulse cuișorul de siguranță cu dinții. Ea explodă în zbor, carbonizînd laolaltă, motor, cort, nemți și englezi. Explodă și cisterna prefăcîndu-se într-o uriașă ciupercă purpurie.

Locotenentul goni mai departe; sufla din greu și nu-și mai distingea ținta decît printr-un nor opac, care se îngroșa din secundă în secundă. Se împiedică în corzile de ancorare și căzu greoi la picioarele cortului. Pătrunse pe brînci înăuntru.

Nimeni nu atinsese încă cel de al doilea grup electrogen. Încăperea era goală. Strălucind de curățenie, motorul duduia alimentînd cu energie emițătoare ce nu mai existau. Acele ampermetrelor se zbăteau înnebunite.

Rockaway tocmai apucase o *Gammon*, cînd o umbră se prăbuși în spatele său.

Se răsuci și-l recunoscu pe Morton. Un Morton livid, stropit de sînge. Într-o mînă ținea pistolul mitralieră, cu cealaltă își comprima pîntecele. Izbuti să se ridice și, clătindîndu-se pe picioare ca un somnambul, ațintì asupra ofițerului o privire în care scăpărau, îngemănate, groaza și dorința de a ucide.

– Întinde-o, Morton! Arunc totul în aer!

Soldatul se cramponă de peretele de pînză și începu să ridice țeava *Sten*-ului.

– O să te omor, Rocky! O să te omor fiindcă ești un ticălos!

– Ești nebun!

– S-ar putea! Aștept de mult clipa asta!

Îngrozit, Rockaway aruncă o privire rapidă spre ieșire. Morton stătea în față, barînd trecerea. Era înarmat; el aruncase *Sten*-ul.

Acum înțelese de ce în ziua cu simunul cineva voise să-l pună în gardă.

– De acord, Morton! Haide, omoară-mă! Dar n-ai să-mi supraviețuiești nici zece secunde!

O antenă-pilon se prăbuși într-o erupție de scîntei albastre.

Cu o mișcare bruscă, Rockaway, smulse cuiul de siguranță al grenadei și o aruncă în rezervorul de carburant. O rafală, trasă fără doar și poate la întîmplare, sfîșie pînza cortului. Cîteva proiectile ricoșară izbindu-se de generator, făcînd să explodeze manometrele și perforînd țevile de racord.

Morton deschise gura, apoi se prăbuși greoi peste un cablu. Pistolul mitralieră îi scăpase și zăcea la vreo doi metri. Demența părea să-i dea o rezistență supraomenească;

mîna se întindea după armă zgîrcindu-se și tîrîndu-se ca un păianjen pe nisip.

– Ticălosule, scrîșni el, tot tu ai învins!...

Degetele sale atinseră arma și înțepeniră într-o ultimă convulsie. Îngrozit, Rockaway mai contempla cadavrul lui Morton, cînd o jumătate de duzină de nemți irupseră în cort.

Ridică unicul său braț valid, uitînd racheta roșie în fundul buzunarului.

Grenada explodă într-un uragan de flăcări, smulgînd cortul cu țăruși cu tot. Cu un muget monstruos, două sute de litri de carburant luară foc.

CAPITOLUL XII

Deasupra Bou Djerid-ului strălucea soarele. Ultimele focuri de armă se stinseseră de mult. Interminabile șiruri de soldați își treceau găleți din mînă în mînă, ca să stingă incendiile. Alții, aruncau lopeți de nisip peste ultimele particule de fosfor.

Din centrala radio nu mai rămăsese practic nimic. Ciuruite de gloanțe, corturile arseseră pînă spre dimineață. Baza oferea spectacolul unei dezolări totale, pe care prezența cadavrelor o făcea și mai tragică.

Ducîndu-și morții, un grup numeros de arabi trecea pe drumul spre cimitir. Cîteva femei boceau, ascunzîndu-și fețele în *haikurile** lor albastre. Oamenii încercau să pară impasibili, dar le ghiceai mînia după căutătura plină de ură pe care o aruncau nemților.

Unul din arabi, instalat pe un ciot de zid de lîngă *Todeszone*, avea aerul că observă scena. Purta o *djellaba* cenușie, vîrstată cu galben. Capișonul tras nu lăsa să se vadă decît o bărbie pătrată și o gură fină ca o lamă de cuțit. O mustăcioară subțire împodobea buza de sus.

La o sută de metri mai încolo, *Hauptman*-ul** Krammer ședea la masa sa din cortul P.C.-ului. Era un bărbat zvelt, de vreo treizeci de ani. Cu capul rezemat în mîini, părea cu desăvîrșire distrus. Încerca să reflecteze la consecințele pe care nimicirea emițătoarelor avea să le aibă asupra unei cariere ce, încă în ajun, se anunța strălucită.

* Văl cu care femeile arabe își înfășoară capul (N.T.).
** Echivalentul gradului de căpitan la trupele blindate (N.T.).

O bătaie din călcîie îl făcu să-și ridice capul. Ochii săi de un albastru foarte deschis, aproape spălăcit, se îndreptară asupra unui ofițer încremenit în poziție de drepți la intrarea cortului.

– Intră, oberleutnant Kirst. Raportează!

Negru de fum, cu uniforma pătată de păcură, tînărul ofițer intră, scoțîndu-și cascheta.

– Ei bine, Kirst, se pare că domnii englezi au marcat un punct.

– Din păcate, nu-i vorba de criket!

– Într-adevăr, din păcate, făcu Krammer cu voce surdă. Raportează! Începe, te rog, cu enumerarea distrugerilor.

Oberleutnantul Kirst își drese glasul.

– Ei... adică englezii, știau cu mare exactitate încotro să se îndrepte și ce să distrugă. În ciuda intervenției rapide a trupelor de pază și a ripostei spontane a transmisioniștilor...

Krammer dădu din mînă cu un aer excedat.

– La obiect, Kirst, la obiect! Lasă flecăreala. Nu-i locul, nici momentul!

Instinctiv, Kirst reluă poziția de drepți pe care o abandonase pentru cîteva clipe.

– Cele două antene de emisie la mare distanță sînt distruse, începu el. Emițătoarele au fost scoase din uz. Unele de gloanțe, cele mai multe de fosfor. Se pare că britanicii aveau niște grenade speciale...

– O știu pe propria-mi piele! Continuă.

– Apoi, generatoarele.

– Ambele?

Kirst dădu din cap. Mîinile sale martirizau cascheta.

– Emițătorul pentru emisii la mare distanță a fost carbonizat.

– Cu alte cuvinte, nu mai avem nici un mijloc de legătură cu *Feldmarschall*-ul?

– Nu, *Herr Hauptmann*, nici unul.

– S-a putut da alarma?

– *Feldwebelul** Otto Ziegler afirmă că a putut lansa un S.O.S., dar că n-a primit nici o confirmare.

– Era una din orele de emisie?

– Nu, *Herr Hauptman*.

– De bună seamă, ricană Krammer, bătînd darabana pe marginea mesei ca să ascundă tremurul, de nestăpînit, care-i agita degetele.

– Ce pierderi avem?

– Treizeci și doi de oameni, dintre care șapte subofițeri și doi ofițeri. Dormeau cînd...

– Știu, mulțumesc. Asta-i tot?

– Două *Sturmgeschutzen*, ambele incendiate.

– De partea britanicilor?

– Am toate motivele să cred, că era vorba de un comando-sinucigaș. Altfel, prezența cîmpurilor de mine...

Krammer izbi cu pumnul în masă.

– Mă plictisești, Kirst! Nu te-am întrebat ce crezi. Concluziile le stabilesc eu!

Kirst păli.

– Au fost șaisprezece, rosti el.

Krammer plecă privirea.

– Înțeleg. Nici un supraviețuitor?

– Ba da, *Herr Hauptmann*, unul singur, rănit. L-am adus încoace...

Krammer șovăi o clipă, apoi se ridică, rectifică instinctiv ținuta și-și puse chipiul. Privirea albastră a ochilor săi se ati asupra subalternului.

– Zici că a scăpat unul singur?

* Grad în armata germană echivalent celui de plutonier (N.T.).

– Da, bîigui oberleutnantul, din ce în ce mai stînjenit. Cei din comando erau dotați cu niște grenade speciale... Majoritatea au sărit în aer odată cu ele, voluntar sau involuntar...

Krammer nu credea o vorbă din toate astea. Rafale de *Schmeisser* răpăiseră pînă în zori.

– Cine îi comanda?

– Nici urmă de ofițer. Poate un sergent. I-am găsit plăcuța individuală: Sharp.

– Și prizonierul?

– Și-a pierdut cunoștința în urma unei explozii. Are două răni de schijă.

– Să intre.

Kirst făcu un semn. Încadrat de doi soldați, englezul își făcu apariția. Șchiopăta puternic, era murdar de pămînt, cu uniforma în zdrențe. Două pansamente înroșite îi strîngeau coapsa dreaptă.

Krammer pocni din călcîie și salută.

Prizonierul răspunse printr-o simplă aplecare a capului.

– Numele dumitale?

– Soldat Tweeny Bob.

– Felicitări. Ați reușit din plin, spuse Krammer, fără să bănuiască amara ironie conținută în vorbele sale.

De două minute, uruirul regulat al unui *Spitfire** de observație, răsuna deasupra Bou Djerid-ului.

* Avion de vînătoare, utilizat în cazuri speciale și în misiuni de observație.